

Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi

Contents

Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Ánh Mắt Thách Thức	3
3. Chương 2: Sự Lỗ Mãng Của Cậu Chủ Ác Độc	4
4. Chương 3: Đau Quá, Cầu Xin Anh Nhẹ Nhàng Một Chút	6
5. Chương 4: Uy Hiếp Sau Khi Bị Cường Đoạt	8
6. Chương 5: Người Đàn Ông Của Chị Gái	9
7. Chương 6: Nên Trừng Phạt Cô Thế Nào Đây	11
8. Chương 7: Cô Tự Đưa Mình Đến	13
9. Chương 8: Lại Một Lần Nữa Bị Ăn Sạch Sê	14
10. Chương 9: Tôi Muốn Trút Giận, Muốn Trút Giận!	16
11. Chương 10: Làm Tình Nhân Bí Mật Của Tôi Đi	18
12. Chương 11: Để Tôi Dạy Dỗ Cô	19
13. Chương 12: Cô Tưởng Hắn Muốn Hôn Cô	21
14. Chương 13: Tất Cả Những Thứ Anh Chạm Vào Tôi Đều Không Cần	23
15. Chương 14: Quỳ Xuống Mua Vui Cho Tôi Đi	24
16. Chương 15: Phụ Nữ Phải Chủ Động Một Chút (phần Một)	28
17. Chương 16: Phụ Nữ Phải Chủ Động Một Chút (phần Hai)	30
18. Chương 17: Đòi Lại Lợi Ích Ngay Bây Giờ	32
19. Chương 18: Dấu Vết Sau Cuộc Tình Ái	33
20. Chương 19: Vòng Tay Của Hắn Không Đáng Để Lưu Luyến	35
21. Chương 20: Tôi Nay Muốn Ở Bên Tôi Không	36
22. Chương 21: Tôi Không Muốn Uống Thuốc Của Anh	38
23. Chương 22: Tôi Nay Đến Tìm Tôi	43
24. Chương 23: Cô Gái, Cô Biết Thứ Tôi Muốn Là Gì	51
25. Chương 24: Anh Có Thể Đùng Đói Khát Như Thế Không	56
26. Chương 25: Mấy Người Đùng Không Coi Ai Ra Gì Như Vậy	62
27. Chương 26: Đùng Tự Kỷ Như Thế Chứ	69
28. Chương 27: Thả Tôi Ra Đồ Cầm Thú	76
29. Chương 28: Cô Gái Không Nghe Lời	83
30. Chương 29: Đứa Nào Dám Động Đến Người Phụ Nữ Của Tao	90
31. Chương 30: Chỉ Được Phép Để Một Mình Tôi Ngắm	97
32. Chương 31: Bỏ Lỡ Cả Một Đời	104
33. Chương 32: Nửa Đêm Sờ Vào Trong Chăn	111
34. Chương 33: Muốn Tôi Đụng Vào Chỗ Nào Của Cô	118
35. Chương 34: Quách Thanh Tú Lập Tức Lăn Về Đây	125
36. Chương 35: Rốt Cuộc Anh Chơi Đùa Với Bao Nhiều Người	133
37. Chương 36: Sê Nhốt Cô Cả Đời	140
38. Chương 37: Đồ Khốn, Thả Tôi Ra	148
39. Chương 38: Tình Nhân Tiêu Chuẩn (phần Một)	154

Vợ Khó Thoát Khỏi Bàn Tay Tôi

Giới thiệu

Thật sự thì cô chỉ biết được con người thật sự của hắn thông qua buổi lễ đính hôn của chị họ. cô bắt đầu bị hắn uy hiếp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-kho-thoat-khoi-ban-tay-toi>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Trên thảm trải sàn, trên ghế sofa, ngay cả trên giường vương vãi đầy quần áo, váy của phụ nữ, đồ lót bị xé tan tành, áo sơ mi của đàn ông, cà vạt, quần dài... Không khí trong phòng tràn ngập hơi thở hoan ái. Trên chiếc giường đôi rất rộng kiểu châu Âu, ga giường và chăn gối vẫn giữ nguyên vẻ hỗn loạn sau trận tình ái kịch liệt.

Người đàn ông đang ngủ trong tình trạng khóa thân kia có gương mặt tuấn tú, cơ thể đầy đặn và săn chắc với lồng ngực cường tráng và làn da màu lúa mạch khỏe khoắn. Sau cơn hoan ái điên cuồng, hắn chìm vào giấc ngủ say. Người đàn ông này, cho dù đang ngủ, vẫn để lộ khí chất hoang dã và ngông cuồng như con báo sẵn nguy hiểm, khiến người ta không dám lại gần.

Một phía khác của chiếc giường là một cô gái với gương mặt thanh tú, mái tóc đen nhánh tán loạn phủ lên tấm lưng gầy trắng nõn, nước mắt làm tầm nhìn của cô mơ hồ, con ngươi đen láy được bao trùm bởi tuyệt vọng, mất mát, hoảng sợ, khuất nhục...

“Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây, con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho tôi chơi.”

“Quách Thanh Tú, tôi chưa từng yêu cô, càng không yêu chị cô, chỉ chơi đùa thôi, tại sao các cô phải tin là thật nhỉ?”

“Quách Thanh Tú, tôi muốn vấy bẩn cô đấy, muốn khiến cô xấu xí đấy, để cô mãi mãi chìm đắm bên dưới cơ thể tôi.”

“Quách Thanh Tú, tôi chơi chán rồi, cô rút đi!”

“Quách Thanh Tú, mẹ kiếp, cô có sĩ diện không vậy, tôi chơi cô chán lắm rồi, cô còn sống chết quần riết lấy tôi làm gì, rút, rút ngay đi, có nghe thấy không!”

Kí ức đáng sợ như một bức màn đen lan rộng, con dao gọt hoa quả trên tay Quách Thanh Tú dứ dứ trên lồng ngực của người đàn ông kia. Cô cắn chặt môi dưới, hai tay run rẩy nhưng không có can đảm để đâm xuống. Bỗng chốc, người đàn ông kia mở bừng hai mắt, đôi mắt sâu và con ngươi sáng của hắn trào ra ý vị châm biếm, hắn lật người đè nghiêng cơ thể cô xuống, hai bàn tay ngang ngực bóp lấy bộ ngực căng đầy của cô mà mặt sức vầy vò...

“Quách Thanh Tú, muốn đấu với tôi sao, cô không có bản lĩnh đó đâu, bây giờ không có, tương lai cũng không đào đâu ra được.” Cánh tay mảnh dẻ của Quách Thanh Tú bắt lực buông thõng xuống, con dao gọt hoa quả trong tay rơi trên sàn nhà, nước mắt lặng lẽ lăn dài...

2. Chương 1-2: Ánh Mắt Thách Thức

Thành phố S này, trước một căn nhà kiểu sân vườn, nước từ một đài phun gắn nhạc đang bắn tung tóe, đèn ne-on trang trí khiến nơi này trở nên lung linh vô cùng. Đông đảo khách khứa đang vây lấy một đôi vợ chồng trẻ tuổi mà chúc phúc.

Bộ vest Armani màu đen ôm gọn cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh, cổ áo hơi mở ra để lộ áo sơ mi lụa màu tím trầm bên trong, cúc áo bằng kim cương lấp lánh vẽ hào hoa chói mắt. Đôi môi mỏng mím chặt lại một cách gợi cảm, vẽ ra một vòng cung ngập mùi nguy hiểm, chẳng khác gì con báo sẵn đang đi tuần quanh lãnh địa của mình.

Đang nép sát vào người hần là Quách Hoàng Ngân. Hôm nay cô mặc lễ phục dạ hội màu trắng dài chấm đất, gương mặt ánh lên vẻ hạnh phúc với nụ cười tươi tắn ngọt ngào. Mái tóc xoăn màu hạt dẻ của Quách Hoàng Ngân được búi gọn gàng sau gáy, trên đó cài một đóa hoa hồng kiều diễm. Mỹ nhân tôn hoa hồng, hoa hồng điểm dung nhan, xinh đẹp động lòng người.

Gương mặt Quách Hoàng Ngân cũng được xếp vào hàng xinh đẹp, có điều, đứng trước mặt Lâm Việt Thịnh, trông cô lộ vẻ ảm đạm và kém sắc, giống như đặt một viên trân châu dưới ánh trắng sáng vậy, nhưng nụ cười mím gấn trên gương mặt hạnh phúc ấy đã đủ để khiến tất cả khách mời nữ ở đó ghen tị đến chết rồi.

Hôm nay là tiệc tối mừng lễ đính hôn của chị gái Quách Hoàng Ngân. Quách Thanh Tú vô cùng vui mừng, cô cầm điện thoại không ngừng điều chỉnh góc độ, muốn tìm góc “đắt giá” để chụp lại hình ảnh đẹp nhất, ấm áp nhất của chị mình. Trên màn hình điện thoại, đôi đồng tử đen bóng như đá quý đột nhiên liếc về cô, ánh nhìn đó vô cùng sắc lạnh, khiến người ta có cảm giác như bị gai đâm. Quách Thanh Tú sợ đến mức run lên cầm cập, điện thoại trên tay suýt thì rơi xuống đất.

Khi hoàn hồn lại, từ từ nắm chắc điện thoại rồi chăm chú nhìn lại, cô đã không còn thấy vóc dáng cao ngạo của Lâm Việt Thịnh lẫn trong đám người kia nữa. Quách Thanh Tú thở phào một hơi, tiếp tục điều chỉnh điện thoại. Bỗng nhiên phía sau bị người ta vỗ mạnh một cái làm cô sợ đến mức kêu ầm lên. “Á!”

Nụ cười dịu dàng của Quách Hoàng Ngân rơi vào tầm mắt cô. “Thanh Tú, trông em sợ chưa kìa, đang nghịch gì đấy?”

Quách Thanh Tú đưa ảnh chụp mà cô đã chỉnh ra, khoe từng tấm cho Quách Hoàng Ngân xem. “Chị, xem này, có đẹp không?”

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân dường như hơi cứng lại: “Thanh Tú, đừng chụp nữa, Tuấn Khanh nhìn thấy sẽ giận đó.”

“Hứ, chị thật thiên vị, chỉ biết bênh vực người kia thôi. Lẽ nào chị không cảm thấy kì lạ sao? Một lễ đính hôn nghiêm túc như thế mà người nhà trai chẳng có ai đến, hơn nữa còn không cho chụp ảnh, cũng không cho người khác hóng chuyện...” Quách Thanh Tú bất mãn lắm lắm.

Khách mời có mặt ở đây hôm nay toàn là bạn của chị cô, hơn nữa trước khi vào hội trường đều bị thu hết điện thoại và máy ảnh. Lẽ nào thằng cha kia là tội phạm giết người đang lẩn trốn sao? Trong đầu Quách Thanh Tú lóe lên một ý nghĩ không tốt đẹp lắm.

Quách Hoàng Ngân nở nụ cười dịu dàng: “Thanh Tú đừng nghĩ lung tung, mau cất điện thoại đi đi! Tuấn Khanh là người có thân phận, có địa vị, không phải người bình thường như chúng ta. Anh ấy mà lộ diện trước cánh truyền thông sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho tập đoàn Lâm Thị. Được rồi, cô bé này sao hôm nay nói nhiều thế, mau giúp chị lấy thuốc qua đây đi.”

Quách Hoàng Ngân bị bệnh tim, cứ phải dùng thuốc mãi. Ban ngày hơi bận không có thời gian uống thuốc, cho nên nhân lúc Tuấn Khanh đi làm việc khác, cô phải mau chóng uống thuốc.

“Vâng chị, em đi ngay.” Quách Thanh Tú mặc áo sơ mi kiểu công chúa màu vàng nhạt, bên dưới là chiếc quần bò cũng màu nhạt nốt, tràn ngập dáng vẻ ngọt ngào và tươi sáng của thiếu nữ xuân thì. Cô nhanh chóng chạy như bay vào nhà.

Sau khi lên tầng, Quách Thanh Tú không tìm lòng được mà lấy điện thoại ra xem lại ảnh chụp. Trong ảnh chị cô thực sự quá đẹp, như công chúa hạnh phúc và cao quý... Đột nhiên, một âm thanh trầm trầm từ căn phòng vọng ra.

3. Chương 2: Sự Lỗ Măng Của Cậu Chủ Ác Độc

Quách Thanh Tú tò mò đẩy cánh cửa khép hờ thì thấy một người đàn ông cao lớn đứng quay lưng lại với cô. Người kia đang nói gì đó một người đàn ông đeo kính râm khác, cô không nghe rõ nội dung cụ thể, chỉ mang máng nghe thấy vài chữ: “...Ếp giá cổ phiếu của Á Hân!”

Quách Thanh Tú bỗng chốc sững sờ, Á Hân là công ty của bác trai! Người đàn ông này, trong ngày đính hôn cùng chị cô lại lên kế hoạch thu mua công ty của gia đình chị, rốt cuộc là dạng đàn ông như thế nào đây? Trong lúc chần chừ, ngón tay của Quách Thanh Tú đã ấn vào nút quay video.

“Vâng thưa cậu Lâm, chúng tôi đã thu mua được không ít cổ phiếu của Á Hân...”

“Cót két...” Quách Thanh Tú đột nhiên đụng phải cánh cửa, âm thanh bất ngờ vang lên ấy khiến ba người đang có mặt ở hiện trường đều thấy căng thẳng.

Người đàn ông đeo kính râm im lặng, cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh thỉnh thoảng quay phắt lại, cất bước về phía cửa. Trái tim Quách Thanh Tú đập điên cuồng, cô vội vàng giấu điện thoại vào trong lòng,

lui về phía sau.

“Tôi chưa nhìn thấy gì hết, tôi đi đây.”

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ thâm sâu khó lường, hắn ta đi trước một bước, chặn đường cô. Ánh mắt sắc sảo ấy liếc về phía chiếc điện thoại của cô, không hề khách sáo mà quát lên: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Quách Thanh Tú tiếp tục lui về sau, hai tay vô thức giấu điện thoại trong lòng: “Không, không đưa, anh đừng qua đây...”

Cánh tay dài của Lâm Việt Thịnh vung lên, Quách Thanh Tú gần như không còn đường thoát, cô bị hấn kéo ngược vào phòng, cơ thể đập mạnh vào bức tường. Đầu cô rất đau, Quách Thanh Tú choáng váng vì cú va chạm mà quay đầu nhìn lại, người đàn ông này ra tay thật tàn nhẫn.

Sau khi người đàn ông đeo kính râm kia ra ngoài, cánh cửa phòng được sập mạnh lại. Khuôn mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh và đôi mắt đen như hắc diệu thạch đỏ tóa ra ánh sáng nguy hiểm như loài báo săn.

“Đưa đây!” Chết giọng trầm đó mang theo sự uy hiếp không cần nghi ngờ nữa. Hắn cứ mãi miết áp sát, bức ép cô lui về góc tường.

“Anh là tên khốn kiếp, tôi sẽ không để anh đạt được ý đồ đâu!”

“Vậy sao?” Cơ thể cao lớn của Lâm Việt Thịnh từ từ bao phủ Quách Thanh Tú.

Hắn nhìn cô từ trên cao xuống. Khuôn mặt bé xinh nhỏ bằng lòng bàn tay ấy vừa nẩy nở, da dẻ trắng trẻo gần như không tì vết, lông mi dày rậm tựa cánh bướm dập dờn, đôi mắt sáng long lanh ngập vẻ kinh hoàng, chấn động, giận dữ cùng vẻ trấn tĩnh giả bộ của cô...

Khóe môi Lâm Việt Thịnh nhếch lên một vòng cung tà ác, dạng con gái như thế này, hắn từng gặp nhiều rồi... Lâm Việt Thịnh không thương tiếc gì, dùng bàn tay to khóa chặt cô lên bờ tường.

“Hoặc là đưa điện thoại cho tôi, hoặc là tôi sẽ cưỡng hiếp cô ngay bây giờ...”

Gò má Quách Thanh Tú bỗng chốc có thêm hai vệt ửng đỏ: “Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, anh cứ động vào một sợi lông của tôi thử xem!”

“Thử xem?”

Lâm Việt Thịnh nhìn cô với vẻ giễu cợt: “Lâm Việt Thịnh này trước giờ chưa từng bị ai uy hiếp đâu, nhất

là mấy con đàn bà.”

Hắn đột ngột vươn tay xé chiếc áo sơ mi kiểu công chúa màu vàng nhạt trên người cô, một hàng cúc áo bị hắn giật đứt, bắn hết xuống nền nhà, vạt áo mở toang, lộ ra chiếc áo ngực màu pastel bên trong cùng da thịt trắng trẻo mềm mại của thiếu nữ. Ánh mắt Lâm Việt Thịnh chợt lóe lên vẻ thèm khát tình dục điên cuồng.

“Muốn hét không? Để cho người ta tới đây xem, em vợ cậu kết với anh rể trong ngày đính hôn của chị, tôi tin chắc chị cô sẽ vui lắm đấy.”

Quách Thanh Tú xấu hổ và giận dữ vô cùng, cô không ngờ người đàn ông này thực sự ra tay với mình, hơn nữa còn dùng thủ đoạn đê tiện và bỉ ổi này để uy hiếp cô: “Anh là tên khốn kiếp, mau buông Tănggi ra, nếu không anh sẽ hối hận đấy!”

“Đưa điện thoại cho tôi, nhanh lên, tôi đếm đến ba, nếu cô không đưa, vậy thì người phải hối hận sẽ là cô.” Lâm Việt Thịnh nở nụ cười như ma quỷ.

4. Chương 3: Đau Quá, Cầu Xin Anh Nhẹ Nhàng Một Chút

Quách Thanh Tú vừa thẹn vừa giận, cô sống chết không chịu giao nộp điện thoại, cô phải đưa chứng cứ này cho chị cô xem, để chị biết rốt cuộc mình đã thích phải dạng đàn ông như thế nào.

“Một...”

Quách Thanh Tú siết chặt điện thoại, không chịu buông tay.

“Hai...” Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh rõ ràng tràn ngập vẻ chế nhạo của loài mèo khi vờn chuột. Trước khi hắn đếm đến ba, Quách Thanh Tú đột nhiên giơ chân lên, đá cái điện thoại ra ngoài. Động tác này vừa nhanh gọn vừa chuẩn xác, chiếc điện thoại bỗng chốc bị đá bay tới gần cửa sổ.

“Choang!” Chiếc điện thoại đập vào cửa kính rồi bắn xuống sàn, xoay một vòng trước khi ngừng lại.

Lâm Việt Thịnh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hắn u ám hẳn. Toàn thân hắn bị bao phủ bởi vẻ tàn độc, cô gái chết tiệt này còn dám giỡn mặt với hắn. Hắn dùng cơ thể to lớn đè nghiêng Quách Thanh Tú lên bức tường, hai tay rút cà vạt ra khỏi vùng cổ, nhanh nhẹn trói gô hai tay của cô lại, ném cô lên sofa. Toàn bộ quá trình rất liền mạch và linh hoạt, vừa nhanh chóng vừa tàn nhẫn...

Quách Thanh Tú vùng vẫy loạn xạ, căn bản không ảnh hưởng gì tới hắn. Hắn ném chiếc áo vest của mình ra xa, dùng bàn tay to lớn bóp chiếc cằm xinh xắn của Quách Thanh Tú, trong đôi mắt tuấn tú hiện rõ vẻ tàn độc.

“Tôi đã cho cô cơ hội, nhưng chính cô không cần nó!”

“Tên khốn kiếp, anh không thể làm như vậy với tôi!” Quách Thanh Tú ra sức vùng vẫy, cô gào khóc. Ngoài cửa sổ, pháo hoa đang nổ rộ trong không trung, ánh sáng chói lọi và mê hoặc của nó thu hút tầm nhìn của tất cả quan khách. Tiếng nổ lớn của màn trình diễn pháo hoa lấn át luôn tiếng kêu cứu của Quách Thanh Tú.

Bàn tay to lớn của Lâm Việt Thịnh không hề nề tình gì, kéo bung chiếc áo ngực của cô cùng chiếc quần bò xanh nhạt...

“Thả tôi ra, anh là tên khốn nạn...” Quách Thanh Tú đã kêu khóc đến khàn cả giọng. Sự tuyệt vọng như cơn lũ nhấn chìm cô. Cơ thể trắng ngần của Quách Thanh Tú như quả trứng gà bị lột vỏ, trần trụi hiện ra trước mặt Lâm Việt Thịnh. Hắn thô lỗ và cực cần đề cô nằm ngửa trên ghế sofa, đôi chân trắng nõn bị ép mở rộng hết cỡ, do quá sợ hãi nên hai chân cô không ngừng run rẩy. Những giọt nước mắt tuyệt vọng của Quách Thanh Tú trào qua khóe mắt, mười tám năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên cô bị phơi bày trước mặt người khác theo cách nhục nhã ấy, mà thằng đàn ông kia lại còn là bạn trai của chị cô.

Hơi thở của Lâm Việt Thịnh trở nên nặng nề, xúc cảm mềm mại và bóng loáng như tơ lụa từ lòng bàn tay khiến dục vọng của hắn bùng nổ đến mức cao nhất. Hắn hấp tấp kéo khóa quần, nắm chặt hai chân cô và kéo lê cơ thể cô đến gần háng mình...

“Đừng mà...” Quách Thanh Tú bất lực gào khóc, cảm giác bị xé rách ở nơi mềm mại kia không ngừng phóng to trong đầu óc Quách Thanh Tú, cơn đau khiến thần trí của cô tỉnh táo hơn bao giờ hết. Máu tươi chảy dọc theo bắp đùi, nhỏ xuống lòng bàn tay hắn.

Hóa ra là một trinh nữ! Lâm Việt Thịnh nở nụ cười thỏa mãn vô cùng hoàn hảo. Hắn đột nhiên có khoái cảm như đang thực hiện một trò đùa quái ác, con gái nhà họ Quách được chuẩn bị sẵn để dành cho hắn mà. Tốt lắm, hắn phải từ từ hưởng thụ.

Móng tay của Quách Thanh Tú cắm xuống đệm ghế sofa, đau quá, cô vặn vẹo cơ thể, muốn vùng thoát khỏi cảm giác rách toạc cơ thể không ngừng xâm lấn, nhưng cảm giác đó như giòi ăn vào xương, như hình quẩn lầy bóng, không thể thoát được.

“Sướng không? Sướng thì cứ gào to lên.” Lâm Việt Thịnh rất hài lòng với kiểu vặn vẹo này của cô.

Đôi mắt anh tuần lộc ra nụ cười tà ác như ma quỷ, phần eo rắn chắc của hắn tạo ra những đợt công kích rất mạnh mẽ. Mỗi một đợt công kích đổi lại được những lần cong người đầy căng thẳng và những cái nhúu mày đau đớn. Thân thể và tâm hồn của Quách Thanh Tú như đã rách nát, đầu óc cô trống rỗng. Trình tiết của cô bị một tên khốn nạn cướp mất rồi. Như đã qua một thế kỷ dài đằng đẳng, động tác xâm phạm đó mới từ từ dừng lại. Hai chân Quách Thanh Tú run rẩy, không thể nào khép lại được.

“Tách tách...”

Trong lúc mơ hồ, cô cảm nhận được tiếng đèn flash khê vang lên.

5. Chương 4: Uy Hiếp Sau Khi Bị Cường Đoạt

Quách Thanh Tú kinh hãi mở bừng mắt ra, nhìn thấy một người phụ nữ lọc lõi già đời trang điểm như hot girl mạng đứng sau lưng họ mà chụp ảnh. Không ngờ còn có kẻ thứ ba ở hiện trường, tên khốn kiếp này còn sót lại chút lương tâm nào không vậy?

Lâm Việt Thịnh rút mình ra khỏi cơ thể Quách Thanh Tú, kéo khóa quần, tiện tay ném một chiếc áo sơ mi lên người Quách Thanh Tú. Đôi giày da bóng loáng và đắt tiền của hắn giẫm mạnh lên chiếc điện thoại vỏ xanh gây chuyện, chiếc điện thoại đáng thương bỗng chốc vỡ tan tành.

“Nhớ cho kĩ, nếu như cô nói bí mật này ra, cô biết cái giá mình phải trả rồi chứ?” Hắn cầm lấy chiếc máy ảnh kĩ thuật số trên tay người phụ nữ kia, lắc lắc tấm ảnh vừa mới chụp trước mắt cô.

“Nhìn thấy chưa? Nếu như cô muốn để chị cô nhìn thấy cái này, cứ việc đi tố giác đi!”

Quách Thanh Tú run rẩy nhìn, trên màn hình máy ảnh, dáng vẻ cô bị hắn đè nghiêng dưới thân và tách rộng hai chân vô cùng rõ nét. Nước mắt nhục nhã chảy dọc theo gò má trắng mịn, mặt cô xám ngắt như tro tàn.

Lâm Việt Thịnh ung dung mặc lại áo vest, chỉnh lại mái tóc rối, quay đầu dặn dò thư kí Nona: “Nona, giữ chiếc máy ảnh kĩ thuật số này cẩn thận cho tôi.”

“Vâng, tổng giám đốc!” Nona không buồn biến sắc, bình tĩnh và ung dung đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Việt Thịnh một lần nữa ghé sát vào tai Quách Thanh Tú, dùng đầu lưỡi liếm dái tai cô, câu thì thầm nóng bỏng bên tai: “Lúc cô kêu rên trông rất lẳng lơ đấy... rất hợp khẩu vị của tôi! Chi bằng cô suy xét đến việc làm tình nhân bí mật của tôi, thế nào nhỉ?”

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ như từ cổ đến tai như bị châm lửa đốt: “Tên khốn kiếp!” Quách Thanh Tú cắn môi dưới, vung tay định đánh hắn.

Bàn tay to của hắn khóa chặt cánh tay cô rồi hất mạnh ra.

“Muốn đấu với tôi sao? Quách Thanh Tú, cô không có bản lĩnh đó, bây giờ không có, tương lai cũng không đào ra nổi đâu.” Khóe miệng hắn loáng thoáng một nụ cười gằn, Lâm Việt Thịnh ung dung quay lưng đi, sải từng bước dài ra khỏi đó.

Trong phòng tắm, Quách Thanh Tú chỉnh mức nước chảy mạnh nhất, nước nóng hòa cùng nước mắt rơi

đầy trên khuôn mặt cô. Quách Thanh Tú kì cọ cơ thể đến bật mạng, muốn rửa sạch hết những dấu vết dơ bẩn nhục nhã kia.

“Rào rào!” Nước lạnh từ trên đỉnh đầu cô dội xuống, mái tóc ướt sũng che khuất tầm nhìn, cô ôm mặt ngồi xồm xuống sàn nhà ẩm nước, bật khóc nức nở. Lâm Việt Thịnh, tên ác ma khốn nạn, tôi sẽ không buông tha cho anh đâu. Một tiếng đồng hồ sau, Quách Thanh Tú xuất hiện dưới tầng với vẻ hơi bất mãn.

“Thanh Tú, sao lâu thế em mới quay lại?” Quách Hoàng Ngân chân thành hỏi, cô chỉ nhờ Quách Thanh Tú đi lấy thuốc giúp mình thôi mà, sao đi hết hơn một tiếng đồng hồ, nếu không phải vì khách khứa quá đông, không dứt ra được thì cô đã đi tìm em gái rồi.

Mái tóc ướt sũng của Quách Thanh Tú vẫn còn dính vào góc trán, mặt mũi rầu rĩ. Đối với cô, một tiếng đồng hồ này là cơn ác mộng.

“Chị ơi, Lâm...” Quách Thanh Tú đau khổ phát hiện ra, cô không thể nào gọi hấn một tiếng anh rể như trước nữa rồi.

“Thanh Tú, em sao thế? Có phải khó chịu ở đâu không?”

Quách Thanh Tú ra sức lắc đầu, như thể đã quyết tâm lắm, cô nói: “Chị ơi, chị hủy nghi lễ đính hôn lần này đi!”

Quách Hoàng Ngân nhìn cô với vẻ không thể tin nổi, một lúc lâu sau mới cười cười: “Được rồi, con bé này, thuốc của chị đâu?”

“Hoàng Ngân, thuốc của em ở đây.” Một giọng nói trầm khàn quyến rũ của đàn ông vang lên sau lưng hai chị em. Cơ thể hoang dã của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của hai người, con ngươi đen như mực của hấn hiện lên vẻ kiêu ngạo, khóe miệng cong thành một nụ cười độc ác hoàn hảo, hấn lướt qua đôi mắt của Quách Thanh Tú, như vô tình, như cố ý.

6. Chương 5: Người Đàn Ông Của Chị Gái

Quách Thanh Tú có tật giật mình, hoảng loạn cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Lâm Việt Thịnh. Đường như người vừa bạo ngược là cô chứ không phải hấn... Kinh tởm, thật kinh tởm, thực sự quá kinh tởm.

“Tuấn Khanh, sao anh đi lâu như vậy?”

“Phải xã giao một chút.” Lâm Việt Thịnh đưa tay nhẹ nhàng ôm vai Quách Hoàng Ngân, biểu cảm trên mặt tràn ngập quan tâm và cưng chiều.

“Phải ăn chút gì đó đã rồi mới uống thuốc được, chúng ta đi ăn ít bánh ngọt nào.” Vô cùng chu đáo và ân cần, hẳn dường như đang cố ý ra vẻ cho Quách Hoàng Ngân thấy. Ánh mắt vô tình lướt về phía Quách Thanh Tú của hắn lại lộ vẻ trêu tức.

“Chị ơi...” Tất cả những lời cô muốn nói đều bị chặn lại trong cuống họng.

“Thanh Tú, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của chị cô, chẳng lẽ cô không có lời chúc phúc nào à?” Lâm Việt Thịnh nhìn cô với ý đồ xấu.

Quách Thanh Tú ngược lên tròng mắt với hắn bằng ánh mắt phẫn nộ, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà đục vài lỗ máu trên gương mặt tuần tú của hắn.

“Được rồi, Thanh Tú, hôm nay chị rất vui, em đừng làm loạn nữa. Chị qua đó trước, lát nữa gặp em sau nhé!”

Quách Hoàng Ngân dựa vào cánh tay Lâm Việt Thịnh như con chim nhỏ, từ từ bước khỏi đó. Chị cô lúc thì cúi đầu nói nhỏ, lúc thì khiến Lâm Việt Thịnh mỉm cười. Quách Thanh Tú thấy tim mình đau đớn quá, móng tay cắm ngập vào lòng bàn tay.

Lâm Việt Thịnh với vóc dáng cao lớn và Quách Hoàng Ngân trong bộ lễ phục dạ trắng muốt, trong mắt tất cả mọi người là một đôi tình nhân hạnh phúc biết bao, nhưng trong mắt Quách Thanh Tú, tất cả mọi thứ đều là giả dối. Lừa đảo, lừa đảo, tên lừa đảo chết tiệt? Phải làm sao để chị cô nhìn nhận rõ bộ mặt thật của tên khốn nạn này mà không làm chị tổn thương đây? Quách Thanh Tú chìm sâu trong nghi ngờ.

Trong lễ đính hôn, tất cả khách quý đều tặng họ những lời chúc chân thành nhất, hoa tươi, tiếng vỗ tay, sâm-panh, pháo hoa... Lâm Việt Thịnh và Quách Hoàng Ngân sánh vai bên nhau, cùng cắt bánh kem, cùng đeo nhẫn đính hôn. Từ đầu đến cuối, trên khóe miệng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười thâm thúy khó lường.

Quách Hoàng Ngân chìm đắm trong hạnh phúc, khi trao nhẫn đính hôn, cô rơi nước mắt vì xúc động, dùng giọng nói vừa run vừa khàn phát biểu: “Cảm ơn lời chúc phúc của các vị quan khách, đây là ngày... vui nhất trong cuộc đời tôi. Tôi sẽ cùng Lâm Việt Thịnh ân ái cả một đời, đến lúc đó mời các vị tham gia hôn lễ của chúng tôi, một lần nữa chứng kiến tình yêu của chúng tôi.”

Quách Thanh Tú đứng ở một góc lẩn khuất không thấy rõ, mặt không cảm xúc nhìn lễ đính hôn hoang đường nhất thế giới. Cô cứ đứng mãi, đứng đến khi hai chân tê nhừ, tâm trí hoàn toàn trì trệ.

“Thanh Tú, con đang nghĩ gì thế? Buổi lễ đã kết thúc rồi, sao vẫn chưa đi?”

“Bác cả, con, ừm, con biết rồi ạ.” Từ mười năm trước, khi mẹ cô qua đời, ba cô không rõ tung tích, Quách Thanh Tú đã ăn nhờ ở đậu trong nhà bác cả. Mà Quách Hoàng Ngân là con gái duy nhất của bác, cũng là chị họ của Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú từ nhỏ đã không còn người thân thích nên vô cùng thân thiết với Quách Hoàng Ngân.

Bác cả Quách Tuấn Kiệt chủ trì xong nghi lễ đính hôn, hiển nhiên vô cùng phấn khởi. Lâm Việt Thịnh mới ngoài hai mươi đã trở thành chàng tinh anh trẻ oai phong giữa chốn thương nghiệp, việc làm ăn trong gia tộc len lỏi vào đủ các ngành nghề, thế lực ở cả châu Á - Thái Bình Dương và Âu Mỹ đều vô cùng lớn mạnh. Có thể câu được con rết vàng như vậy, ông ta cảm thấy vô cùng vinh dự, công ty Á Hân sắp sập tiệm của ông ta chắc chắn sẽ được cứu.

“Bác cả, chị con và Lâm Việt Thịnh quen nhau chưa đến một tháng đã vội vàng đính hôn, đã thế hôm nay nhà họ Lâm không có một ai đến dự, bác không cảm thấy quá qua quýt hay sao?”

Trên gương mặt hơi sưng của Quách Tuấn Kiệt hiện lên sắc đỏ ửng: “Thanh Tú, sao con có thể nói như vậy, người trẻ tuổi các con chẳng phải thịnh hành một ‘vừa gặp đã yêu’ lắm sao? Chị gái con và cậu chủ nhà họ Lâm là kiểu đấy đấy. Thực ra lễ đính hôn là ý định của bác, chị con không dám nghĩ như vậy đâu. Bác chỉ muốn cứu vãn công ty Á Hân...”

7. Chương 6: Nền Trừng Phạt Cô Thế Nào Đây

“Nhưng mà, con cảm thấy chị con sẽ không hạnh phúc đâu...” Quách Thanh Tú lầm bầm nói nhỏ, Quách Tuấn Kiệt ngắt lời cô với vẻ mặt kiên nhẫn.

“Con vẫn còn nhỏ, chẳng hiểu cái gì hết, được rồi, đừng nói mấy câu linh tinh, để chị con nghe được lại nó sẽ không vui đâu. Hôm nay không còn việc gì nữa thì về trường đi!”

“Con biết rồi, bác cả.” Bác cả là một thương nhân hay nịnh bợ. Tuy rằng cô không thích bác lắm, nhưng dù sao cũng là bác ruột của mình cho nên không dám cãi lại, nhưng lời muốn nói sau cùng cũng bị nuốt ngược vào lòng.

Ngày hôm sau, trước cổng đại học XX của thành phố S.

Một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ rực huỳnh hoang và ngang ngược dừng ngay giữa cổng trường đại học. Dáng xe thon gọn, mui xe mở bung, khoe vẻ giàu sang và kiêu ngạo. Bộ đồ da bó sát người màu đen không thể nào che lấp được vóc dáng nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh, một chiếc kính râm màu đen hợp thời trang giấu đi đôi mắt sắc bén của hắn. Hắn khoanh tay đứng ngả người tựa vào cửa xe, ánh mắt hướng về phía các cô cậu sinh viên ngây ngơ đang bước ra khỏi cổng trường.

“Oa, anh đẹp trai này ngẫu quá, không biết đang tìm ai nhỉ?” Các cô gái trẻ trẻ dừng lại, vây lấy chiếc xe thành một vòng tròn từ đằng xa, líu ríu thảo luận, bong bóng màu hồng bay ngập trời.

Quách Thanh Tú ôm sách vở, ngơ ngác chen ra khỏi đám bạn cùng trường, đang ngó nghiêng xung quanh. Lâm Việt Thịnh đi về phía cô.

Chẳng buồn thanh minh hay giải thích gì, hắn đã kéo tay cô: “Quách Thanh Tú, theo tôi lên xe.”

Quách Thanh Tú nhận ra ngay Lâm Việt Thịnh, cô sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, rụt tay lại, lùi về sau.

“Buông Tăngi ra, tôi không muốn!”

Lâm Việt Thịnh nở nụ cười tàn ác: “Lẽ nào cô không muốn lấy lại đoạn video đó sao?”

Quách Thanh Tú như bị sét đánh, cô mở to mắt, Lâm Việt Thịnh nói nhỏ: “Cung điện Versailles, số 99 đường Tân Giang. Nếu như cô muốn, tôi nay đến tìm tôi.”

Lâm Việt Thịnh nói rồi đứng thẳng người, hai ngón tay chụm lại, gõ nhẹ lên chính giữa hai hàng lông mày của Quách Thanh Tú, động tác ấy vô cùng gian xảo và ngang ngược. Trong tiếng hét vang trời của đám con gái, chiếc xe của Lâm Việt Thịnh biến mất nơi đầu đường như sấm rền gió giật.

“Ý nghĩa của câu đó là, tôi chắc chắn sẽ ăn thịt em!” Lê Quyên Quyên đứng cạnh Quách Thanh Tú trong suốt quá trình kinh ngạc hô lên, cô đẩy gọng kính, ghé lại nháy mắt ra hiệu với vẻ hóng chuyện: “Thanh Tú, thành thật khai báo đi, có phải hai người có gian tình gì không?”

Hai chữ “gian tình” như một đòn đả kích mạnh mẽ với Quách Thanh Tú, cô quay đầu trừng mắt với Lê Quyên Quyên: “Đồ mê trai... cộng thêm cả thiếu năng nữa!”

Nói rồi quay người bước vội đi. Quách Thanh Tú đạp xe đạp, chậm chậm hòa vào làn đường Tân Giang. Đây là khu dành cho người giàu, rất xa trung tâm thành phố ồn ào và đông đúc, phong cảnh tuyệt đẹp, biệt thự độc lập, phải cách một đoạn xa mới có một tòa. Khu vực này hướng mặt về biển lớn, hai bên đường là thảm cỏ xanh mơn mơn và hoda uất kim hương xinh xắn.

Từ xa xa, Quách Thanh Tú đã nhìn thấy một hàng biệt thự màu trắng, bên trên đề chữ “cung điện Versailles”. Từ bên ngoài nhìn vào, chúng được xây theo lối kiến trúc của các lâu đài Pháp cổ, rất xa hoa và có khí thế. Quách Thanh Tú dừng xe trên thảm cỏ, khóa lại, đeo cặp sách, đi về phía cánh cổng sắt màu đen.

“Két!” Một tiếng phanh gấp vang lên sau lưng Quách Thanh Tú, cô quay đầu nhìn lại thấy Lâm Việt Thịnh đang tháo chiếc kính râm xuống, rướn người nhìn về phía cô, gương mặt tuấn tú đầy vẻ thiếu đứng đắn.

“Lên xe.” Giọng điệu vẫn vô cùng ngang ngược.

Quách Thanh Tú chậm chạp như một con rùa nhích tới phía trước chiếc xe thể thao, do dự một lát, cô quyết định ngồi ghế sau.

“Xuống ngay!” Lâm Việt Thịnh vô cùng bức mình! “Ngồi bên cạnh tôi đây này! Muốn lấy lại video thì phải ngoan ngoan.”

Quách Thanh Tú đành phải phục tùng hẳn, xuống xe rồi ngồi vào vị trí phó lái. Vì video kia, tôi nhìn, tôi nhìn, tôi nhìn, Quách Thanh Tú tự thôi miên bản thân như thế.

8. Chương 7: Cô Tự Đưa Mình Đến

Chiếc xe im lặng lái vào bãi đỗ xe của biệt thự, Quách Thanh Tú đi theo Lâm Việt Thịnh như một con cún nhỏ, hết nhìn trái lại ngó phải. Một đàn người giúp việc và bảo vệ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ cung kính đứng trước cửa biệt thự, cúi người chào Lâm Việt Thịnh: “Chào cậu Lâm!” Âm thanh vang lên vô cùng đồng loạt, như được huấn luyện trong quân đội vậy.

Lâm Việt Thịnh chỉ hờ hững gật đầu, khẽ khàng ừ một tiếng. Quách Thanh Tú thầm oán, người lắm tiền bị làm sao vậy, cứ lắm tiền là đều cặn bã như vậy à?

Sau khi bước qua cánh cửa thủy tinh hoa lệ, Quách Thanh Tú bỗng chốc sững sờ vì quá kinh ngạc, cô còn tưởng mình đang bước vào cung điện thời trung cổ. Cầu thang hình xoắn ốc kéo dài đến tận phòng khách, chòm đèn thủy tinh kỳ công vô cùng hoành tráng, thảm lông cừu xa xỉ, quây bar tinh tế, ghế sofa dài phô trương...

Lâm Việt Thịnh nói lỏng cà vạt, ném áo khoác ngoài lên sofa. Hắn ngồi xuống, dùng ánh mắt gian xảo nhìn về phía Quách Thanh Tú: “Qua đây.”

Quách Thanh Tú nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, quay về với hiện thực. Hai tay đan vào nhau, cô lí nhí nói: “Đưa video cho tôi.”

“Qua đây, đừng chọc giận tôi!” Trong ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ độc ác.

Quách Thanh Tú rất tự giác hiểu rằng mình không phải đối thủ của hắn, cô chầm chậm nhích tới, ngồi xuống phần ghế sofa bên cạnh hắn.

Lâm Việt Thịnh ấn nút gọi đường dây điện thoại nội bộ: “Dì Nguyễn, rượu.”

Hai phút sau, một người giúp việc mang một chai rượu vang đỏ và hai cái ly thủy tinh tới. Trên chai rượu vang kia toàn tiếng Pháp, Quách Thanh Tú không biết một chữ nào.

Ánh mắt sắc bén của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào Quách Thanh Tú: “Tại sao lại muốn quay tôi?”

Lẽ nào phải nói vì hắn đẹp trai? Không được, trong mắt cô, bây giờ anh ta chính là một đồng phân chó, vừa thối vừa cứng. Quách Thanh Tú căng thẳng, đầu lưỡi bắt đầu xoắn vào nhau: “Tôi... tại sao anh phải thu mua công ty Á Hân?”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối đi, hắt hờ lạnh một tiếng: “Đây là chuyện của đàn ông, hơn thế nữa, tôi thu mua Á Hân thì có liên quan gì đến cô, lại còn dám quay phim.”

Lâm Việt Thịnh ghé lại gần Quách Thanh Tú với vẻ mặt nguy hiểm, hắt bóp cằm cô, giọng mỉa mai: “Thực ra chủ yếu là vì nhà họ Quách không có một ai tốt đẹp cả.”

Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ như mặt mũi, cô hé miệng, câu mắng mỗ buột ra: “Lâm Việt Thịnh, anh là tên khốn nạn, nếu như nhà họ Quách không có một ai tốt đẹp, tại sao anh còn dính hôn với chị tôi? Tại sao còn làm như thế với tôi?”

“Với cô? Ha ha ha, Quách Thanh Tú, cô đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói, nếu không phải tự cô đụng đến họng súng, tôi sẽ hứng thú với cô chắc? Cô tự tìm đến đó thôi.” Con người đen như mực của Lâm Việt Thịnh trào ra khí chất điên cuồng, hắt bóp cằm cô mạnh tay hơn. “Con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho Lâm Việt Thịnh này chơi đùa, cô có hiểu không?”

Quách Thanh Tú hoàn toàn không ngờ, nhân cách của Lâm Việt Thịnh lại thoái tha đến mức độ này, trong lúc hổ thẹn và phần nộ đan xen, cô vùng tay tặng cho hắn một cái tát.

“Chát!” một tiếng vang dội, Dì Nguyễn sững sờ, đây là con gái nhà nào sao dám đánh cậu chủ! Sắp xảy ra chuyện đến nơi rồi! Quách Thanh Tú cũng sững người, cô đến đây để đòi lại video, không phải để đánh người.

Lâm Việt Thịnh cong khóe miệng tạo thành một nụ cười gian ác hoàn hảo, đưa tay tự vuốt má mình, ánh mắt trở nên vô cùng nham hiểm. Hắn giơ tay rót một ly rượu đầy, đặt vào tay Quách Thanh Tú.

“Uống nó đi, tôi có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Anh nói lời giữ lời chứ?”

“Không uống thì cút ngay cho tao!” Lâm Việt Thịnh rất mất kiên nhẫn, hắn lập tức gào rống lên.

Quách Thanh Tú nhìn về phía ly rượu đầy, chất lỏng màu đỏ thẫm ấy thật giống máu. Cô không còn lựa chọn nào nữa, bưng ly rượu lên dốc vào bụng.

9. Chương 8: Lại Một Lần Nữa Bị Ăn Sạch Sẽ

Cả một ly rượu đầy bị cô tu hết sạch. Rượu này uống vào thì không cay, nhưng sau đó rất ngấm. Quách Thanh Tú uống hết ly rượu đã bắt đầu thấy như tỉnh như mơ rồi.

“Lăng, Lâm Việt Thịnh, anh, anh, mẹ kiếp anh nói lời phải giữ lời nhé...” Ngón tay Quách Thanh Tú run lẩy bẩy, cô chỉ vào khuôn mặt mơ hồ của Lâm Việt Thịnh mà buông tiếng chửi thề.

Câu nói kia còn chưa dứt, nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh đã khóa miệng cô lại. Khoang miệng cô ngập tràn mùi rượu nguyên chất, Lâm Việt Thịnh chẳng tốn mấy sức lực đã kéo được đầu lưỡi thơm ngọt nhưng hơi chậm chạp của cô, nhấm nháp tư vị tinh tế mất hồn của nó. Quả nhiên uống rượu từ miệng của phụ nữ mới là thứ rượu ngon nhất.

Trong lúc mơ màng, Quách Thanh Tú vùng vẫy muốn đẩy Lâm Việt Thịnh ra, nhưng cô chỉ đổi lại được những nụ hôn mạnh mẽ hơn của hắn. Quách Thanh Tú tê liệt vì cồn, toàn thân mềm như một cục bông, hai má ửng hồng, nhũn oặt ngã nhào vào lòng Lâm Việt Thịnh. Đôi mắt sáng trong của cô nửa nhắm nửa mở, mái tóc đen rối loạn phủ trên vai, tôn lên bờ vai tròn trịa trắng ngần, vẻ đẹp ấy đúng là rung động cả linh hồn.

Hơi thở của Lâm Việt Thịnh nặng nề thêm, hắn thô bạo xé nát những trói buộc trên cơ thể cô, đặt cô nằm thẳng trên sofa. Da dẻ cô nóng nực, tinh tế, nụ hôn nóng rực của hắn men theo chiếc cằm tinh xảo hướng xuống dưới, hôn lên bầu ngực đầy đặn của cô mà không gặp trở ngại gì. Cơ thể thuần khiết như thánh nữ khiến ngọn lửa dục vọng trong hắn càng lúc càng cháy bùng. Bàn tay to của hắn men theo tà váy tiến vào nơi mẫn cảm của Quách Thanh Tú. Cảm giác khoan khoái từ đâu ập đến, từng tiếng rên nóng bỏng thoát ra từ miệng cô.

“Ừm...” Mái tóc dài của Quách Thanh Tú đung đưa theo tiết tấu rung động của chiếc sofa. Cánh tay trắng trẻo và mịn màng của cô buông thõng xuống, bàn tay chạm phải tấm thảm lông cừu mềm mại. Đường nét cơ thể của Lâm Việt Thịnh càng lúc càng rõ ràng trong tầm mắt cô...

Cơ thể mạnh mẽ của Lâm Việt Thịnh ra sức vận động nhanh và mạnh như một con ngựa. Nơi thít chặt, mềm mại, ẩm ướt và nóng ẩm của cô khiến hắn như sục đổ. Người phụ nữ chết tiệt này, sao cô sinh ra lại hoàn mỹ như thế, Lâm Việt Thịnh này từng ném vị vô số ả đàn bà rồi nhưng trước giờ chưa từng được chạm vào thứ cực phẩm nào như vậy.

Sau bốn mươi phút, cơn say cũng Quách Thanh Tú cũng từ từ lui đi. Thứ rượu kia không mạnh, chẳng qua tửu lượng của Quách Thanh Tú quá kém, chỉ một ly như thế đã say rồi.

Cô nhìn người đàn ông đang rong ruổi trên cơ thể mình mà đồng tử bỗng chốc nở to vô hạn. Trời đất ạ, cô lại bị tên khốn kiếp Lâm Việt Thịnh chiếm hữu rồi. Cô suy sụp mất. Cánh tay thon thon của cô vung về phía Lâm Việt Thịnh: “Tên khốn nạn, khốn nạn, tên lưu manh, tôi phải giết chết anh...”

Cánh tay như đánh như thép của hắn kìm giữ cánh tay mềm của cô, hắn cao một mét tám bảy, nặng hơn sáu - bảy mươi ki-lô-gam, cô căn bản không phải đối thủ của hắn. Hắn liên tục đâm thủng một cách điêu luyện, cô khóc đến mức mặt mũi toàn nước mắt, kiên cường phản kháng, phản kháng mãi, cho đến khi cơ thể toàn mồ hôi, chỉ đổi lại được những lần tiến công như chạy nước rút của hắn.

Tức giận, hổ thẹn và cả cảm giác ô nhục tấn công, lúc này đây, cô chỉ muốn chết quách đi cho xong. Tiếc rằng, đến cả cơ hội đi chết cô cũng không có, Lâm Việt Thịnh khẽ gầm lên một tiếng, gắng sức đâm chọc, sau cùng nằm phủ phục lên cơ thể cô. Hai cơ thể dính dóp mồ hôi kề bên nhau thật gần.

“Quách Thanh Tú, cô giả bộ thuần khiết làm gì, có phải lần đầu tiên đâu.” Lâm Việt Thịnh ngồi dậy, nhìn cô với vẻ mỉa mai.

“Lâm Việt Thịnh, anh là tên cầm thú, lưu manh, cặn bã!”

Lâm Việt Thịnh liếc cô một cái, quần chiếc khăn tắm trắng muốt quanh cơ thể, tiện tay lấy một chiếc máy ảnh quảng vào mặt cô, hần nói với giọng chán ghét: “Thứ cô muốn đây, rút đi!”

10. Chương 9: Tôi Muốn Trút Giận, Muốn Trút Giận!

Quách Thanh Tú ôm cơ thể mình, co quắp trên ghế sofa, móng tay cắm ngập vào đệm ghế, cô cắn môi dưới, không cho phép bản thân bật khóc thành tiếng.

“Cô ơi, cô có muốn đi tắm không...” Di Nguyễn có lòng nhắc nhở.

“Đi đi, đi đi...” Quách Thanh Tú khóc lóc gào lên, cô tùy tiện mặc lại quần áo, ôm máy ảnh chạy nhào ra khỏi biệt thự nhà họ Lâm, cô ghét người nhà họ Lâm, ghét tất cả mọi thứ của nhà họ Lâm.

Lâm Việt Thịnh nhìn theo bóng dáng cô với vẻ giễu cợt, hần nở nụ cười ác độc, con gái nhà họ Quách, không một ai có được kết cục tốt đẹp đâu.

Bên bờ biển, Quách Thanh Tú ôm chặt hai chân mình, ngồi trên một tảng đá, lặng lẽ nhìn về mặt biển xa xa mà thần thờ. Gió biển không ngừng thổi qua, thổi cho mái tóc dài đen nhánh của cô tung bay tứ tán. Quách Thanh Tú, mày thật dơ bẩn, mày thật đê tiện, dám tự tìm tới cửa để hần ta làm nhục. Quách Thanh Tú cầm chiếc máy ảnh trong tay, liều mạng đập nó lên nền đất, trút hết toàn bộ cơn giận trong cơ thể lên chiếc máy ảnh, dường như chiếc máy ảnh ấy là chính Lâm Việt Thịnh, cô phải giết chết hần.

“Tôi đập chết tên khốn nạn nhà anh, đập chết tên lưu manh nhà anh, đập chết tên cặn bã nhà anh...” Chiếc máy ảnh nhanh chóng vỡ vụn, cô vẫn chưa hả giận, vẫn tiếp tục quăng quật nó.

“Nhiều sức lực thế, sao ban nãy không thể hiện ra?” Một giọng điệu châm chọc vang lên sau lưng, Quách Thanh Tú giật mình quay phắt lại, Lâm Việt Thịnh đang khoanh tay mà đứng sau lưng cô, nhìn cô với vẻ châm biếm. Đằng sau anh ta vẫn là chiếc Ferrari phách lối và xa xỉ kia.

“Anh theo dõi tôi?” Quách Thanh Tú tức giận.

Lâm Việt Thịnh trừng mắt nhìn cô với vẻ chán ghét: “Quách Thanh Tú, cô đúng là thứ đàn bà ngu xuẩn, thích chết cũng không đi xa một tí, cách biệt thự chưa đến một trăm mét, muốn không nhìn thấy cô cũng khó khăn đấy.”

Quách Thanh Tú đỏ như mặt, đứng ở đây tuy rằng có thể trông thấy nóc nhà mang tính biểu trưng của cung điện Versailles, nhưng không gần đến mức một trăm mét như hắn nói.

“Tên khốn nạn, tôi làm sao phải đi tìm cái chết chứ, chết vì một người như anh thực sự không xứng đáng!” Quách Thanh Tú nghiêng răng nghiêng lợi, giơ chân đá chiếc máy ảnh đã vỡ nát vào lòng biển cả, quay đầu đi ra thật xa.

“Nói cô ngu xuẩn cô còn không tin, chưa kiểm tra máy ảnh đã...” Giọng nói vô cùng chế nhạo, Quách Thanh Tú sững sờ, lập tức quay người lại, xông về phía dòng biển.

Chiếc máy ảnh vỏ nhựa kia nổi lên trên mặt biển, bị từng đợt sóng từ từ cuốn trôi ra xa.

Quách Thanh Tú vội vàng đuổi theo nó. Cũng may mà bờ cát ở đây khá nông, Quách Thanh Tú bắt được máy ảnh, lật tìm thẻ nhớ bên trong đó, lấy thẻ nhớ rồi lại ném máy ảnh ra thật xa.

“Lâm Việt Thịnh, anh là thứ cặn bã!” Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn Lâm Việt Thịnh một cách hung dữ rồi quay đầu bỏ đi.

Phía sau cô bỗng có một cánh tay vươn tới, kéo cô quay lại. Bàn tay lớn của hắn bóp cầm cô, ánh mắt thâm sâu như sao xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đều giả. Nếu như không tính đến nhân cách của hắn, chỉ tính riêng khuôn mặt này cũng đủ hại nước hại dân, không biết đã khiến bao nhiêu thiếu nữ phải đau lòng.

“Bỏ tôi ra!” Quách Thanh Tú phẫn nộ gào lên.

“Quách Thanh Tú, cô kiêu ngạo gì chứ? Cô dựa vào cái gì mà gào rống lên với tôi? Cô có tư cách gì để mắng chửi tôi?” Lâm Việt Thịnh đối mặt với Quách Thanh Tú.

Người nhà họ Quách không có ai tốt đẹp, con gái nhà họ Quách còn dám mắng hắn. Quách Thanh Tú dùng ngón tay chỉ vào mũi Lâm Việt Thịnh: “Nhân cách của anh thấp hèn đến tởm lợm, đúng là thứ cặn bã, thứ cặn bã, thứ cặn bã!”

“Cô cứ thử mắng thêm một câu nữa xem!” Lửa giận của Lâm Việt Thịnh bắt đầu cháy lên rồi.

“Anh chính là thứ cặn bạ, ba anh là thứ cặn bã, mẹ anh cũng là thứ cặn bã... ưm...” Quách Thanh Tú chưa dứt câu, Lâm Việt Thịnh đã hôn chặn miệng cô, một nụ hôn dài như liều chết, hút sạch không khí trong buồng phổi của cô.

11. Chương 10: Làm Tình Nhân Bí Mật Của Tôi Đi

Quách Thanh Tú liều mình vùng vẫy, giơ chân lên đạp vào đũng quần của Lâm Việt Thịnh.

“Ui...” Lâm Việt Thịnh đau đớn, phải buông cô ra, sắc mặt hắn trở nên khó coi vô cùng. Người phụ nữ chết bầm này, sao lại khó thuần phục như một con báo đen vậy, dám đá vào gốc rễ sinh mệnh của hắn.

Thấy Lâm Việt Thịnh ôm phần phía dưới và nhíu mày với vẻ đau đớn, Quách Thanh Tú như một đứa trẻ vừa gây ra tội lỗi, hoảng hồn quay người cầm đầu chạy trốn chết. Quách Thanh Tú lảo đảo chạy ra đường lớn, chặn một chiếc xe lại, về thẳng nhà.

“Thanh Tú, em sao thế?” Quách Hoàng Ngân thấy người Quách Thanh Tú ướt sũng, tóc tai rối bù, mặt mũi toàn là nước mắt chạy về nhà mà sưng sờ.

“Con gái nhà họ Quách các cô sinh ra là để cho Lâm Việt Thịnh này chơi đùa, cô có hiểu không.” Câu nói uy hiếp đáng sợ của Lâm Việt Thịnh đột nhiên hiện ra trong đầu Quách Thanh Tú, tại sao hắn lại nói như vậy?

“Chị, em không sao đâu, em đến bờ biển chơi với bạn, không cẩn thận bị ngã xuống biển thôi.” Quách Thanh Tú tùy tiện bịa ra một lời nói dối.

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt lo lắng: “Sao lớn thế này rồi mà còn ngã xuống biển? Haizz, sau này phải cẩn thận hơn đấy nhé, lúc nào cũng lanh chanh lóc chóc, sau này chị không ở đây nữa, em phải làm sao hả?”

Hốc mắt của Quách Thanh Tú cay xè, cố gắng để nước mắt không ào ào chảy xuống. Từ sau khi ba mẹ gặp chuyện, chị là người đối xử với cô tốt nhất. Nhưng, chị ơi, rốt cuộc em nên làm thế nào đây?

“Chị ơi, em đi thay quần áo đã.” Quách Thanh Tú siết chặt hai tay, cúi đầu đi qua người Quách Hoàng Ngân, gắng gượng đi về phía phòng tắm.

“À phải rồi, Thanh Tú, ban nãy Tuấn Khanh cho người mang đến mấy bộ quần áo, anh ấy nói lúc đính hôn chưa tặng quà gì cho em, coi như bù đắp.”

Quách Thanh Tú khựng lại, như thể có sét dội trên đầu! Hắn cường hiếp cô, cướp đi sự trong trắng của cô, chỉ lấy mấy bộ đồ ra để bù đắp? Tôi còn lâu mới cần đến quần áo của anh, đồ cầm thú! Quách Thanh Tú mặc xong quần áo, đang xếp quần áo vào túi du lịch thì cánh cửa phòng cô bị đẩy ra, Quách Hoàng Ngân xuất hiện ngay sau đó.

“Thanh Tú, em thu dọn quần áo đi đâu thế?”

“À, ba mẹ của Lê Quyên Quyên ra nước ngoài du lịch rồi, em qua ở với cô ấy mấy hôm.” Cô nhìn chị mình

với vẻ buồn bã, không biết nên nói gì mới tốt, bây giờ đầu óc cô rối loạn vô cùng. Cô rất muốn nói bí mật đó ra, nhưng cô không thể.

Quách Hoàng Ngân đặt hai chiếc váy lên giường của cô, trên mặt chị cô là nụ cười mỉm.

“Mặc vào xem có thích không.”

Quách Thanh Tú chỉ liếc hai chiếc váy kia một cái. Một chiếc váy dài màu xanh lá cây nhạt, phong cách tối giản, đường may rất tinh xảo. Chiếc còn lại gồm áo vải lụa voan và váy dài đến đầu gối màu vàng nhạt, cả hai bộ đều là kiểu cách mà Quách Thanh Tú thích, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy kinh tởm.

Quách Thanh Tú đẩy bộ váy về phía Quách Hoàng Ngân: “Chị à, váy này hở hang quá, mắt mũi Lâm Việt Thịnh bị làm sao vậy! Mặc thế này đi ra ngoài sẽ bị người ta cười thối mũi, kiểu dáng thì lỗi thời màu sắc thì lỗi mốt.”

“Hay là em cứ thử xem, chị thấy rất ổn mà.” Quách Hoàng Ngân mỉm cười nói.

“Không đâu, đây là vì Lâm Việt Thịnh mua nên chị thấy cái gì cũng tốt.”

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân tắt ngấm, cô nhìn Quách Thanh Tú đang tức tối với vẻ nghi ngờ: “Thanh Tú, có phải em có thành kiến với Tuấn Khanh không? Sao gần đây em cứ bới móc khuyết điểm của anh ấy vậy?”

Quách Thanh Tú thấy sống mũi cay cay, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đúng thế, em có thành kiến với anh ta, em không thích anh ta, em rất ghét.” Đầu chỉ đơn giản là thành kiến, cô còn hận mình không thể tự tay giết hắn kia kìa.

“Thanh Tú, em đừng như vậy, sau này gả cho anh ấy rồi, chị vẫn sẽ tốt với em cơ mà. Chỉ cần chị còn ở trong nhà, không có ai đối xử tệ bạc với em đâu.”

12. Chương 11: Để Tôi Dạy Đỗ Cô

Bác cả ham tiền, bác gái khắc nghiệt, nếu không vì có chị họ, Quách Thanh Tú cũng không muốn ở lại căn nhà này.

“Chị ơi, chị và Lâm Việt Thịnh quen nhau như thế nào vậy?” Quách Thanh Tú đột ngột hỏi.

Trên mặt Quách Hoàng Ngân hiện ra nụ cười hạnh phúc: “Anh chị mới quen nhau hơn một tháng, nhưng anh ấy đối xử với chị rất tốt. Thanh Tú à, anh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất trên thế gian này, chị

cảm thấy người mà cả đời này chị muốn tìm chính là anh ấy.”

“Nhưng mà...” Quách Thanh Tú không đủ dũng cảm để tiếp tục nói chuyện về vấn đề này, cô đeo túi du lịch rồi đi ra ngoài: “Chị ơi, mấy hôm nữa em sẽ về. Váy này chị cứ trả cho anh ta đi, chị thích anh ta không có nghĩa là em phải chấp nhận con người anh ta. Sau này anh ta tặng bất kỳ thứ gì, em cũng không cần đâu.”

Tại nhà Lê Quyên Quyên.

Quách Thanh Tú nằm nhoài giữa đồng sách, cầm bút chì nhìn sách mà tâm hồn bay đi đâu, Lê Quyên Quyên đang ngồi trước máy tính chơi Boom Online: “Quyên Quyên, tớ phát hiện ra một thằng cha muốn làm hại chị tớ, tớ phải làm sao đây?”

Lê Quyên Quyên hoàn toàn tập trung vào trò chơi của mình: “Thì cảnh báo chị cậu đi.”

“Nhưng chị tớ yêu hấn đến mức hết thuốc chữa luôn rồi, phải làm sao?”

“Ôi chao, các cô gái đẹp thường thích mấy gã lưu manh mà, cậu cứ bình tĩnh. Nếu chị cậu đã yêu thằng cha kia đến chết đi sống lại rồi, cậu chỉ là em gái cũng không quản được đâu. Với cả, làm sao cậu biết hấn muốn làm hại chị cậu?”

“Không nói với cậu nữa, dù sao thì, nói tóm lại, hấn muốn làm hại chị tớ, tớ không thể khoanh tay đứng nhìn được!”

“Thế cậu có bản lĩnh thì giết hấn luôn đi.” Lê Quyên Quyên bắn một loạt đạn pháo khiến đối phương cháy khét lẹt, cô nàng bật cười sảng khoái: “Đi chết đi cưng, ha ha tớ thắng rồi.”

Giết hấn luôn!!

“Rầm rầm rầm!” Tiếng gõ cửa kịch liệt vang lên, Lê Quyên Quyên đặt máy tính xuống, chạy ra ngoài: “Để tớ ra xem ai tới, gõ nát cửa nhà bà mày rồi.”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào chiếc máy ảnh đặt bên cạnh máy tính của Lê Quyên Quyên, khẽ động lòng, lục tìm thẻ nhớ trong cặp sách, cắm vào máy. Sau khi bật máy, hình ảnh trong thẻ nhớ hiện ra. Quách Thanh Tú chỉ liếc một cái, không đủ dũng cảm xem tiếp nữa.

Tên khốn nạn, khốn nạn, tôi phải giết anh! Quách Thanh Tú rút thẻ nhớ ra, dồn hết sức lực bẻ nó ra làm đôi, nắm chặt hai mảnh vỡ trong lòng bàn tay, nắm đến khi lòng bàn tay đau đốn.

Một loạt tiếng bước chân dừng lại ở cửa phòng.

“Quyên Quyên, ai thế?” Quách Thanh Tú cảm thấy không ổn lắm, ngẩng đầu nhìn lên, sau lưng Lê Quyên Quyên có một người đàn ông cao lớn và tuấn tú. Trước giờ Lê Quyên Quyên không có một chút miễn dịch nào với trai đẹp, lúc này đây trong mắt cô ấy càng nổi đầy bong bóng trái tim hồng phấn. Cô nàng tự tay dẫn sói vào nhà, chỉ mặt Quách Thanh Tú ra hiệu với Lâm Việt Thịnh.

“Anh xem, cô ấy có phải Quách Thanh Tú mà anh đang tìm không?”

Lâm Việt Thịnh tháo kính râm, nhìn về phía Quách Thanh Tú mà nở nụ cười có vẻ châm chọc: “Quách Thanh Tú, cô trốn kĩ thật đấy!”

Quách Thanh Tú hung dữ trừng mắt nhìn Lê Quyên Quyên: “Cậu dám bán đứng tớ!”

“Hề hề, anh đẹp trai này thực sự khá lắm đó!” Lê Quyên Quyên đi tới bên cạnh Quách Thanh Tú, ghé tai cô mà nói nhỏ: “Anh ta có Ferrari đó! Quách Thanh Tú cậu phải biết thỏa mãn chứ! Nếu có người đàn ông như thế này nhìn trúng vẻ đẹp của tớ, tớ nhất định sẽ lấy thân mình báo đáp ngay.”

Quách Thanh Tú đỡ dẫn liếc cô bạn mình một cái, nếu như cậu hiểu tính cách thật sự của anh ta, xem cậu còn dám nói Tuấn Kiệt.

Ra khỏi nhà họ Quỳnh, Quách Thanh Tú lạnh mặt nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Chúng ta đã thanh toán xong xuôi rồi, anh đừng quẩn rết lấy tôi nữa.”

“Quách Thanh Tú, cô dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi? Cô nói ai thanh toán xong? Cô đá tôi một phát rồi cứ im hơi lặng tiếng mà bỏ đi, cô dám nói câu thanh toán xong cơ à?” Quách Thanh Tú đeo cặp sách đi trên đường, Lâm Việt Thịnh lái chiếc Ferrari của hắn với tốc độ rùa bò đi song song cạnh cô.

13. Chương 12: Cô Tưởng Hắn Muốn Hôn Cô

“Lên xe!” Lâm Việt Thịnh mất hết kiên nhẫn mà quát ầm lên.

Quách Thanh Tú lườm hắn một cái, tiếp tục dùng tốc độ của ốc sên đi về phía trước.

“Quách Thanh Tú, có phải cô thích tôi không?” Lâm Việt Thịnh mặt dày hỏi.

Quách Thanh Tú bật cười chế giễu: “Anh ảo tưởng quá đấy, Lâm Việt Thịnh, chị tôi thích anh vì chị ấy quá lương thiện, không có khả năng phán đoán, chứ bảo tôi thích anh? Trừ khi tôi mù nhé.”

Lâm Việt Thịnh tức giận, hấn vội vã xoay vô lăng, chiếc xe gần như dính sát gần chân của Quách Thanh Tú rồi chèn lên đường dành cho người đi bộ, quay ngang trước mặt Quách Thanh Tú. Hấn ngang ngược dừng xe lại, mở cửa xe đi ra ngoài: “Quách Thanh Tú, nghe cho rõ đây, mẹ kiếp, cô cút lên xe ngay cho tôi, nếu không Tănggi sẽ cưỡng hiếp cô ngay bây giờ!” Lâm Việt Thịnh mặt mũi u ám, sự điên cuồng trào ra từ trong đôi mắt hấn.

Quách Thanh Tú đổi phương hướng khác, tiếp tục đi về phía trước: “Đồ cầm thú, ngoài cưỡng hiếp ra thì anh còn biết làm cái gì?”

Lâm Việt Thịnh nổi cơn tam bành, người phụ nữ chết tiệt này dám dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với mình. Hấn nhảy từ trên xe xuống, trực tiếp đẩy cô vào một gốc cây to, từ trên cao nhìn xuống, ngang ngược xoáy thẳng vào hai mắt cô. Đôi mắt trong veo của Quách Thanh Tú hơi hồng hồng, cô sắp bật khóc, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra kiên cường, nhìn thẳng vào hấn với vẻ phẫn hận.

“Thưa anh, xe của anh lấn làn rồi, mời anh lấy giấy phép lái xe ra cho tôi xem một lát.” Một anh cảnh sát bước tới.

Lâm Việt Thịnh tiện tay móc ra một tấm danh thiếp, ném vào mặt anh cảnh sát kia, khề gầm lên: “Cút ngay!”

Anh cảnh sát kia chỉ nhìn thấy mấy chữ “tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị Lâm Việt Thịnh” đã lập tức cúi người lui về sau: “Xin lỗi tổng giám đốc Lâm, làm phiền anh rồi.” Quách Thanh Tú chấn động, cô không ngờ anh cảnh sát giao thông kia lại khách sáo với Lâm Việt Thịnh như vậy, lẽ nào quyền thế của Lâm Việt Thịnh lớn đến mức nuốt chửng được cả thiện ác phải trái sao?

“Lên xe, bây giờ, ngay lập tức!” Lâm Việt Thịnh đã vô cùng tức giận, kiên nhẫn của hấn sắp bị cô bào mòn hết rồi, chỉ là một con bé thôi mà, hấn còn không xử được cô chắc!

Quách Thanh Tú biết ngoan ngoãn rồi, lần này cô nghe lời vô cùng, ngồi vào vị trí phó lái.

“Đừng nhúc nhích!” Lâm Việt Thịnh khề quát lên một tiếng, cơ thể to lớn nhào tới. Quách Thanh Tú căng thẳng quay mặt đi chỗ khác, hấn bật cười chế nhạo, động tác trên tay không hề ngừng lại, cánh tay dài vươn tới giúp cô thắt dây an toàn. Mặt hấn cách đôi môi cô gần như thế, hơi thở vô cùng ngang ngược của hấn ập tới.

“Quách Thanh Tú, cô cho rằng tôi đói khát thế cơ à? Lâm Việt Thịnh này muốn dạng phụ nữ như nào mà không có.” Như chế giễu, Lâm Việt Thịnh liếc cô một cái, sau đó ngồi thẳng lại, khởi động xe. Mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc đỏ bừng lên, ban nãy cô còn tưởng hấn muốn hôn cô.

Chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ rực đưa Quách Thanh Tú lượn quanh nửa vòng thành phố xa hoa này, sau cùng dừng lại ở một khu mua sắm cao cấp. Đây là “con đường tình nhân” nổi tiếng của thành phố S, bán toàn mặt hàng xa xỉ đắt đỏ, cho nên những người tới đây mua đồ đều là những gã đàn ông lắm tiền vùng tiền cho tình nhân trẻ tuổi của họ.

“Xuống xe.” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vẫn huênh hoang và ngang ngược như thế, không thể nào nghi ngờ được.

“Lâm Việt Thịnh, anh đừng ấu trĩ như thế, tôi sẽ không làm tình nhân của anh đâu.” Quách Thanh Tú nói với vẻ phản cảm.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh vô cùng khó coi: “Quách Thanh Tú, rốt cuộc cô có đầu óc không thể, dạng phụ nữ vừa dằn dặt vừa chậm tiêu như cô có phôi trước mặt tôi thì tôi cũng không thèm. Tôi nói cho cô biết, hôm nay tôi đưa cô tới đây là vì chị cô nói cô không thích quần áo kiểu đó, cho nên mới đưa cô tới thử.”

14. Chương 13: Tất Cả Những Thứ Anh Chạm Vào Tôi Đều Không Cần

“Lâm Việt Thịnh, anh là người hiểu rõ nhất tại sao tôi không cần những bộ quần áo đó. Không cần đổi đâu, chỉ cần là thứ Lâm Việt Thịnh nhà anh từng chạm vào, bất cứ thứ gì, tôi đều không cần!”

Lâm Việt Thịnh nâng cằm cô lên với vẻ đùa dai: “Nghe cho kĩ nhé, tôi cũng từng chạm vào cơ thể cô rồi đó, cô có cần nó nữa không?”

“Anh...” Quách Thanh Tú trừng mắt lên.

Trong cửa hàng quần áo, Quách Thanh Tú cứ hờ hững, hoàn toàn không có hứng thú thử đồ. Những nhân hiệu đắt tiền, nhân viên rất nhiệt tình, lại gặp phải một cô gái không hề muốn mua sắm.

Lâm Việt Thịnh không chịu nổi nữa, giơ tay ra chỉ chỉ rất tùy hứng: “Bộ này, bộ này, dây bên kia và một dây của bên này, gói hết lại cho tôi.”

Tầm thẻ tín dụng bị ném mạnh xuống quầy thu ngân, từ đôi đồng tử đen như mực bắn ra ánh mắt lạnh lẽo. Sau khi thanh toán xong, Lâm Việt Thịnh ném đồng quần áo lên xe, rồi kéo cánh tay Quách Thanh Tú nhét vào ghế pho lái.

Chiếc xe phi như bay trên đường một lúc rồi dừng trước cửa một quán cà phê ngoài trời bên bờ biển. Đây là địa điểm hẹn hò cà phê ưa thích của các đôi tình nhân, sắc đêm trong như nước, ngồi ở đó có thể nhìn thấy vầng trăng sáng tỏ treo trên đỉnh trời và ánh bạc lấp lánh hắt lên từ mặt nước biển.

Lâm Việt Thịnh lôi Quách Thanh Tú ra khỏi xe, dè cô lên bức tường trong quán cà phê: “Quách Thanh Tú, cô thích chết phải không?”

“Bỏ ngay cái móng dơ bẩn của anh ra, đừng để tôi phải ghét anh thêm.” Cơn giận của Lâm Việt Thịnh trào lên, hấn cúi người xuống hôn cô. Hấn khóa chặt cái miệng nhỏ lẻ nhai không ngừng của cô, quả nhiên cãi nhau với phụ nữ là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời, cứ hôn luôn đỡ rách việc hơn bao nhiêu.

“Ừm, bỏ tôi ra...” Quách Thanh Tú vùng vẫy, nhưng chỉ khiến nụ hôn của Lâm Việt Thịnh mạnh mẽ hơn.

Một hồi lâu sau, Lâm Việt Thịnh mới buông tha cho đôi môi của cô, lúc này đây hai người đều thở hồng hộc. Quách Thanh Tú vẫn quật cường trừng mắt nhìn anh ta, biểu cảm không chịu thua: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn thế nào, không phải cô đã nhìn thấy hết rồi sao? Từ giờ phút này trở đi, cô đã người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh này, về sau nếu không được sự đồng ý của tôi, cô không được phép dọn ra khỏi nhà họ Quách, càng không được phép trốn tránh tôi.”

“Lâm Việt Thịnh, đầu anh bị úng nước phải không! Anh đừng tưởng anh vậy bản sự trong sạch của tôi là đã trở thành người nào đó với tôi. Anh chẳng là gì hết, anh biết chưa? Sớm muộn gì cũng có một ngày tôi vạch trần bộ mặt xấu xa của anh với chị tôi.” Quách Thanh Tú mặt mũi trắng bệch, lùi về sau mấy bước, nhìn Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt cảnh cáo.

Lâm Việt Thịnh buông tay ra, đột nhiên không hiểu sao lại nở nụ cười độc ác: “Được, tùy cô thôi, thế nào cũng có một ngày cô phải quỳ dưới chân cầu xin tôi.”

Quách Thanh Tú cười lạnh: “Thế thì anh cứ nằm mơ giấc mơ giữa ban ngày của anh đi!” Quách Thanh Tú vứt mấy bộ đồ trên xe xuống, giẫm mạnh lên chúng mấy cái như trả thù rồi dứt khoát bỏ đi.

Quách Thanh Tú, cô không nhảy nhót được mấy ngày đâu, Lâm Việt Thịnh cười lạnh với vẻ nham hiểm. Ba ngày sau đó, Lâm Việt Thịnh không hề xuất hiện trong tầm nhìn của Quách Thanh Tú, cô thấy mình thoải mái hơn nhiều lắm.

Buổi tối, vừa bước chân vào cửa nhà đã nghe thấy tiếng khóc lóc chói tai của bác gái: “Ông là cái thứ đồn mặt khốn kiếp, sao có thể bán Á Hân cho bọn vay nặng lãi chứ, ông già dai nhách mãi chưa chết này, cả ngày chỉ biết cá độ, bây giờ cuối cùng cũng thua trắng cả cái nhà này rồi...”

Quách Thanh Tú chấn động nhìn vẻ ủ rũ của bác trai và dáng vẻ ngồi bệt xuống đất khóc lóc đay nghiến như một oán phụ của bác gái: “Làm sao vậy bác...”

Bác gái quệt nước mắt trừng Quách Thanh Tú một cái: “Cô về đúng lúc lắm, bác trai cô thua cả công ty Á Hân rồi, chị cô cũng không có bản lĩnh mở lời với nhà họ Lâm, hay rồi, bây giờ cả nhà này không có cơm ăn nữa, cứ đợi chết đói đi! Cô cũng đừng đi học làm gì, ngày mai ra ngoài mà làm thuê!”

15. Chương 14: Quỳ Xuống Mua Vui Cho Tôi Đi

Quách Tuấn Kiệt khề quát lên: “Mẹ kiếp im hết mồm vào, cút hết ra ngoài đi, lộn cả tiết.”

Bác gái càng lúc càng không vui, vung cánh tay lên đánh chồng: “Lão già chết bầm, chuyển đi châu Âu của tôi bị hẫng rồi, ông đền tiền cho tôi...”

“Bà chủ, không ổn rồi, bệnh tim của cô cả tái phát rồi.” Người giúp việc hô ầm lên.

Quách Thanh Tú run bắn lên, vội vàng quay người chạy lên lầu. Trong phòng, Quách Hoàng Ngân đang dùng hai tay ôm ngực, mặt mũi trắng bệch, cô nằm trên giường, hít thở khó nhọc, vì quá đau đớn mà lông mày nhíu lại với nhau.

“Mau, mau gọi xe cứu thương!” Quách Thanh Tú vừa dặn dò người giúp việc, vừa vội vàng lục tìm thuốc. Sau khi uống thuốc xong, Quách Hoàng Ngân vẫn không có một chút phản ứng nào. Xe cứu thương nhanh chóng đến nơi và đưa Quách Hoàng Ngân đến bệnh viện.

Trước cửa phòng phẫu thuật, Quách Thanh Tú siết chặt hai tay, không ngừng cầu nguyện. Bác gái vẫn không ngừng quở trách bác cả phá sản khiến bây giờ con gái đổ bệnh. Bác cả thực sự thấy phiền không chịu nổi, vung tay tát bác gái hai cái rồi tức giận bỏ chạy.

Quách Thanh Tú nhìn họ mà không thể nói gì được, chỉ thấy buồn lòng thêm. “Chị y tá ơi, chị em thế nào rồi ạ?” Thấy có cô y tá ra ngoài, Quách Thanh Tú vội vàng chạy tới.

“Tình hình bệnh nhân rất không ổn, thần trí không tỉnh táo, cô ấy luôn miệng gọi một cái tên, hình như là Tuấn Khanh!”

Mặt mũi Quách Thanh Tú trắng bệch, hai tay siết chặt lại: “Vậy, vậy phải làm thế nào ạ?”

“Tốt nhất là để người đó tới đây, bệnh nhân mới có khả năng tốt lên.” Cô y tá đề nghị.

Quách Thanh Tú đi ra ngoài hành lang tìm thấy Quách Tuấn Kiệt đang hút thuốc, cô khẽ thương lượng: “Bác cả, bác gọi điện bảo Lâm Việt Thịnh qua đây một chuyến đi. Y tá bảo để anh ta qua đây thì chị con mới có hi vọng...”

Quách Tuấn Kiệt có vẻ vô cùng suy sụp, vừa thở dài vừa lắc đầu: “Bác đã gọi từ lâu rồi, cậu ta không nghe máy.”

Bác gái vội vàng chen miệng vào: “Biết ngay mấy thằng cha có tiền không thằng nào tử tế, đến lúc quan trọng không giúp được một cái gì, cũng may mà Hoàng Ngân chưa gả qua đó, nếu không thì công toi.”

Bác trai trách mắng: “Đúng là thứ đàn bà ngu dốt, gào thét cái gì ở đây, nói năng cũng không biết đúng lúc đúng chỗ.”

Bác gái vừa nghe bác trai mắng đã thấy không vui, lại bắt đầu day nghiến: “Ông già chết dẫm này, nếu

không phải ông thua mất cả Á Hân, cậu chủ nhà họ Lâm sẽ coi thường chúng ta thế này sao?”

Quách Thanh Tú nhú mày, “thế nào cũng có một ngày cô phải quỳ dưới chân cầu xin tôi”, câu nói độc ác của Lâm Việt Thịnh như một lời nguyền rủa, không ngừng hiện ra trong đầu cô. Cô rùng mình một cái. Thu mua Á Hân, con gái nhà họ Quách đều đáng chết, xem ra tất cả những thứ này là một âm mưu.

Quách Thanh Tú quay người rời khỏi bệnh viện, Quách Tuấn Kiệt gọi cô mấy tiếng từ đằng sau, cô đều không nghe thấy. Nửa tiếng sau, cơ thể mỏng manh của Quách Thanh Tú xuất hiện bên ngoài cánh cổng sắt của cung điện Versailles. Di Nguyễn dẫn cô tiến vào biệt thự.

“Chào cô Quách!”

“Di Nguyễn, con muốn gặp cậu Lâm.”

“Bây giờ cậu chủ không tiện lắm, cô đợi ở phòng khách một lát nhé!”

Di Nguyễn đặt một cốc trà lên bàn rồi lui ra ngoài. Ngồi trong phòng khách rộng lớn, cơ thể của Quách Thanh Tú càng có vẻ mảnh mai hơn.

Mười phút trôi qua, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh vẫn chưa xuất hiện. Quách Thanh Tú không đợi nổi nữa, cô đứng bật dậy xông thẳng lên tầng, men theo cầu thang xoắn ốc mà tìm từng tầng một. Thực ra vừa đặt chân lên tầng hai, cô đã nghe thấy từng tiếng rên rỉ nóng bỏng của phụ nữ. Quách Thanh Tú thấy máu nóng bốc lên đầu, mẹ kiếp, người đàn ông này đúng là không bằng cảm thú. Vợ chưa cưới của mình đang nằm trong bệnh viện, mà hắn dám vui vẻ với người phụ nữ khác ở đây.

“Rầm!” Quách Thanh Tú giơ chân đạp tung cửa phòng ngủ chính.

Tầng hai không có căn phòng nào khác, chỉ có mỗi một phòng ngủ hình tròn rộng đến mức khác thường này, cửa phòng được thiết kế theo phong cách cung đình. Đường như cánh cửa này chỉ khép hờ, Quách Thanh Tú đạp một cái thôi đã mở bung ra rồi.

Trên chiếc giường lớn hình tròn vô cùng xa xỉ, một người phụ nữ đang ra sức uốn éo thân thể, cô ta mặc một bộ váy lụa mỏng tang màu đỏ, có thể nhìn rõ bộ ngực căng đầy tròn trịa, mái tóc dài uốn lọn sóng rồi loạn che khuất một phần khuôn mặt kiều diễm.

Nghe thấy tiếng đạp cửa, cô ta sợ hết hồn, hét ầm lên, ôm chần từ trên giường lăn thẳng vào lòng Lâm Việt Thịnh. Quách Thanh Tú nhận ra ngay cô ta chính là Trịnh Ngọc Nhi, minh tinh điện ảnh hàng đầu đang rất nổi tiếng trên mạng xã hội. Điều kì lạ chính là Lâm Việt Thịnh vẫn ăn mặc vô cùng chỉnh tề, còn chưa cởi quần nữa chứ.

“Anh, anh là tên khốn nạn!” Quách Thanh Tú buột miệng mắng ầm lên: “Lâm Việt Thịnh, anh là tên cặn bã, chị tôi còn nằm trong bệnh viện, anh dám ở đây chơi đùa với người phụ nữ khác.”

“Tổng giám đốc Lâm, ả đàn bà lảm lời này là ai thế?” Trịnh Ngọc Nhi dùng đầu ngón chân cọ cọ đùi của Lâm Việt Thịnh, hỏi hấn với vẻ hờn dỗi. Cô ta chỉ còn thiếu chút nữa là vào việc chính với Lâm Việt Thịnh rồi, người phụ nữ đáng ghét này xông vào phá hỏng chuyện tốt của cô ta, cô ta đang giận lắm.

Lâm Việt Thịnh nghiêng mặt qua hôn lên môi Trịnh Ngọc Nhi, nở nụ cười ái muội: “Bé cưng, ra ngoài đợi anh.”

“Người ta không muốn mà!” Trịnh Ngọc Nhi cố ý lắc lư bộ ngực lớn khiến nó rung lên như những cơn sóng trào, vô cùng gợi cảm. Sắc mặt Lâm Việt Thịnh tối đi, hấn không hề nể nang gì mà đẩy cô ta xuống giường: “Cút ra ngoài, ngay!”

Lâm Việt Thịnh nổi tiếng nóng nảy, Trịnh Ngọc Nhi nào dám nán lại lâu hơn. Tuy rằng đã khao khát và nóng lòng đến mức không thể nhẫn nhịn nữa, nhưng cô ta cũng không dám nói gì, đành ôm quần áo đi ra khỏi phòng. Lúc ngang qua cửa còn cố ý đụng vào Quách Thanh Tú một cái thật mạnh, khế mắng: “Thứ ti tiện.”

Quách Thanh Tú đang phùng phùng cơn giận, cô kéo Trịnh Ngọc Nhi lại: “Cô mắng ai đấy?”

Trịnh Ngọc Nhi dừng bước, bật cười chế nhạo: “Ai nên mắng ai đây, sao thế, còn giả bộ thuần khiết cái gì, không phải cô cũng dâng mình cho anh ta chơi nát rồi sao?”

Sắc mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch, hai tay cô bắt giắc buông thõng.

“Cút ra ngoài, nghe thấy chưa hả!” Lâm Việt Thịnh khế gầm lên, Trịnh Ngọc Nhi đẩy Quách Thanh Tú ra, bước khỏi đó. Ánh mắt khinh bỉ của cô ta trước khi đi khiến Quách Thanh Tú cả đời cũng không quên được. Đúng thế, mình có tư cách gì mà nói người ta, mình cũng dơ bẩn thế này cơ mà...

Lâm Việt Thịnh nheo đôi mắt anh tuấn lại, nhìn Quách Thanh Tú, hấn cười với vẻ xấu xa: “Cô biết phải làm thế nào rồi chứ?”

“Anh là tên khốn nạn...” Lâm Việt Thịnh mất hết kiên nhẫn mà ngắt lời mắng chửi phần nộ của cô: “Nếu cô đến đây chỉ để trút giận, vậy thì cô có thể cút ngay bây giờ.”

Quách Thanh Tú giận đến mức toàn thân run rẩy, chỉ hận không thể giết chết hấn ngay lập tức. Nhưng cô không thể, chị cô vẫn còn đợi được cứu sống: “Được, anh, coi như anh tàn nhẫn, chị tôi tái phát bệnh rồi, đang ở bệnh viện, chị ấy muốn gặp anh.”

Lâm Việt Thịnh từ từ ngồi thẳng dậy, dựa người vào gối đầu mà cười lạnh: “Tại sao tôi phải đi gặp cô ấy?”

“Anh, anh, anh là chồng chưa cưới của chị ấy!”

“Đây không phải lí do.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Quách Thanh Tú dường như đã phát điên.

“Cô đuổi bạn tình của tôi đi, vậy thì bây giờ hoặc là cô thay thế cô ta mua vui cho tôi, hoặc là cô cút ra ngoài để cô ấy vào đây. Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn thôi, trước khi tôi đổi ý, tốt nhất là cô tỏ rõ thái độ đi.” Lâm Việt Thịnh nở nụ cười xấu xa.

“Anh, anh! Được, chỉ cần anh đồng ý đi gặp chị tôi, thế nào tôi cũng chịu.”

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ châm biếm: “Được thôi!”

Dù sao cũng không phải lần đầu bị hắn làm nhục nữa, vì chị gái, cô đành phải sa đoạ thêm lần nữa.

16. Chương 15: Phụ Nữ Phải Chủ Động Một Chút (phần Một)

Dưới ánh mắt háo sắc của hắn, Quách Thanh Tú lột sạch quần áo trên người, dùng hai tay ôm lấy bộ ngực đầy đặn của mình, cơ thể trắng ngần không ngừng run rẩy, mặt mũi xám ngoét đi về phía hắn.

“Qua đây, hôn tôi.” Hắn ra lệnh như một tên bạo chúa.

Lòng tự tôn của Quách Thanh Tú một lần nữa bị hiện thực giẫm nát như bùn, cô nhẹ nhàng ghé lên môi hắn. Đôi môi mềm mại nhưng lạnh lẽo của cô thấm nước mắt, khiến nó trở nên đắng chát. Lâm Việt Thịnh nếm được vị mặn đắng của nước mắt, đột nhiên không hiểu sao lại thấy trái tim mình như bị cái gì đó đâm phải.

Hắn đẩy mạnh Quách Thanh Tú ra, mắng cô với vẻ chán ghét: “Như người chết vậy, chẳng có chút tình thú nào cả.”

“Đúng là xui tận mạng, sao tôi lại gặp phải thứ phụ nữ ngu xuẩn như cô chứ, mặc quần áo vào, ra ngoài ngay.”

Lâm Việt Thịnh làm việc nhanh gọn dứt khoát, khoác áo vest lên, đập cửa bước ra ngoài. Quách Thanh Tú nhanh chóng mặc lại quần áo, đi theo sau hắn. Lúc đi ngang qua phòng khách, Trịnh Ngọc Nhi lại sững chết theo đuôi, hồn dôi ôm lấy hắn.

“Anh Lâm, tổng giám đốc Lâm, vai nữ chính của bộ phim lần này có thể để lại cho tôi không? Người ta yêu anh thế này cơ mà.” Cô ta vừa nói vừa thả thính.

Lâm Việt Thịnh nhú mày chán ngán, đưa tay đẩy cô ta ra: “Cút xa xa ra, đừng có tới làm phiền tôi!”

Quách Thanh Tú dùng ánh mắt thương cảm nhìn Trịnh Ngọc Nhi, ban nãy vẫn còn quẩn quýt hoan ái như cá với nước, chớp mắt một cái đã bị Lâm Việt Thịnh đạp ra xa. Không biết người phụ nữ này ngốc nghếch hay Lâm Việt Thịnh vốn dĩ đã là động vật máu lạnh nữa.

Trong phòng bệnh của bệnh viện.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Việt Thịnh, Quách Hoàng Ngân cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Bác sĩ dặn dò thêm: “Bệnh nhân không thể chịu thêm bất cứ đả kích nào nữa, nếu không sẽ còn tái phát. Dạng bệnh này, người nhà cũng biết rõ mà, bệnh nhân sống được đến hai mươi đã là khá lắm rồi, nếu còn tái phát, có lẽ chúng tôi cũng hết cách.” Đây là những lời mà bác sĩ nói riêng với Quách Thanh Tú và Quách Tuấn Kiệt trong phòng làm việc.

Quách Thanh Tú thoáng chốc buồn bã hẳn. Trong phòng bệnh, Quách Hoàng Ngân đang nắm lấy tay Lâm Việt Thịnh, hai mắt hiện lên nụ cười hạnh phúc: “Cảm ơn anh, Tuấn Khanh, nếu như không có anh, có lẽ em thực sự không thể tỉnh lại được.”

Quách Thanh Tú nhìn chằm chằm vào Lâm Việt Thịnh, vô cùng căng thẳng, chỉ sợ hắn gây ra thêm động thái quá khích nào. Đôi mắt sâu như hồ nước của Lâm Việt Thịnh liếc nhìn góc nghiêng của Quách Hoàng Ngân, khóe miệng bất giác cong lên thành một nụ cười.

“Hoàng Ngân, em an tâm dưỡng bệnh đi, đừng nghĩ nhiều.”

“Tuấn Khanh, em nằm mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ, em mơ thấy mình bị bao trùm trong một đám sương mù đen đặc, chạy thế nào cũng không chạy ra được. Sau cùng em nhìn thấy bóng dáng anh ở trước mặt nên giường chân đuổi theo, đuổi mãi mới tỉnh dậy được.”

Nụ cười của Lâm Việt Thịnh hơi cứng lại, Quách Thanh Tú thấy vậy vội vàng ngồi thụp xuống, nắm lấy bàn tay của Quách Hoàng Ngân, an ủi chị mình: “Chị ơi, chị yên tâm, không có ai bỏ rơi chị đâu, em đây, cả... anh ấy nữa, chúng em sẽ luôn bảo vệ chị.”

Bấy giờ Quách Hoàng Ngân mới gạt đầu hài lòng, cô nhìn Lâm Việt Thịnh mà khóe mắt trào ra một giọt lệ trong vắt. Tuấn Khanh, trong mắt anh thực sự có hình bóng em sao?

Bên ngoài bệnh viện, sắc trời đã tối. Quách Thanh Tú đứng chắn trước mặt chiếc Ferrari màu đỏ rực của Lâm Việt Thịnh, không chịu để hắn đi.

“Cô đã lãng phí ba tiếng đồng hồ của tôi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?”

“Lâm Việt Thịnh, chăm, chăm sóc chị tôi là trách nhiệm của anh...”

Lâm Việt Thịnh gõ gõ lên vô lăng, giận dữ vô cùng: “Trách nhiệm cái con khỉ, được, tôi nói thật với cô nhé, tôi đính hôn cùng chị cô chẳng qua chỉ là một giao dịch với Quách Tuấn Kiệt thôi, cô đã hiểu chưa?”

Quách Thanh Tú chần động, lẽ nào những lời Lâm Việt Thịnh nói như con gái nhà họ Quách gì gì đó là vì chuyện này sao? Lâm Việt Thịnh nhìn đáng vẻ không thể tin nổi của Quách Thanh Tú mà nở nụ cười xấu xa: “Có điều, nếu như cô chịu làm tình nhân của tôi, tôi có thể suy xét đến việc tiếp tục chăm sóc cho chị cô. Với cái kiểu sống dở chết dở ấy, chắc cũng không còn được mấy ngày đâu.”

17. Chương 16: Phụ Nữ Phải Chủ Động Một Chút (phần Hai)

“Lâm Việt Thịnh, anh nói dối, bác Tăng sẽ không làm thứ chuyện bán đứng con gái như vậy đâu.” Quách Thanh Tú lắc đầu, không sao tin được. Tuy rằng tính tình bác cả rất tệ hại, cũng rất mê bài bạc, nhưng ông ta chưa mất trí đến mức bán rẻ con gái như vậy.

“Phụt!” Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Quách Thanh Tú, cô ấu trĩ quá, tôi thật không dám tin sao Quách Tuấn Kiệt lại có đứa con gái và cháu gái ngu xuẩn như thế chứ.” Lâm Việt Thịnh đột nhiên lùi xe, xoay vô lăng, chiếc xe nhanh chóng phóng ra khỏi bệnh viện.

Giao dịch? Hôn lễ của chị cô chỉ là một giao dịch? Chẳng trách trong lễ đính hôn không có một ai trong nhà họ Lâm đến dự. Chẳng trách bác cả cứ giấu giấu diễm diễm thay hân. Hóa ra tất cả mọi thứ lại xấu xí đến thế, chị cô thật đáng thương.

Cả đêm đó, Quách Thanh Tú không thể nào chợp mắt được, cô nằm bò bên giường của Quách Hoàng Ngân, lặng lẽ ngắm nhìn từng giọt nước trong bình truyền dịch. Nửa đêm, Quách Thanh Tú cảm nhận được bàn tay của Quách Hoàng Ngân đang dịu dàng vuốt tóc cô. Nhớ tới ngày nhỏ chị đối xử tốt với cô thế nào, Quách Thanh Tú đột nhiên thấy đau xót đến mức muốn rơi lệ.

Cử động nhỏ của cô cũng không thể thoát được tầm mắt của Quách Hoàng Ngân: “Thanh Tú, em vẫn lo cho chị à? Đừng buồn, chị không sao đâu. Chị biết em rất muốn có một chiếc notebook, chị đã đặt hàng sẵn cho em rồi, vốn định để đến hôm sinh nhật sẽ tặng cho em, nhưng chỉ sợ chị không sống được đến ngày hôm đó. Cho nên, chị dặn họ mang tới trước, ngày mai là em có thể nhìn thấy nó rồi...”

“Chị ơi...” Quách Thanh Tú nghẹn ngào.

“Thanh Tú, chị còn một chuyện nữa muốn nhờ em. Công ty Á Hân vốn do ba em quản lý, không ngờ sau khi ba chị tiếp quản nó lại thảm hại đến mức này. Chị đang nghĩ, nếu như có thể, tương lai em nhất định phải quản lý công ty này, hoàn thành tâm nguyện của ba em.” Quách Hoàng Ngân nói một cách khó khăn.

Quách Thanh Tú nắm chặt bàn tay của chị cô: “Chị ơi, chị đừng nói nữa, chị sẽ không sao đâu, chị yên

tâm, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Quách Hoàng Ngân đột nhiên im lặng, Quách Thanh Tú khẽ gọi vài tiếng, không có phản ứng gì, cô sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ra thăm dò. May mà hơi thở vẫn còn, chắc chị cô ngủ thiếp đi thôi. Đêm đó Quách Thanh Tú không ngủ nổi, cô suy nghĩ suốt cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quách Thanh Tú một lần nữa xuất hiện trước mặt Lâm Việt Thịnh.

“Lời anh nói hôm qua vẫn còn hiệu lực chứ?”

Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại một cách nguy hiểm: “Cô đã nghĩ kĩ rồi?”

“Tôi có hai yêu cầu.”

Lâm Việt Thịnh nhướn mày: “Thông thường, những người phụ nữ bị tôi chơi rồi, tôi sẽ không để vào mắt đâu. Nhưng cô là một ngoại lệ.”

Lại có ngọn lửa giận cháy lên trong lòng Quách Thanh Tú, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình. Dù sao cũng bị hắn chơi rồi, vậy thì chi bằng liều chết đến cùng, dù sao cũng chỉ có mỗi một việc đó thôi, cứ nhắm mắt cho hắn vùn vò là được. Chỉ cần có thể cứu sống chị cô, tự tôn cũng chỉ như đồng phân chó thôi.

“Thứ nhất, anh trả công ty Á Hân lại cho bác Tăng. Thứ hai, anh phải chăm sóc chị tôi cả đời.”

Lâm Việt Thịnh nho nhả héch cằm lên, nhìn Quách Thanh Tú với vẻ châm chọc: “Tuy rằng ở trong tay tôi thì Á Hân sẽ có tiền đồ xán lạn hơn, nhưng một năm cũng chỉ được vài tỷ, ỏn thôi, trả cho cô. Điều thứ hai thì quá Hoang đường rồi. Lẽ nào cô muốn tôi kết hôn với một người phụ nữ bị bệnh tim? Cho dù tôi đồng ý, cô nghĩ ba mẹ tôi sẽ đồng ý sao? Đúng là nực cười...”

Chuyện hôn nhân trong các gia đình quyền thế trước nay không thể do mình tự quyết được, Quách Thanh Tú có phần suy tư: “Vậy anh bảo phải làm thế nào?”

“Chi bằng thế này nhé, tôi đến gặp chị cô một lần, tôi lên giường cùng tôi một lần, những lúc khác, đôi bên không ai can thiệp đến ai.”

Ánh mắt Quách Thanh Tú thoáng lóe lên một chút khổ sở rồi bất đắc dĩ gật đầu. Cô tự an ủi mình, cứ coi như bị chó cắn đi! “Được, cứ thống nhất như thế nhé!”

18. Chương 17: Đòi Lại Lợi Ích Ngay Bây Giờ

Quách Thanh Tú nói xong rồi đang chuẩn bị quay người rời đi. Lâm Việt Thịnh cười tà ác: “Hôm qua tôi đã đến thăm chị cô một lần, cô còn chưa làm gì đấy.” Bóng lưng của Quách Thanh Tú khựng đứng lại.

“Qua đây.” Cậu chủ Lâm không thể chờ nổi mà muốn hưởng thụ con mồi của mình. Tối qua cô lả lợ quyến rũ hắn, hắn đã không thể nhịn nổi rồi, nếu không phải nể tình cô đáng thương quá khiến hắn không xuống tay được.

Tại sao lại không xuống tay được? Kì lạ, Lâm Việt Thịnh đột nhiên có dự cảm không ổn trong lòng, trước giờ hắn chưa từng có cảm giác này với phụ nữ. Phụ nữ ấy mà, chỉ là giao dịch giữa tiền và xác thịt thôi, hắn trước giờ chưa hề quan tâm đến.

“Đây là phòng khách, chúng ta đổi nơi khác đi.” Quách Thanh Tú hơi đỏ mặt. Thực ra chuyện này nói ra thì dễ lắm, nhưng khi làm thật vẫn thấy khó khăn. Chỉ nghĩ đến chuyện sắp diễn ra, cô đã không thể kiềm lòng được mà thấy vừa sợ vừa buồn. Cô không thể nào mặt dày như Lâm Việt Thịnh được.

“Ở đây không có lệnh của tôi thì không ai dám vào đâu.” Giọng của Lâm Việt Thịnh trở nên khàn khàn vì tình dục, hắn khẽ liếm môi mình, nhìn cần cổ trắng ngần lộ ra quá nửa của cô mà máu huyết của hắn bắt đầu sôi lên ùng ục.

Quách Thanh Tú máy móc đi tới trước mặt hắn, ánh mắt bất an không ngừng nhìn ra bên ngoài. Lâm Việt Thịnh lấy từ trong gầm sofa ra một chiếc điều khiển, ấn títtít vài cái, trên khung cửa thủy tinh có chiếc rèm dày kiểu cung đình buông xuống. Chùm đèn thủy tinh lớn giữa phòng khách tắt ngúm, chỉ còn lại một dàn đèn hình ngôi sao với ánh sáng màu vàng nhạt được thấp sáng xung quanh khiến bầu không khí trong phòng khách trở nên vô cùng ái muội.

“Hôn tôi.” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh khô khốc và khàn khàn, trầm trầm, vô cùng quyến rũ.

Mùi thơm trên tóc của Quách Thanh Tú ập tới, những sợi tóc mềm quét qua cổ hắn, đôi môi cô như cánh bướm đậu trên trán, trên mặt, sau cùng là trên môi hắn.

Chỉ là những động chạm nhẹ mà pháo hoa sáng rực như nổ tung. Dục vọng của Lâm Việt Thịnh bỗng chốc căng trướng lên, hắn ngậm cánh môi mềm mại xinh xắn của cô, hôn hết lần này đến lần khác. Quách Thanh Tú phát ra tiếng rên rỉ như người nói mớ, dường như rất thỏa mã, càng kích thích dục vọng của Lâm Việt Thịnh mạnh mẽ thêm.

Bàn tay to lớn của hắn giữ sau gáy cô, đẩy nụ hôn sâu thêm. Một luồng khoái cảm như điện giật vụt qua đầu óc Quách Thanh Tú rồi lan tới tứ chi bách hài, cô không tự chủ được mà rên rỉ thành tiếng.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi thành một nụ cười tà ác hài lòng, bàn tay to lớn của hắn mò vào quần áo cô, bóp lấy bầu ngực đầy đặn, nhẹ nhàng xoa nắn, trêu đùa. Cơ thể Quách Thanh Tú từ từ nhũn như một vũng nước, mềm oặt trong lòng bàn tay hắn.

“Sướng không? Sướng thì kêu lên, tôi thích đáng vẽ rên rỉ lẳng lơ của cô lắm.” Lâm Việt Thịnh liếm dải tai cô, buông lời khích lệ nóng bỏng.

Quách Thanh Tú bỗng chốc tỉnh táo từ trong trạng thái mơ màng, cô thẹn đến mức gò má đỏ ửng lên, sống chết nín nhịn không phát ra một âm thanh nào nữa. Đúng là mất mặt mà. Lúc bị người ta cưỡng dâm mà còn phát ra âm thanh vui vẻ, thật sự không còn chuyện gì mất mặt hơn được nữa. Quách Thanh Tú chỉ hận không thể đào một cái lỗ nẻ mà chui vào.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh thoáng hiện một chút đắc ý, hắc cổ ý bắt đầu bước kích thích xa hơn. Người phụ nữ chết tiết này, để tôi xem cô có thể giả bộ đến bao giờ!

Với những động tác trêu đùa đầy kỹ thuật của Lâm Việt Thịnh, mặt mũi Quách Thanh Tú đỏ như quả đào chín, da dẻ toàn thân ửng lên một màu hồng nhuận, cô thở dốc liên hồi, ý loạn tình mê. Cô vẫn chưa thêm kêu thành tiếng mà hắc đã không chịu nổi rồi. Đáng vẽ mê loạn của cô khiến hắc không thể trụ thêm, thứ yếu tinh chết tiết này, đúng là trời sinh để quyến rũ người khác.

19. Chương 18: Dấu Vết Sau Cuộc Tình Ái

Hắc vội vã kéo khóa quần, ưỡn người đâm tới.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ vì khoái cảm buột khỏi miệng cô. Quách Thanh Tú lúc này đã chết mê chết mệt, lạc lối bên dưới thân thể của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh là một người đàn ông tinh lực dư thừa, cơ bắp trên cơ thể rất rắn chắc, vô cùng mạnh mẽ. Nhất là chỗ cơ bụng với từng khối cơ ghép thành sáu múi, cực kỳ hoàn mỹ. Cơ thể gợi cảm này, chắc các người mẫu hàng đầu cũng chỉ đến thế thôi.

Sau khi cao trào qua đi, Quách Thanh Tú thấy toàn thân bủn rủn và bại hoại. Lâm Việt Thịnh bế cô đi về phía phòng tắm. Chiếc bồn tắm xa hoa hình bầu dục thả đầy hoa oải hương, Quách Thanh Tú ngâm mình trong làn nước ấm áp, cảm giác mệt mỏi bỗng chốc bay biến hết.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh từ đầu đến cuối dính chặt trên làn da mịn màng của Quách Thanh Tú, cảm giác trên lòng bàn tay vô cùng đàn hồi, trơn mịn như tơ lụa. Khóe miệng của cô dường như hơi sưng do bị hôn quá nhiều, đôi mắt mở hé tràn ngập cảm giác mê hoặc.

Máu nóng trong người Lâm Việt Thịnh bắt đầu cuộn cuộn lên, hắc túm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, gác nó lên thành bồn tắm, hắc ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, bắt đầu từ từ xâm phạm từ đằng sau. Kích thích mãnh liệt và khoái cảm như thủy triều ập đến khiến Quách Thanh Tú rơi vào trạng thái trên đỉnh.

Trải qua nhiều lần được Lâm Việt Thịnh dạy dỗ, cơ thể cô đã không còn bài xích và cứng ngắc như trước nữa, khiến hắc càng dễ dàng ra vào hơn. Lần này cô hoàn toàn bị hắc làm đến mức hai chân run lẩy bẩy,

sức lực kiệt quệ mà ngủ thiếp đi.

Khi Quách Thanh Tú tỉnh dậy từ cơn mơ màng, dường như cô đang nằm trong một vòng tay ấm áp. Hắn cuốn cô vào lòng mình một cách ngang ngược, chân dài kẹp lấy đôi chân mảnh khảnh của cô. Quách Thanh Tú cảm thấy giữa hai chân mình không còn cảm giác dính dớp, xem ra chắc hẳn đã giúp cô rửa ráy, không vì lí do gì, trái tim cô bỗng có những cảm giác lạ thường.

Không, không thể nào có cảm giác đó với hắn, chắc chắn không phải do hắn làm đâu. Người đàn ông lòng lang dạ sói này không thể nào đối xử tốt với phụ nữ được, chắc chắn là Dì Nguyễn làm, mình không nên tiếp tục nằm ở đây.

Lâm Việt Thịnh vẫn còn đang ngủ say, không thể không thừa nhận, người đàn ông này tuần tú đến mức quỷ thần đều cảm hận. Khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, lông mi vừa rậm vừa cong vừa dài, phủ thành một cái bóng nhỏ dưới mi mắt.

Chỉ có điều đôi lông mày kia quá sắc bén, khiến cả khuôn mặt trông có vẻ vô cùng tàn độc. Cô cảm ghét dáng vẻ kiêu ngạo của hắn, không có một chút nhân tính nào. Sợ làm phiền đến hắn, cô nhẹ nhàng rút người ra, nhảy xuống giường, nhanh chóng mặc lại quần bò, cầm áo trên tay, định trông qua đầu. Đột nhiên từ sau lưng mọc ra một đôi tay vô cùng ngang ngược bóp lấy bộ ngực đầy đặn của cô, gian xảo về nấn.

“Muốn trốn hả?” Giọng nói vô cùng độc ác.

Cơ thể Quách Thanh Tú cứng đờ: “Anh không nói phải ở lại qua đêm mà, hơn nữa, nếu như cả đêm tôi không về, sợ rằng bác Tăng sẽ sinh nghi...”

“Phụt!” Lâm Việt Thịnh cười châm biếm. Ông bác tham tiền của cô chỉ hận không thể bắt cô trèo lên giường của đàn ông, còn quan tâm gì đến chuyện cô có về nhà hay không, chỉ cần có tiền, ông ta không nhận người thân. Đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn, đầu óc bã đậu.

“Ở lại với tôi đêm nay, ngày mai tôi ở bệnh viện với cô cả ngày.”

Quách Thanh Tú mừng rỡ quay phắt lại: “Thật chứ!”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên rất muốn tát mình một cái, mẹ kiếp, từ bao giờ mà hắn sa sút đến độ phải cầu xin phụ nữ ở lại với mình thế? Lẽ nào Lâm Việt Thịnh này lưu luyến đến mức độ phụ nữ không cần nữa hả? Không được, không thể như thế được.

Lâm Việt Thịnh lập tức cứng đờ mặt, u ám nói: “Giả đấy, cô rút ngay cho tôi!”

Khóe miệng Quách Thanh Tú giật giật, lập tức đẩy tay hắn ra, mặc áo vào, quay người đi không hề lưu luyến, bước nhanh ra khỏi phòng.

20. Chương 19: Vòng Tay Của Hắn Không Đáng Để Lưu Luyến

Không hề lưu luyến, không một lần quay đầu, cứ thế mà đi. Trong khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên có cảm giác thất bại. Hắn từng chơi đùa vô số phụ nữ, đột nhiên có cảm giác vô cùng không thoải mái, mẹ kiếp, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào?! Cô ấy dám không để ý đến hắn như thế à!

Quách Thanh Tú vừa ra khỏi biệt thự, chiếc Ferrari màu đỏ rực của Lâm Việt Thịnh cũng theo sau cô, ẩn còi sau lưng cô.

Quách Thanh Tú quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Bây giờ anh hối hận cũng không kịp rồi, tôi sẽ không ở lại đây cả đêm đâu.”

Lâm Việt Thịnh dừng xe lại: “Quách Thanh Tú, cô có biết mình đáng ghét nhất ở điểm nào không?”

Quách Thanh Tú im lặng.

Lâm Việt Thịnh tức giận quát lên: “Cứ thích giả bộ thanh cao, trời tối thế này rồi, lẽ nào cô muốn nếm thử mùi vị của lưu manh, muốn bị chơi lần lượt hay muốn bị chơi tập thể?” Quách Thanh Tú nghe hiểu được hàm ý tối nghĩa trong câu nói của hắn, cũng phải, bây giờ đã nửa đêm rồi, nơi này lại hẻo lánh, chưa biết chừng có lưu manh gì đó, nhưng cô cứ kiêu ngạo đấy thì đã sao.

“Lâm Việt Thịnh, tôi thà bị lưu manh chơi cũng không muốn bị anh chơi.” Bỏ lại một câu như thế, Quách Thanh Tú cắn môi dưới, chạy bước nhỏ ra khỏi đó.

“Đúng là một người phụ nữ ngu xuẩn.” Lâm Việt Thịnh trước giờ chưa từng thấy giận như bây giờ, hết lần này đến lần khác bị cô làm cho mất mặt.

Đêm đã khuya, Quách Thanh Tú ôm cánh tay đi nhanh thoăn thoắt, ban nãy lửa giận bốc lên đầu, lá gan to lắm, bây giờ gió lạnh vừa thổi qua, khí nóng tiêu tán hết, trái tim từ từ bình tĩnh lại, đầu đầu trong tầm mắt cũng là những rặng núi đen kịt trùng trùng.

Quách Thanh Tú bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn lại, không có lấy một ánh đèn đường nào, quả nhiên Lâm Việt Thịnh không theo sau. Phía trước có biển báo trạm xe công cộng, Quách Thanh Tú mừng thầm, kích động chạy tới.

“Cô gái, cô cũng đang đợi xe hả!”

Từ sau biển quảng cáo đột nhiên xuất hiện một người đàn ông lùn lùn đội mũ lưỡi trai, đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào phần eo của Quách Thanh Tú.

“Tôi, tôi không đợi xe...” Quách Thanh Tú quay đầu chạy biến. Người đàn ông lùn kia đột nhiên nhào tới, túm lấy áo Quách Thanh Tú, nở nụ cười háo sắc: “Cô gái đơn thuần này, chú có xe, cô có muốn lên xe không!”

“Buông Tăngi ra, buông Tăngi ra, tên biến thái này.” Quách Thanh Tú vùng vẫy.

Từ đằng sau bỗng có một người đàn ông ôm chặt lấy Quách Thanh Tú.

“Hà hà, con hàng này không tệ đấy nhỉ, đủ để chúng ta nhắm một bình rượu rồi.”

Quách Thanh Tú kêu cứu thất thanh: “Cứu mạng!”

Hai người đàn ông một trước một sau, một người ôm lấy cánh tay Quách Thanh Tú, một người ôm lấy hai chân cô, nhấc cô lên nhét vào chiếc xe tải nhỏ bên đường: “Ha ha, cô cứ hét, hét đến vỡ cổ họng cũng không có ai đến cứu cô đâu, nơi này cách thành phố quá xa, là khu đất không ai quản lý. Tôi thấy cô cứ ngoan ngoan một tí, lát nữa sẽ để cô đỡ chịu khổ hơn.”

Tiếng cười tà ác ngập tràn trong đầu Quách Thanh Tú, ban nãy cô giận dữ gắt gỏng với Lâm Việt Thịnh, bây giờ gặp phải báo ứng rồi. Quách Thanh Tú hối hận vô cùng.

“Bỏ cô ấy ra!” Một giọng nói lạnh lùng ngang ngược vang lên trong bóng tối.

Hai người đàn ông kia sợ hết hồn, bóp cổ Quách Thanh Tú, quay đầu nhìn xung quanh: “Mẹ kiếp mày là ai?”

Thân hình nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh xuất hiện trong tầm mắt của hai gã đàn ông kia, trong tay hắn cầm một khẩu súng, nhắm chuẩn vào một trong hai gã đàn ông kia. Giọng nói lạnh lẽo ấy không hề có một chút độ ấm nào: “Ông mày không nói hai lần, lập tức buông cô ấy ra, nếu không hậu quả chúng mày tự chịu.”

“Ồ, mày là thằng đầu bùì nào, con ả này là đồ của hai chúng tao nhé!” Một gã đàn ông trong số đó to gan lớn mật đi về phía trước, gã không tin Lâm Việt Thịnh dám nổ súng.

21. Chương 20: Tôi Nay Muốn Ở Bên Tôi Không

Lâm Việt Thịnh nhếch môi thành một nụ cười độc ác, không hề do dự mà bóp cò.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên, đầu của người đàn ông kia trúng đạn, gã ngã trên nền cỏ, kêu khóc như lợn bị chọc tiết. Một gã đàn ông khác sợ đến mức buông Quách Thanh Tú ra, bụp một phát quỳ ngay

xuống nền cỏ.

“Lạy ông tha mạng, lạy ông tha mạng, con không dám nữa, chúng con chỉ muốn bắt chuyện với cô gái này thôi, chúng con đến một ngón tay của cô ấy cũng chưa đụng tới.”

Khẩu súng trong tay Lâm Việt Thịnh lại vang lên tiếng nạp đạn, “pằng!” người đàn ông đó cũng ngã trong vũng máu.

Quách Thanh Tú kinh hãi, cô không ngờ tới Lâm Việt Thịnh lại dám giết người. Hai chân cô run rẩy, không dám nhúc nhích nửa bước. Có lẽ, từ giờ phút này trở đi, cô cần phải tìm hiểu người đàn ông này lại từ đầu.

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống bế cô lên, nhìn thấy biểu cảm cứng ngắc của cô, khóe miệng hần đặc ý nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai.

“Cô thực sự thích bị chúng chơi đùa à?” Quách Thanh Tú hoàn hồn lại, liều mạng lắc đầu: “Đừng mà, đừng vứt tôi xuống!”

Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn cô: “Tối nay có muốn ngủ cùng tôi không?”

“Tôi muốn về nhà!”

Người phụ nữ chết tiệt, vừa cứu mạng cô ấy mà cô ấy không có một chút xíu cảm kích nào, chỉ biết về nhà. Bây giờ hần cực kỳ không muốn thả cô về nhà, nhưng không rõ vì lí do gì, hần vẫn ngoan ngoãn đưa cô về tận nhà.

Lâm Việt Thịnh quả nhiên nói lời giữ lời, công ty Á Hân nhanh chóng quay trở về với Quách Tuấn Kiệt, bệnh tình của Quách Hoàng Ngân cũng tiếp tục hồi phục. Tất cả những thứ này được đánh đổi bằng việc Quách Thanh Tú hi sinh tự tôn của mình.

Khi Quách Hoàng Ngân xuất viện, một chiếc notebook màu bạc được đưa tới tận tay Quách Thanh Tú. Là notebook của hãng Apple, Quách Thanh Tú kinh ngạc, chiếc máy tính này đáng giá ba mươi mấy triệu đó! Trước kia cô cứ tưởng chị cô sẽ tặng một chiếc notebook bình thường thôi, không ngờ lại đắt đỏ như vậy, mấy năm trở lại đây chị tốn không ít tiền để chữa bệnh, khoản tiền này đối với chị là một khoản lớn đó.

“Chị, chị tiêu pha tốn kém quá, em...”

“Thanh Tú, đây là tấm lòng của chị, em đừng từ chối nữa. À phải rồi, mấy hôm nữa chị và Tuấn Khanh sẽ đi Maldives du lịch một tuần.” Quách Hoàng Ngân ngồi bên giường, kéo bàn tay của Quách Thanh Tú vô cùng thân thiết.

“Thanh Tú, em cũng biết đấy, sức khỏe chị không tốt, cần có người bên cạnh chăm sóc, em có thể đi cùng chị không?”

Mặt mũi Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch, cô vội vàng từ chối: “Chị ơi, thế giới hai người của anh chị, làm sao em có thể phá vỡ được, đừng đừng chị ạ, em không muốn đi đâu.”

Quách Hoàng Ngân mỉm cười dịu dàng: “Thanh Tú, bệnh của chị, có phải em không biết đâu. Chị chỉ sợ lỡ như chị bị bệnh, cần một người thân bên cạnh mà lại chẳng có ai. Chuyến du lịch lần này rất có ý nghĩa với chị, em hãy nể tình chị đối xử tốt với em mà chịu khổ một tuần, chị đảm bảo chỉ một tuần thôi.”

Quách Hoàng Ngân bị bệnh tim, bất cứ lúc nào cũng phải mang theo thuốc, nhưng mà... Quách Thanh Tú nhìn chị mình, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Quách Thanh Tú không ngừng đấu tranh trong nội tâm, thực ra kể cả Quách Hoàng Ngân không tặng notebook cho cô, cô cũng sẽ đi. Vì tính mạng của chị, cô không thể không đổi mặt Lâm Việt Thịnh.

“Thanh Tú, chị có ít tiền mặt, em đi mua ít đồ dùng cần thiết, ngày mai chúng ta xuất phát nhé.”

Quách Thanh Tú hoàn toàn không có chỗ nào để từ chối. Bệnh tình của chị cô chỉ vừa hồi phục, cần được khuấy khỏa. Cô chỉ không hiểu Lâm Việt Thịnh tại sao lại có lòng tốt đến thế, rốt cuộc là vì chị cô hay là vì cô? Chiếc xe Ferrari màu đỏ quen thuộc ấy rẽ chân trời, dừng tư thái vốn có dừng trước cổng nhà họ Quách.

22. Chương 21: Tôi Không Muốn Uống Thuốc Của Anh

Lâm Việt Thịnh mặc áo khoác dài ôm sát người, vóc dáng hoàn hảo càng lộ rõ vẻ khí phách, vẫn là chiếc kính râm màu đen ấy che khuất đôi mắt sắc bén. Tuy rằng như thế, Quách Thanh Tú vẫn cảm thấy rất lạnh lùng, vô cùng lạnh lùng. Cô xách hành lý, đứng đơ tại chỗ một hồi lâu cũng không nhúc nhích gì.

“Thanh Tú, lên xe đi, em còn ngây ra đó làm gì?” Quách Hoàng Ngân tươi cười, sau khi lên xe còn thúc giục Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú nhích tới bên cạnh chiếc xe như một con rùa, đặt hành lý xuống đất: “Chị ơi, em nghĩ hay là em không đi nữa...”

Nơi nào đó trong cơ thể vẫn còn đau đớn, da mặt cô mồng dĩnh, hoàn toàn không thể nào làm lơ Lâm Việt Thịnh được, cứ phải nhìn theo bóng dáng hắn. Cô cảm thấy, cô sợ hắn như thế đấy. Bóng đen tâm lý mà hắn để lại cho cô khó lòng tiêu tan được.

Lâm Việt Thịnh đột nhiên tháo kính râm xuống, quay người nói với Quách Thanh Tú bằng vẻ khiêu chiến: “Những lời cô từng nói, lẽ nào không đáng tin sao?”

Mùi khiêu chiến nồng nặc, Quách Thanh Tú đột nhiên nhớ tới hai người đàn ông bị Lâm Việt Thịnh bắn chết ngày hôm đó. Cô biết rất rõ, mình đang đối mặt với dạng đàn ông như thế nào.

“Đi thôi, Thanh Tú, phong cảnh Maldives đẹp lắm, có lẽ cả đời này chị chỉ có một cơ hội ấy thôi.” Quách Hoàng Ngân khê ho một tiếng, ám thị với Quách Thanh Tú bằng vẻ thâm sâu.

Quách Thanh Tú chỉ thấy lòng mình buồn bã quá đỗi, cô ghen ngào: “Chị ơi, em đi!”

Trong xe, Lâm Việt Thịnh không nói năng gì, chỉ lái xe với tốc độ nhanh nhất. Gió thổi qua khiến mái tóc mềm dài ngang vai của Quách Thanh Tú tung bay mãi. Quách Thanh Tú siết chặt tay vịn, sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cô kinh hãi phát hiện ra rằng, hóa ra xe thể thao được dùng để chơi đùa với tính mạng con người.

Trong phòng đợi máy bay, Lâm Việt Thịnh đi làm thủ tục đăng ký. Quách Hoàng Ngân xoa đầu Quách Thanh Tú, thân thiết hỏi cô: “Thanh Tú, sao trông em cứ hoảng hốt vậy, có phải thấy khó chịu ở đâu không?”

Ánh mắt Quách Thanh Tú lóe lên: “Chị ơi, chị không thấy có gì đó không bình thường à? Chị xem, hai người mặc đồ đen kia cứ đi theo chúng ta mãi.”

Quách Hoàng Ngân quay người liếc một cái rồi bật cười: “Yên tâm, đó là vệ sĩ của Tuấn Khanh.”

Quách Thanh Tú khê ồ một tiếng: “Chị ơi, em thực sự phải đi cùng hai người sao?”

“Sao thế? Lẽ nào những lời lúc trước em nói cùng chị đều không đáng tin sao?”

“Không phải thế, chị ơi, em say máy bay, em sợ lỗ như lúc lên máy bay em nôn ra đó, chắc chắn sẽ khó coi lắm...”

“Không sao đâu, có chị ở đây mà.”

“Chị ơi, chị thực sự muốn ở bên cạnh Lâm Việt Thịnh sao? Em thấy anh ta còn dẫn theo cả vệ sĩ, em cảm thấy có khi anh ta là dân xã hội đen đó, ở bên cạnh người như vậy không có cảm giác an toàn đâu.”

“Ai bảo không có cảm giác an toàn?” Bóng dáng lù lù xuất hiện sau lưng hai người, xuất quỷ nhập thần, trong ánh mắt có ý đồ gì đó không rõ ràng hướng về phía Quách Thanh Tú, khiến cho trái tim Quách Thanh Tú cứ đập thình thịch.

“Nào, đưa hành lý cho họ cầm là được rồi.” Lâm Việt Thịnh đón lấy hành lý trong tay Quách Thanh Tú, khéo léo bóp bàn tay nhỏ bé của cô mà vuốt ve một hồi.

“Á!” Quách Thanh Tú hét ầm lên rồi hắt ra như bị giật điện.

“Sao thế Thanh Tú?” Quách Hoàng Ngân quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Quách Thanh Tú, hỏi han thân thiết. Lúc này, Lâm Việt Thịnh đã giao lại hành lý cho vệ sĩ, quay đầu nhìn về phía cô, đôi đồng tử đen như mực ấy lóe lên ánh nhìn châm biếm, rất sắc bén, cũng rất ngang ngược.

“Không, không sao ạ, có con sâu róm bò lên tay em.” Quách Thanh Tú chật vật ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt giảo hoạt của Lâm Việt Thịnh, mặt mũi cô bỗng chốc ửng đỏ.

“Sâu róm? Sao chị không thấy gì nhỉ, Thanh Tú, đi thôi, đừng ngó nghiêng nữa, đây không phải trường học, em phải cẩn thận một chút, đi theo sau chị này.”

Quách Thanh Tú cẩn thận và dè chừng đi sau chị gái, cô cứ cảm nhận được ánh mắt như kim châm sau lưng mình từ Lâm Việt Thịnh. Cô thấy khá khó chịu, cũng may mà ngoài lúc cô bước hụt chân do quá hoảng hốt khi bước lên cầu thang check-in sau đó được Lâm Việt Thịnh đỡ lấy ra, hẳn không có ý xâm phạm cô thêm lần nào nữa.

Vị trí ngồi của Quách Hoàng Ngân là ở trước mặt Quách Thanh Tú. Cô vừa ngồi xuống, một viên thuốc màu trắng đã được đưa tới, một bàn tay khác là một cốc nước ấm, giọng nói trầm trầm của Lâm Việt Thịnh khẽ vang lên.

“Uống đi.” Quách Thanh Tú bỗng chốc thấy căng thẳng, thế này là sao? Thuốc kích dục? Hay thuốc kích thích thần kinh? Lâm Việt Thịnh, điên rồi chắc, trên máy bay cũng muốn xâm phạm tôi phải không?! Thấy được vẻ sợ hãi trong mắt Quách Thanh Tú, bàn tay to lớn kia rụt lại, hẳn quay người giao thuốc cho Quách Hoàng Ngân.

Quách Hoàng Ngân đưa viên thuốc cho cô: “Thanh Tú, đây là thuốc chống say mà, ban nãy em nói em bị say máy bay mà? Mau uống đi.”

Quách Thanh Tú lắc đầu như trống bỏi: “Không say nữa, chị, em thực sự không say tí nào...”

Quách Hoàng Ngân lo lắng nhìn cô một cái rồi thu viên thuốc về: “Em không uống thì chị uống vậy.”

“Chị ơi, không...” Quách Thanh Tú còn chưa dứt câu, Quách Hoàng Ngân đã uống viên thuốc đó rồi.

Mặt mũi Quách Thanh Tú bỗng chốc trắng bệch: “Chị ơi, không thể uống được, viên thuốc đó có độc, uống vào sẽ bị người ta xâm hại đó.”

Khóe miệng Lâm Việt Thịnh nhếch thành một nụ cười tủm tỉm: “Tiếp viên.”

Một cô gái tiếp viên hàng không ăn mặc lịch sự lập tức bước tới, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào mà giải

thích rằng: “Cô cứ yên tâm, đây là thuốc chống say mà chuyến bay của chúng tôi phát riêng, sẽ không gây ra bất kì nguy hiểm nào đối với sức khỏe của hành khách.”

Biểu cảm trên mặt Quách Thanh Tú bỗng chốc hiện ra vẻ lúng túng.

“Cô ơi, mời cô ngồi xuống, chuyến bay sắp cất cánh rồi.” Cô gái tiếp viên hàng không lịch sự bước tới, giúp Quách Thanh Tú thắt dây an toàn.

“Được rồi, chị ơi, lát nữa nếu không không thoải mái chị nhớ gọi em nhé!” Quách Thanh Tú không yên tâm nên dặn dò thêm một câu. Quách Hoàng Ngân quay đầu nắm lấy bàn tay cô, mỉm cười ra hiệu cho cô đừng lo lắng.

Quách Thanh Tú chống cự được đến khi máy bay cất cánh, chỉ khoảng mười phút gì đó đã bắt đầu không chịu nổi nữa, đầu óc hoa lên, khó chịu quá, đúng là say máy bay rồi.

“Chị ơi.” Quách Thanh Tú khê khàng gọi một tiếng nhưng Quách Hoàng Ngân không trả lời cô.

Lâm Việt Thịnh nhanh nhẹn quay mặt qua, trong ánh mắt hẩn hiện lên vẻ chế giễu, cố ý trầm giọng bảo: “Chị cô uống thuốc mê nên ngủ mất rồi.”

Quách Thanh Tú phần nộ trừng mắt nhìn hẩn: “Anh là đồ khốn nạn, anh...” Một đợt dịch vị dạ dày trào lên, Quách Thanh Tú “ợ” một tiếng phun hết ra ngoài, cách ghế ngồi mà không ít chất lỏng bắn thủi văng bắn lên khuôn mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh.

Sắc mặt hẩn vô cùng khó coi, Lâm Việt Thịnh tức giận đứng bật dậy, khê gầm lên: “Quách Thanh Tú, có phải cô thích chết không?!”

Quách Thanh Tú chỉ thấy đầu óc mình xoay vòng vòng, Lâm Việt Thịnh trước mặt biến thành hai. Hẩn gầm gào thế nào cô cũng không nghe thấy. Lâm Việt Thịnh thấy tình hình không ổn, lập tức bước tới bên cạnh Quách Thanh Tú, bàn tay to của hẩn xách cô lên, đỡ cô tới phòng vệ sinh trên máy bay. Người phụ nữ ngu xuẩn này bị say máy bay thật rồi.

Quách Thanh Tú choáng váng ôm bồn cầu nôn ọe một hồi lâu. Nôn xong thấy đỡ hơn nhiều, vừa đứng dậy thì một giọng nói trầm trầm đã vang lên.

“Súc miệng đi, rồi uống cái này!” Một tay hẩn cầm cốc nước nóng, lòng bàn tay khác đặt một viên thuốc. Quách Thanh Tú đón lấy cốc nước ấm súc miệng rồi uống viên thuốc.

“Cố chấp gớm nhỉ!”

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh dừng lại ở cần cổ trắng nõn lộ ra quá nửa của cô, trên đó vẫn dính một ít

bọt nước, giọt nước lăn tít xuống, trốn sau bộ ngực đầy đặn đang phập phồng lên xuống. Dưới ánh đèn chiếu rọi, nó hiện ra ánh sáng mê người.

Người phụ nữ chết tiệt này, da dẻ đẹp đến quá đáng. Trong đầu Lâm Việt Thịnh lập tức hiện ra hình ảnh Quách Thanh Tú mê loạn bên dưới mình.

“Anh, anh muốn làm gì?” Quách Thanh Tú nhìn ánh mắt ngập đầy dục vọng của Lâm Việt Thịnh, lập tức cảnh giác hẳn, cô lùi về sau một bước.

“Qua đây.” Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lóe lên vẻ nguy hiểm.

“Lâm Việt Thịnh, anh muốn làm gì, anh là đồ... ưm...” Nụ hôn của Lâm Việt Thịnh ập tới, Quách Thanh Tú không còn đường lui, cô bị hắn ấn vào bức tường trong phòng vệ sinh, liều mình phản kháng lại. Hắn liều mình hút lấy hương thơm trong miệng, cố gắng cạy mở đôi môi mềm của cô từng chút một.

“Ưm...” Lâm Việt Thịnh phát ra tiếng hừ lạnh, đầu dồn ngẩng đầu lên, đôi đồng tử anh tuấn lóe lên vẻ chật vật. Quái đản, người phụ nữ ngu xuẩn này còn dám cắn hắn.

Quách Thanh Tú thở dốc nặng nề, đôi mắt trong veo của cô tràn ngập vẻ chấn động và bất lực, mùi máu tanh vẫn còn vương vít trong khoang miệng.

Trong mắt Lâm Việt Thịnh tràn ra một chút căm hận, hắn đưa tay bóp cổ Lâm Việt Thịnh, trầm giọng nói lời tàn ác: “Quách Thanh Tú, lá gan của cô không nhỏ nhỉ.”

“A, ưm...” Quách Thanh Tú vẫn chưa hoàn hồn, bị hắn lắc như vậy, toàn bộ nước vừa uống lại lại phun hết lên khuôn mặt đẹp trai của hắn.

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh càng khó coi hơn, hắn đập bay cửa phòng vệ sinh, khế hét lên: “Cút ra ngoài ngay.”

Quách Thanh Tú sững sờ, mau chóng chạy ra ngoài như trốn tranh. Hung dữ cái gì chứ, có quỷ mới muốn ở cùng anh, đồ khốn nạn, khốn kiếp, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu. Quách Thanh Tú quay về chỗ ngồi, Quách Hoàng Ngân vẫn đang ngủ, không phải chị cô thật sự đang ngủ đó chứ?

Đang định gọi chị cô dậy, thân hình khí phách của Lâm Việt Thịnh đã xuất hiện trước mặt cô. Khuôn mặt đó vô cùng u ám, hiển nhiên quần áo trên người vừa mới thay xong, vẫn còn mùi xà phòng thơm thơm.

“Đừng gọi nữa, chị cô sẽ tỉnh lại khi máy bay hạ cánh.”

“A, có phải anh cho chị tôi uống thuốc mê không?”

Lâm Việt Thịnh nhìn cô như một trò đùa dai: “Đúng vậy, thuốc mê, là để xâm hại cô đấy.”

“Anh... anh là tên khốn nạn...” Quách Thanh Tú vô cùng kinh động, bàn tay vừa vươn ra đã bị Lâm Việt Thịnh túm chặt lấy.

“Đúng là người phụ nữ ngu xuẩn, nếu cô muốn bệnh tim của chị cô phát tác thì cứ việc kêu to lên!”

Quách Thanh Tú vội vàng bịt miệng lại, cô biết nếu như chị cô đột nhiên giật mình tỉnh dậy, rất có thể dẫn đến đột tử. Chịu đựng đến lúc xuống máy bay, tình trạng say máy bay của Quách Thanh Tú cũng đỡ hơn nhiều, lúc đi ra khỏi sân bay, toàn thân cô khoan khoái hẳn.

Maldives là một thắng cảnh du lịch, có rừng dừa che phủ, bãi cát dài trắng lóa, nước biển trong xanh, ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh thăm thẳm và quang đãng, không khí mê hoặc lòng người. Quách Hoàng Ngân vô cùng vui vẻ và thỏa mãn, nơi họ ở là một biệt thự bằng gỗ được xây dựng thẳng trên mặt biển.

Vô cùng độc đáo, cũng vô cùng lãng mạn. Quách Hoàng Ngân mặc chiếc váy đi biển dài chấm gót có hoa nhí, đeo chiếc mũ che nắng rộng vành, chống tay lên cột gỗ, hướng mắt nhìn ra xa, trong ánh mắt mang theo vẻ buồn rầu thoáng hiện.

Quách Thanh Tú ở một gian nhà gỗ khác, bên trong căn phòng vô cùng sạch sẽ và gọn gàng, bốn phía xung quanh là cửa kính lớn, có thể nhìn ra rất xa. Nước biển sạch và trong như nhìn được thấy đáy, có thể thấy đàn cá đang tung tăng bơi lội.

Nếu không phải vì có tên khốn nạn Lâm Việt Thịnh kia, chắc tâm trạng cô sẽ rất tốt đẹp. Chị ơi, em xin lỗi! Em nên làm thế nào mới tốt đây?

23. Chương 22: Tối Nay Đến Tìm Tôi

“Maldives là thiên đường của tình yêu...”

Một giọng nói châm biếm rất thân nhiên vang lên từ cửa ra vào, thân hình khí phách của Lâm Việt Thịnh che khuất một phần lớn ánh nắng mặt trời.

Tình yêu, đây không phải chuyện đùa, đối với người đàn ông vô sỉ này còn có thứ gọi là tình yêu trong mắt hắn sao?

“Tối nay đến tìm tôi.”

Ánh mắt của hắn không hiểu sao có vẻ ái muội, ra hiệu cho cô, khiến máu huyết trong người Quách Thanh

Tú bỗng chốc dồn hết lên mặt: “Anh là tên khốn kiếp! Tôi đến đây cùng chị tôi đấy!”

“Được thôi, tùy cô, thích đến hay không cũng vậy.” Bóng dáng Lâm Việt Thịnh biến mất ở chỗ góc ngoặt.

Tên khốn kiếp tên khôn kiếp! Quách Thanh Tú tức đến mức đá cái bàn.

Lúc dùng bữa ăn tối, không thấy bóng dáng Lâm Việt Thịnh đâu, Quách Thanh Tú có chút bất ngờ: “Anh ta đi đâu rồi?”

“À, chị nói rồi mà nhỉ, anh ấy còn phải đi xã giao, anh ấy còn có hoạt động trên hòn đảo này mà!”

“Tại sao anh ta không đưa chị đi cùng?”

Quách Hoàng Ngân gấp một con tôm bỏ vào bát của Quách Thanh Tú: “Chị mệt lắm rồi, không quen với hoạt động kiểu ấy, muốn nghỉ ngơi cho lại sức.”

“Nhưng mà, nếu anh ta đã đi cùng chị tới đây, nên tận chức tận trách chứ...”

Quách Hoàng Ngân im lặng một lúc rồi mỉm cười: “Thanh Tú, không cần bức tức nữa, bây giờ chị đã rất hài lòng rồi, để một người khỏe mạnh như anh ấy dẫn theo một người bệnh rề rề như chị, rất hiếm có đó.”

“Em mặc kệ, nếu anh ta đã đính hôn với chị rồi, anh ta cần phải chịu trách nhiệm.”

Quách Thanh Tú vô cùng cảm phẫn đứng bật dậy, quay đầu nhìn về phía hòn đảo nhỏ kia.

Lúc này đang lúc hoàng hôn, cả hòn đảo được dát một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, vô cùng xinh đẹp xiêu lòng người.

“Tối nay...”

Trong đầu Quách Thanh Tú bỗng hiện lên câu nói của Lâm Việt Thịnh.

Cô siết chặt hai tay, còn lâu mới đi tìm anh nhé.

Ngẩn ngơ một lúc, cô quay đầu nhìn về phía chị gái: “Không sao đâu, chị ơi, em đi nghỉ đây ạ.”

Quách Hoàng Ngân không hề ngẩng đầu: “Đi đi!”

Quách Thanh Tú hoàn toàn không thấy buồn ngủ, cô mặc váy dài, men theo hành lang dài làm bằng gỗ bên ngoài khu biệt thự, bước từng bước về phía bờ cát.

“Xoảng, xoảng...”

Có âm thanh kì lạ phát ra dưới chân, Quách Thanh Tú phủ phục người trên tấm gỗ, cúi lưng nhìn xuống, nhìn thấy một chiếc chai thủy tinh màu xanh dương bị mảnh gỗ giữ lại, sóng biển đánh tới, nó không ngừng bị gõ vào tấm gỗ, cho nên mới phát ra âm thanh kì lạ ban nãy.

Quách Thanh Tú tiện tay vớt cái chai đó lên.

Chiếc chai đó chẳng qua chỉ to bằng cỡ lòng bàn tay, có hình trái tim, mặt sau còn vẽ hình thần tình yêu Cupid.

Quách Thanh Tú thấy tim gan lay động, cầm chiếc chai thủy tinh đó về phòng mình.

Chai thủy tinh nhỏ khiến tâm trí cô nhớ về mười năm trước.

“Anh Hải ơi, nếu viết điều ước của mình lên mảnh giấy, nhét vào chai thủy tinh, ném về với biển để nó trôi dạt đi, có phải sẽ thực hiện được điều ước không?”

“Đúng vậy, Thanh Tú có ước nguyện gì không?”

“Anh Hải, em muốn sau này lớn lên sẽ làm cô dâu của anh, anh nói xem có được không?”

“Ha ha, Thanh Tú xinh đẹp như thế, sau này lớn lên tất nhiên có thể gả cho anh Hải được rồi!”

“Dạ được, anh Hải mau viết đi, em muốn làm cô dâu của anh!”

Tăng Thanh Hải đích thân viết ra tâm nguyện của Quách Thanh Tú, bỏ tâm nguyện đó vào chiếc chai, ném ra biển lớn. Hai cái đầu chụm vào nhau, quan sát chiếc chai đó dần dần bị sóng biển mang đi xa.

Khi đó cô mới sáu tuổi, Tăng Thanh Hải mười hai tuổi, ba mẹ cô vẫn còn sống, cô vẫn là một công chúa bé bỏng đơn thuần và vui tươi, nhà họ Quách và nhà họ Tăng có quan hệ đời này truyền đời khác, thế giới của cô vẫn ấm áp và hạnh phúc lắm.

Cô lớn lên cùng anh, thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư.

Bây giờ cô trưởng thành rồi, mà anh lại không rõ tung tích.

Anh Hải, anh ở đâu rồi?

Ngẩn ngơ trong giây lát, Quách Thanh Tú một lần nữa quay về với hiện thực, cô mang theo ý nghĩ kì cục mở nút nhét của chiếc chai đó ra, mở mảnh giấy được cuộn thành một cục ra.

Nét chữ bên trong vô cùng rõ ràng, đã qua nhiều năm, cô vẫn có thể nhận ra được nét chữ của anh.

Thanh Tú, anh Hải quay về rồi.

Không có lạc khoản, không kí tên, không đề ngày tháng, chỉ vài chữ đơn giản, khiến trái tim Quách Thanh Tú điên cuồng đập mạnh.

Niềm vui bất ngờ ập đến như thủy triều, cô nắm chặt tờ giấy, phấn khích đi đi lại lại trong phòng.

Anh Hải quay về rồi, anh Hải mà cô thích quay về rồi, phải làm sao đây?

Cảm giác hưng phấn này kéo dài rất lâu.

Không đúng, tại sao chiếc chai này lại ở đây?

Lúc này đây, ở một tầng đá ngầm phía sau khu biệt thự, có một bóng hình cao lớn đang đứng đó, anh mặc một bộ vest màu trắng, nho nhã như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Ánh trăng bàng bạc phủ lên khuôn mặt tuần tú và ôn hòa của anh, một cảm giác u buồn tản mạn từ đôi đồng tử màu nâu của anh.

Anh cúi người xuống, cẩn thận thả chiếc chai chứa điều ước thứ chín vào lòng biển.

Thanh Tú, em đang ở đâu?

Sau lưng anh, đột nhiên có một cô gái trẻ tuổi chạy tới.

“Anh Hải, hóa ra anh trốn ở đây à, mau qua đi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Tầng Thanh Hải nhảy xuống khỏi mỏm đá, quay đầu liếc mắt nhìn về phía biển rộng mênh mông, rồi đi với vẻ thất vọng.

“Anh Hải, có phải anh lại nhớ Thanh Tú không?”

Lý Vi Vi cẩn trọng cất tiếng hỏi, mỗi tháng vào đêm trăng tròn, Tầng Thanh Hải sẽ đối diện với biển lớn

mà ủ ê đau buồn.

“Vi Vi, cảm ơn em đã ở bên anh bao lâu nay, anh quyết định rồi, sẽ không kiên trì tiếp nữa.”

Lý Vi Vi vui mừng ôm chặt lấy Tăng Thanh Hải, cô đợi anh sáu năm rồi, mà anh cũng tìm Quách Thanh Tú suốt sáu năm. Ba năm trước, anh nghe được tin tức Quách Thanh Tú qua đời, nhưng vẫn không bỏ cuộc, đến ngày hôm nay cuối cùng cũng chịu buông tay rồi.

“Thanh Hải, em biết anh rất buồn, nhưng người đã khuất không thể sống lại. Nếu như Quách Thanh Tú ở trên trời cao có linh thiêng, cô ấy nhất định sẽ chúc phúc cho chúng ta.”

“Ừ!” Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng đáp lại.

Tăng Thanh Hải ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng như cái đĩa bạc, Thanh Tú, em sẽ chúc phúc cho anh chứ?

Quách Thanh Tú hưng phấn đến mức cả đêm không chợp mắt được, ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, cô đã xông vào phòng Quách Hoàng Ngân.

“Chị ơi, em muốn về nhà.”

Quách Hoàng Ngân sờ sờ trán cô: “Không phải em bị ám đầu đó chứ? Vừa mới đến sao đã đòi về rồi?”

“Hay là chị ở đây chơi cùng Lâm Việt Thịnh đi, em về một mình cũng được.”

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú với vẻ nghi ngờ: “Có phải em có chuyện gì giấu chị không?”

Quách Thanh Tú đỏ mặt lắc lắc đầu: “Được rồi, không sao đâu ạ, chị ơi, em gọi một cuộc điện thoại về nhà.”

“Ừm, gọi điện thoại đường dài phải qua bộ điện thoại bên kia kia.”

Quách Hoàng Ngân chỉ tay về một dãy phòng nhỏ màu xanh trên bờ.

Quách Thanh Tú chạy như bay qua đó, sau khi xông vào bộ điện thoại, cô gọi điện cho bác cả.

Giọng nói của Quách Thanh Tú ngập tràn vẻ phấn khởi.

“Bác cả, bác trai nhà họ Tăng có phải từng tìm tới bác không.”

Quách Tuấn Kiệt nghe vậy mà giọng điệu cũng cẩn trọng hơn: “Thanh Tú, con nói vậy là có ý gì?”

“Bác cả, lúc trước bác Tăng và ba con rất thân thiết với nhau! Sau khi ba con xảy ra chuyện, cả nhà họ chuyển đi rồi, bao nhiêu năm như thế, họ có nghe ngóng tin tức gì về con từ bác không?”

Quách Tuấn Kiệt nghe vậy mà lòng hơi hoảng, hơn ba năm rồi, ông ta vẫn luôn lo sợ chuyện này, không ngờ bây giờ Quách Thanh Tú một lần nữa nhắc lại.

“Thanh Tú, nhà họ Tăng vong ơn bội nghĩa, tất nhiên họ sẽ không tới tìm con, chuyện này về sau con đừng nhắc lại nữa.”

Quách Tuấn Kiệt nói rồi nặng nề cúp máy.

Quách Thanh Tú chờ đợi.

Rốt cuộc bác trai có ý gì đây? Lẽ nào anh Hải không đến tìm cô? Nhưng chiếc chai trôi lênh đênh trên biển này là thế nào?

Quách Thanh Tú lặng lẽ nhìn về mặt biển, dưới ánh nắng mặt trời, từng chùm ánh sáng phản quang rơi vào tầm mắt cô, cô mở to mắt, xòe ra khỏi bất điện thoại.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc, bốn chiếc... tổng cộng là tám chiếc, cộng thêm chiếc tối hôm qua, cả thảy là chín chiếc bình thủy tinh, đều có hình trái tim trong suốt, màu sắc vàng đỏ xanh đủ cả, tạo hình vô cùng đáng yêu.

Quách Thanh Tú ngâm mình trong nước biển, vớt hết tất cả số chai đó lên, vô cùng trân trọng.

Cô trèo lên mỏm đá và ngồi trên đó.

Mở từng chiếc chai ra như một báu vật.

Thanh Tú: Em có còn nhớ lời hứa khi ấy không? Anh đợi em làm cô dâu của anh.

Thanh Tú: Anh nhớ em lắm, em đang ở đâu?

Thanh Tú: Em nói em thích vầng trăng trên bầu trời, anh đã hái vầng trăng xuống, cất trong thế giới của anh, anh đợi em tới xem.

Thanh Tú: Tại sao anh mãi không tìm được em, anh rất sợ nửa sau của cuộc đời không thể gặp lại em nữa.

Thanh Tú: Anh tìm em suốt sáu năm, tại sao không cảm động được ông trời?

Thanh Tú: Anh sắp sụp đổ rồi! Anh tìm khắp thế giới mà không tìm được em.

Thanh Tú: Em đang ở đâu?

Thanh Tú: Rốt cuộc em trốn ở đâu rồi?

...

Xem hết tất cả những thứ ấy, nước mắt của Quách Thanh Tú đã rơi đầy mặt.

Đúng vậy, là bút tích của Tăng Thanh Hải, anh ấy tìm cô khắp thế gian.

Nhưng mà, ban nãy bác cả vừa mới nói Tăng Thanh Hải không hề tìm cô, lẽ nào trên thế gian này còn một đôi tình nhân khác tên là Quách Thanh Tú và Tăng Thanh Hải sao?

Không, không thể nào, đây chắc chắn là anh Hải của cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh qua từng dòng chữ.

Tại sao những chiếc chai này lại xuất hiện ở đây? Lẽ nào anh ấy cũng đang ở trên hòn đảo này?

Quách Thanh Tú giật mình bởi phán đoán của chính mình.

Cô thu dọn tất cả những chiếc chai này, lấy hết những mảnh giấy bên trong ra, cất vào túi.

Quách Thanh Tú ôm một đồng chai to như thế về phòng mình.

Quách Hoàng Ngân nhìn cô với vẻ tò mò: “Thanh Tú, em muốn về nhà như thế, chị bảo Tuấn Khanh đưa em lên máy bay nhé!”

Quách Thanh Tú vừa chỉnh lại đồng chai của mình vừa cười cười lắc đầu: “Chị ơi, em đùa thôi. Maldives vui như thế, sao em nỡ đi được. Hơn nữa, chưa biết chừng em đi rồi, tên khốn nạn Lâm Việt Thịnh kia sẽ bán chị gái yêu dấu của em đi mất.”

Quách Hoàng Ngân cười cười lắc đầu, Thanh Tú suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ, lúc thế này lúc thế

khác.

“Thanh Tú, em nhặt mấy cái chai ấy làm gì?”

“Mang về làm quà lưu niệm ạ!”

Nụ cười trên mặt Quách Hoàng Ngân càng tươi tắn hơn, tính cách tinh nghịch của cô đúng là không hề thay đổi.

“Hai người nói chuyện gì mà vui vẻ vậy.”

Lâm Việt Thịnh mặc áo ba lỗ màu đen, bên dưới là một chiếc quần đi biển họa tiết Hawaii, đeo một chiếc kính râm khá to, trông vô cùng phong lưu, phóng khoáng, lại có vẻ đẹp trai và khí phách.

Đứng ở đâu cũng trở thành tâm điểm của các cô gái.

Quách Hoàng Ngân đứng dậy, mỉm cười: “Anh ăn sáng chưa? Em đi gọi phục vụ mang tới.” Bóng hình Quách Hoàng Ngân đi ra ngoài.

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào đồng chai lọ của Quách Thanh Tú.

“Cái này có gì thú vị, trong quầy lưu niệm bên bờ biển có nhiều kiểu khác nhau đẹp hơn cái này nhiều.”

Ánh mắt Quách Thanh Tú sáng ngời lên, lập tức mỉm cười với Lâm Việt Thịnh: “Thật vậy sao? Dẫn tôi đi xem với.”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh vô cùng khó coi, hần khê gằn lên: “Tối qua.”

Quách Thanh Tú làm như không nghe thấy: “Tối qua tôi ngủ say như chết.”

Bàn tay to lớn gian ác của Lâm Việt Thịnh mò vào qua gấu áo cô, nắm lấy bộ ngực đầy đặn, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô.

“Cô biết thứ tôi muốn là gì không?”

24. Chương 23: Cô Gái, Cô Biết Thứ Tôi Muốn Là Gì

Quách Thanh Tú cảm nhận được rõ ràng khát vọng nóng bỏng giữa hai chân Lâm Việt Thịnh đã cứng lên. Cô giãy dụa vô cùng gượng gạo: “Bỏ ra, chị tôi sắp quay về rồi.”

Lâm Việt Thịnh dùng đầu lưỡi để trêu đùa dái tai mềm mềm của Quách Thanh Tú, khẽ thì thầm vô cùng gian tà: “Tôi muốn cô ngay bây giờ.”

Một loạt những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Lâm Việt Thịnh bực bội buông tay ra. Bóng dáng Quách Hoàng Ngân xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

“Bữa sáng tới rồi đây, Thanh Tú mau rửa tay rồi cùng ăn nào.”

Ánh mắt của cô hướng về phía Lâm Việt Thịnh hiện ra vẻ ảm áp: “Tuấn Khanh, ăn sáng thôi.”

Lâm Việt Thịnh bực dọc đi ra ngoài: “Không đói.”

Quách Thanh Tú thấy biểu cảm trên mặt chị gái có vẻ thất vọng, vội vàng gọi Lâm Việt Thịnh đứng lại: “Ăn xong bữa sáng anh đưa tôi đến quầy lưu niệm xem chai thủy tinh có được không?”

Thân hình Lâm Việt Thịnh dừng ở cửa ra vào, hần quay người nhìn Quách Thanh Tú, ở một góc độ mà Quách Hoàng Ngân không thấy được, hần gửi về phía Quách Thanh Tú một ánh mắt nóng bỏng. Lâm Việt Thịnh làm ra vẻ tán thưởng mà nở nụ cười nhạt thếch với Quách Hoàng Ngân: “Váy hôm nay em mặc đẹp lắm!”

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn hần: “Mắt mũi anh bị làm sao vậy, hôm qua chị tôi đã mặc chiếc váy này rồi.”

“Thanh Tú, không thể trách Tuấn Khanh được, váy này hôm qua chị mới mặc được một lúc, mà lúc đó anh ấy đã đi rồi.”

Thấy chị gái ở giữa đứng ra hòa giải, Quách Thanh Tú hơi nhún vai, lặng lẽ ăn bữa sáng. Ăn sáng xong, Quách Hoàng Ngân lấy lý do sức khỏe không tốt, tiếp tục ở lại trong phòng, dù sao từ căn phòng này cũng có thể nhìn ra cảnh biển.

Quách Thanh Tú theo sau Lâm Việt Thịnh đi về phía bờ. Gốc dừa cao cao lưu lại một cái bóng dài trên nền cát. Quách Thanh Tú mặc váy dài Bohemian có họa tiết hoa nhí, độ dài váy vừa đúng đến mắt cá chân, trên đầu đeo một chiếc kính râm gắn hoa với cỏ, cơn gió biển thổi qua, gương mặt cô xinh xắn mà thanh thoát, ngọt ngào động lòng người, trong veo như ánh trăng sáng.

Lâm Việt Thịnh nhìn vào mà ngây ngẩn, hần trước giờ chưa từng nhìn chăm chăm vào mặt một cô gái nào lâu như thế. Quanh đó có vài khách du lịch nam đi qua, họ khẽ gật đầu với Quách Thanh Tú, cô cũng đáp

trả bằng một nụ cười xán lạn.

“Quách Thanh Tú, cô có biết cô cười lên trông xấu lắm không?” Lâm Việt Thịnh thấy lửa giận cháy bùng bùng trong lòng, hẳn không thích cô cười với người đàn ông khác.

Quách Thanh Tú không cho là vậy: “Anh cứ hâm mộ và ghen tị nữa đi! Dạng người quanh năm làm mặt lạnh như anh lúc cười lên mới xấu hoắc nhé!”

“Quách Thanh Tú, cô dám cãi tay đôi với tôi, cô thích chết phải không?” Lâm Việt Thịnh lại tàn bạo lên, hẳn vốn nóng tính, trở mặt nhanh hơn lật sách.

Quách Thanh Tú lè lưỡi, khê nói: “Đồ bạo chúa!”

“Cô nói cái gì đấy?” Lâm Việt Thịnh gầm lên.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn phía trước, cười cười: “Tôi đang nói, quây lưu niệm ở ngay trước mặt rồi kìa.”

Phía trước là một con đường rất chỉnh tề, hai bên đường tọa lạc nào quán cà phê, quán bar, quây lưu niệm. Lâm Việt Thịnh tất nhiên không nhằm chán đến mức đi dạo quây lưu niệm, hẳn đứng ở bên ngoài, bắt đầu nghịch điện thoại.

Một mình Quách Thanh Tú vào đó chọn chai thủy tinh. Cô đi thẳng tới trước mặt ông chủ, dùng tiếng Anh không được thành thạo cho lắm mà hỏi rằng: “Ông chủ, loại chai này có phải bán ở chỗ ông không?”

Ông chủ với bộ râu dài đón lấy chiếc chai từ tay Quách Thanh Tú mà ngắm nghía rồi nói với giọng vô cùng chắc chắn: “YES! Cái này bán ở chỗ tôi, chiếc chai này được làm thủ công, vô cùng có giá trị lưu niệm. Cô gái, nếu như cô thấy hứng thú, chúng tôi có thể đặt làm theo yêu cầu của cô.”

Ông chủ râu rậm giảng giải một thôi một hồi, Quách Thanh Tú chỉ nghe hiểu được một nửa. Ông chủ người nước ngoài đột nhiên ngẩng đầu chỉ ra bên ngoài: “Cậu ta, đúng rồi, chính cậu ta đặt làm đấy.”

Quách Thanh Tú quay phắt lại. Lúc này, bóng dáng cao lớn đỉnh đặc của Tăng Thanh Hải lọt vào tầm mắt cô. Anh mặc âu phục màu trắng, vừa nho nhã vừa mê người, ngũ quan trên khuôn mặt rất dịu dàng, mỗi động tác giro tay nhắc chân đều lộ rõ khí chất thư sinh.

Là anh ấy, tuy rằng đã mười năm trời không gặp, ngũ quan của anh cũng sắc nét hơn, dáng người cũng cao hơn, nhưng đường nét khuôn mặt cô vẫn có thể nhận ra được. Có một dòng điện chạy dọc trái tim Quách Thanh Tú, đầu óc cô bỗng chốc trống rỗng. Là anh ấy, là anh Hải mà cô ngày đêm mong ngóng! Hai mắt cô run rẩy, nhìn anh không chớp mắt.

Đường như anh cũng cảm nhận được ánh mắt của Quách Thanh Tú, từ từ quay đầu sang. Đường như sắp được nhìn thấy anh rồi, đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn khác từ bên ngoài đi vào, chắn mất tầm mắt Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh hỏi cô với vẻ mắt kiên nhẫn: “Đã chọn xong chưa?” Quách Thanh Tú đột nhiên không còn muốn xem chai lọ gì nữa.

“Ồ, mấy chiếc chai này không đẹp, chúng ta đi thôi!” Sự xuất hiện của Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn làm nhiễu loạn tâm trí cô.

Một phút trước, cô còn vô cùng kích động muốn được tới đó chào hỏi Tăng Thanh Hải, dù sao đó cũng là người ám ảnh giấc mơ của cô. Nhưng bây giờ cô không còn ý nghĩ đó nữa. Cô đã ý thức được rõ ràng thân phận hiện tại của mình. Cô chỉ là một ả tình nhân dơ bẩn, một người phụ nữ ti tiện dựa dẫm vào việc bán rẻ xác thịt và tôn nghiêm. Cô không xứng với Tăng Thanh Hải xuất hiện trong tầm mắt mình.

Cô không dám đối mặt với anh, hướng hồ với tính cách ngang ngược của Lâm Việt Thịnh, chưa biết chừng hẳn sẽ làm ra chuyện kinh khủng gì đó. Anh Hải, chị gái đều là những người mà cô quan tâm nhất, cô không thể làm hại họ được.

Sau khi ra khỏi quầy lưu niệm, Quách Thanh Tú cố ý khoác tay Lâm Việt Thịnh, có tật giật mình nên cúi đầu xuống, không để Tăng Thanh Hải nhận ra mình. Trên đường lớn, bả vai của cô và Tăng Thanh Hải nhẹ nhàng va phải nhau, nhưng cứ thế mà lướt qua nhau.

Mùi nước hoa AQVA Pour Homme Marine nhàn nhạt trên người anh nhẹ nhàng tràn vào khoang mũi cô, in sâu vào trí nhớ cô. Khoảnh khắc ấy, cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng, đây là hương vị thuộc về đàn ông. Anh Hải của cô bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành, không còn là cậu thiếu niên trong sáng và non nớt năm nào. Trái tim cô đập thành thịch vì anh, gương mặt cô ửng hồng vì anh.

Tăng Thanh Hải nhìn theo bóng lưng của Quách Thanh Tú, tuy rằng vành mũ được kéo xuống thấp, anh không nhìn rõ gương mặt cô, nhưng vẫn có cảm giác như đã từng quen. Anh cất tiếng gọi trầm ấm và dịu dàng: “Cô ơi”, thân thể Quách Thanh Tú hơi cứng lại. Cô không dám quay đầu, nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân Tăng Thanh Hải đuổi theo sau lưng.

Lâm Việt Thịnh khẽ mĩa mai một tiếng: “Sức hút của cô đúng là vô hạn nhỉ!”

Hắn bỗng ngược mắt lên nhìn thẳng vào Tăng Thanh Hải với vẻ ngang ngược, lạnh mặt hỏi anh không hề kiêng nể gì: “Anh là ai, tìm người phụ nữ của tôi làm gì?”

Tăng Thanh Hải lễ phép mỉm cười: “Vô cùng xin lỗi đã làm phiền hai vị, chỉ là chiếc mũ của quý cô đây đẹp quá, tôi muốn mang một chiếc về làm quà cho bạn, không biết quý cô đây mua nó ở đâu?” Tăng Thanh Hải thử thăm dò, anh rất muốn được thấy khuôn mặt đằng sau vành mũ ấy.

Quách Thanh Tú siết chặt nắm tay, mồ hôi đã rịn đầy.

Trái tim điên cuồng đập loạn, không thể để anh ấy nhìn thấy, không thể để anh ấy nhìn thấy! Đột nhiên, một cơn gió thoảng tới, Quách Thanh Tú không đề phòng, chiếc mũ kia vốn rất nhẹ, gió vừa thổi qua đã lập tức bị cuốn lên, bay về phía xa xa.

Quách Thanh Tú kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ chiếc mũ bị bay mất ngay lúc này. Cô hơi sững sờ, thế mà Tăng Thanh Hải lại cúi người nhặt chiếc mũ lên giúp cô. Đúng rồi, cô quên mất, Tăng Thanh Hải trước nay luôn là người lễ độ và dịu dàng, anh sẽ không gấp gáp muốn nhìn mặt cô đâu.

Trong khoảnh khắc Tăng Thanh Hải cúi người xuống, Quách Thanh Tú đột nhiên đẩy Lâm Việt Thịnh ra, bước nhanh về một gian phòng vệ sinh ven đường: “Tôi phải đi vệ sinh, thất lễ rồi.”

Lâm Việt Thịnh nhìn theo Quách Thanh Tú lanh chanh lóc chóc chạy đi, ánh mắt thâm trầm hơn. Quách Thanh Tú thực sự chẳng để tâm tới một chút hình tượng nào.

Tăng Thanh Hải nắm chặt chiếc mũ, đưa mắt nhìn theo bóng hình Quách Thanh Tú ở phía xa mà ngây người. Lâm Việt Thịnh cướp lấy chiếc mũ trong tay anh, không hề khách sáo gì mà lườm anh một cái, không thèm nói nổi một câu cảm ơn đã cất bước đi.

Quách Thanh Tú ở trong phòng vệ sinh một lúc lâu mới chịu ra.

Lúc này thì bóng dáng của Tăng Thanh Hải đã không thấy đâu nữa, người đàn ông ngang ngược như Lâm Việt Thịnh còn đứng ngay ở cửa đợi cô. Khi nhìn thấy Quách Thanh Tú, quả nhiên sắc mặt hắn không dễ chịu gì.

Hắn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú, thiếu kiên nhẫn mà gầm lên: “Qua đây!”

“Gì thế?” Quách Thanh Tú nhích tới, chậm rì rì như con rùa.

Thế mà Lâm Việt Thịnh đột nhiên ngồi thụp xuống, thắt lại dây giày cho cô, ban nãy cô chột dạ chạy đi nhanh quá, dây giày bung hết ra, bản thân cô không cảm nhận được, không ngờ người đàn ông tàn ác như ma quỷ này sẽ thực sự cúi người vì cô.

Trong lòng cô không hiểu sao bỗng trào lên cảm giác ầm ập khó hiểu, có lẽ hắn không đến mức xấu xa như bề ngoài nhỉ! Suy nghĩ ấy vừa xẹt qua trong đầu Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh đã thắt xong dây giày, hắn đứng dậy, vươn tay ôm lấy đôi vai yếu mềm của cô.

“Nhớ cho kĩ, lần sau mà còn dám quyến rũ thằng khác thì đợi đấy xem tôi trừng phạt cô thế nào!” Trông hắn chẳng khác gì hung thần ác sát.

Quách Thanh Tú liếc hắn bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ: “Nào dám quyến rũ ai đâu!”

Lâm Việt Thịnh đưa tay bóp chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào mắt cô: “Tôi bảo có là có, không được phép leo lẻo cãi lại!”

“Dựa vào đâu mà anh nói gì thì là cái đó, anh tưởng anh là hoàng đế à, thật ầu trĩ!” Quách Thanh Tú phản kháng.

“Quách Thanh Tú cô được đấy, càng ngày càng to gan lớn mật, xem ra lâu lắm không giúp cô sung sướng rồi phải không?”

Lâm Việt Thịnh cúi người xuống hôn lên môi cô như một sự trừng phạt. Quách Thanh Tú đời nào chịu cho hắn hôn, cô vùng vẫy đánh lên vai hắn, Lâm Việt Thịnh dùng một tay khác ấn gáy cô để nụ hôn này sâu thêm. Hắn tách mở khuôn miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô một cách thành thạo, ngang ngược xâm chiếm, khiêu khích ngập trời, nếm hương vị thơm ngọt trong miệng cô hết lần này đến lần khác. Hơi thở nặng nề của hắn như âm thanh ma quỷ dẫn lối, nhịp tim của cô bỗng chốc đập nhanh thêm.

“Ừm...” Nụ hôn dài đằng đẳng rút cạn toàn bộ không khí trong buồng phổi của cô.

Bấy giờ hắn mới chịu buông ra, khuôn mặt cô khi đó đã đỏ như, bên dưới phần tóc mái rối loạn là một đôi mắt trong veo ngập nước mà thẹn thùng, đồng tử sáng bừng lên như những vì tinh tú trên bầu trời.

Đôi môi đỏ ửng và sưng lên vì bị hắn cắn mút, càng có vẻ bóng loáng mê người. Phía dưới của hắn căng lên, máu huyết trong cơ thể như dồn hết về chỗ đó. Hai tay hắn ngang ngược ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, đốt lửa kích tình trong đôi con ngươi đen thẫm bắn tóe ra ngoài.

“Tôi muốn cô.” Giọng hắn khàn đi vì tình dục.

Quách Thanh Tú hoảng sợ lùi về sau mấy bước, người đàn ông này rốt cuộc có phải người không vậy, giữa ban ngày ban mặt, không chỉ cưỡng hôn cô mà còn dám nghĩ đến chuyện ấy, da mặt quá dày!

“Lâm Việt Thịnh, anh thật không có văn hóa, ở đây đông người như thế...”

“Vậy sao, vậy chúng ta đi tìm chỗ nào không có người.” Lâm Việt Thịnh bước lên phía trước một bước, ôm lấy Quách Thanh Tú như điều hâu quắp gà con, vẻ háo sắc trong ánh mắt càng lúc càng đậm.

Quách Thanh Tú đột nhiên thấy hối hận, lần đi du lịch Maldives này đúng là một cơn ác mộng.

25. Chương 24: Anh Có Thể Đừng Đói Khát Như Thế Không

Cậu chủ Lâm đang đói khát vất vả lắm mới tìm được một khu vực không có ai, ẩn Quách Thanh Tú xuống dưới tán ô che nắng mà hôn điên cuồng.

Đột nhiên một tiếng hô nũng nịu vang lên: “Hi, đây không phải là cậu chủ Lâm sao?”

Quách Thanh Tú giật nảy lên, vội vàng đẩy Lâm Việt Thịnh ra: “Có người tới kìa.”

Lâm Việt Thịnh chậm chạp buông Quách Thanh Tú ra, đứng thẳng người trên bãi cát.

Phía trước là một người cô gái trẻ với mái tóc xoăn lộn to màu nâu hạt dẻ. Cô đội mũ chống nắng màu hoa, thân thể uyển chuyển gợi cảm mặc một bộ bikini hoa nhí cùng màu, để chân trần, theo sau cô là một người đàn ông trung niên hói đầu.

Đinh Thiên Thiên xông vào lòng Lâm Việt Thịnh, tặng cho hắn một cái ôm kiểu Âu rất nhiệt tình, tiện thể dán cơ thể căng đầy của mình vào lồng ngực màu đồng rắn chắc của Lâm Việt Thịnh, thậm chí cố ý cọ tới cọ lui như trên đùa.

Lâm Việt Thịnh đưa tay đẩy người phụ nữ lảng lơ và phô trương kia ra, ngữ khí vẫn tàn khốc như ngày thường: “Mẹ kiếp cô là ai?”

Đinh Thiên Thiên nũng nịu cười: “Tổng giám đốc Lâm đúng là quý nhân hay quên, em là Đinh Thiên Thiên, nửa năm trước chúng ta còn có một đêm nóng bỏng bên nhau cơ mà.” Nói đến đây, cô ta cố ý phả hơi vào tai hắn: “Người ta nhớ anh rồi, tối nay...”

Trong mắt Lâm Việt Thịnh tràn ra một nụ cười kì dị, phụ nữ qua tay hắn nhiều quá, làm sao mà nhớ nổi.

“À phải rồi, đây là chồng em, Trương Ngọc Hưng. Ngọc Hưng, vị này chính là tổng giám đốc Lâm mà em thường nói với anh đó.” Trương Ngọc Hưng gạt đầu vô cùng cung kính, đưa tay ra định bắt tay với hắn.

Hai tay Lâm Việt Thịnh đút trong túi quần, chỉ nhếch môi một cách hoàn hảo.

“Hình như có một công ty điện tử Tứ Hải muốn làm đại lý phân phối cho một sản phẩm nào đó của công ty chúng tôi, lẽ nào ông là...”

Trương Ngọc Hưng gạt đầu như bở củi, nụ cười trên mặt chẳng khác gì hoa cúc nở bung.

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là tôi đây. Mong tổng giám đốc Lâm cho ít thể diện.”

Đinh Thiên Thiên nhân lúc này bước lên phía trước, ở nơi mà không ai thấy, bàn tay nhỏ của cô ta khiêu khích nơi mẫn cảm của Lâm Việt Thịnh: “Tối nay có party, anh nhất định phải đến đấy nhé.”

Vừa có thể kiếm tiền vừa có phụ nữ vây quanh, Lâm Việt Thịnh tội gì mà không làm: “OK thôi, nhưng mà, nửa năm rồi cô vẫn chưa kết hôn nhỉ?”

“Hi hi, tất nhiên rồi, người ta lưu luyến anh mà. Nhưng mà ấy, tổng giám đốc Lâm yêu cầu cao, em đây với không tới, chẳng phải một đôi mới kết hôn đến đây hưởng tuần trăng mật hay sao?” Đinh Thiên Thiên liếc về Quách Thanh Tú đứng sau Lâm Việt Thịnh bằng ánh mắt đồng cảm.

Cô gái này trông cũng xinh xẻo thật đấy, nhìn có vẻ yếu đuối, thế mà bị con sói ác độc này gặm mất rồi, đúng là đáng tiếc.

Sau khi Đinh Thiên Thiên bỏ đi, Quách Thanh Tú cảm thấy khá kinh tởm.

“Da mặt anh thật dày, chồng người ta còn ở ngay đấy, anh cũng dám tòm tèm cùng cô ấy!”

Lâm Việt Thịnh quay người, dùng ánh mắt như sói dữ nhìn Quách Thanh Tú, đột nhiên bật cười kiêu ngạo: “Quách Thanh Tú, cô ghen đấy à?”

“Tôi ghen? Đúng là cười chết người mất, tôi sẽ ghen vì anh sao?” Quách Thanh Tú tỏ vẻ không quan tâm.

Lâm Việt Thịnh nâng cằm Quách Thanh Tú lên, ghé tới hôn cô.

Quách Thanh Tú lùi về sau một bước, ôm miệng mình, vô cùng chán ghét: “Không được chạm vào tôi!” Ban nãy hắn mới hôn môi với người phụ nữ kia, thế mà còn dám hôn cô, cô có bệnh sạch sẽ đó, biết không hả!

Đôi mắt tuấn mỹ của Lâm Việt Thịnh tràn ra vẻ cợt nhả: “Ha ha, nếu như cô thừa nhận là cô đang ghen, vậy thì tối nay tôi sẽ không đi nữa.”

“Anh thích đi hay không thì liên quan gì đến tôi, nếu tôi mà ghen thì tôi là con lợn.”

Đôi mắt của Lâm Việt Thịnh đột nhiên tối sầm xuống, hắn xông tới túm lấy tay Quách Thanh Tú, kéo mạnh cô vào lòng mình, một nụ hôn điên cuồng bắt đầu.

Không thể không thừa nhận, kĩ thuật hôn của Lâm Việt Thịnh khá thành thạo, nhanh chóng hôn đến mức Quách Thanh Tú thấy trời đất quay cuồng, mặt đỏ ửng lên, miệng rên rĩ không ngừng, cơ thể mềm nhũn ra.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng lên, vô cùng đắc ý, tất cả phụ nữ đều như nhau thôi, cứ phải giả bộ rụt rè làm gì, sau cùng chẳng phải vẫn gào thét bên dưới hắn hay sao.

Quách Thanh Tú không ngừng cổ vũ chính mình, đừng say mê, đừng lạc lối, tên khốn nạn này là ác quỷ.

Nhưng đội quân phòng bị của Quách Thanh Tú nhanh chóng sụp đổ.

Lâm Việt Thịnh cố ý dừng lại đúng lúc cô mơ mơ màng màng và kích thích vô biên, ngón tay nhẹ nhàng nắn bóp nơi mẫn cảm.

“Quách Thanh Tú, nói yêu tôi đi.”

Quách Thanh Tú đột nhiên bừng tỉnh từ cơn mơ màng, cô chớp mắt, chống cự quyết liệt mà nói rằng: “Lâm Việt Thịnh, anh cứ nằm mơ đi!”

Lâm Việt Thịnh bị chọc cho nổi giận, hắn đè nghiêng cô xuống, nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú mà đâm tới, Quách Thanh Tú trong lúc mơ màng lại một lần nữa bị hắn đưa lên đỉnh khoái lạc.

“Anh Hải...”

Gương mặt non nớt của Quách Thanh Tú ửng hồng, mơ mơ màng màng gọi tên người đàn ông mà cô yêu nhất.

Lâm Việt Thịnh run lên, vội vàng dừng lại.

“Chát!”

Một cái tát nặng nề giáng xuống gương mặt Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú tỉnh táo hoàn toàn, trừng to mắt nhìn hắn.

Lâm Việt Thịnh rút người ra khỏi cơ thể Quách Thanh Tú.

Lúc này đây, trên mặt hắn toàn là mây đen u ám, mặt mũi tối sầm tối sì.

Người phụ nữ này dám gọi tên thằng đàn ông khác khi đang vui vẻ bên dưới hắn.

Điều này lập tức đánh mạnh vào lòng kiêu ngạo và tự tin của hắn, đây là nỗi sỉ nhục lớn nhất từ khi hắn biết lăng nhăng khắp chốn.

Hắn giơ tay túm lấy cổ áo Quách Thanh Tú, khẽ gầm lên: “Anh Hải chứ gì! Đừng để tôi biết thằng đó là thằng nào, nếu không nó chết là cái chắc.”

Nói xong, hắn quăng mạnh Quách Thanh Tú xuống bờ cát, dùng dùng tức giận quay đầu bỏ đi.

Quách Thanh Tú ngây ngẩn ngồi trên bãi cát, ban này cô gọi tên anh Hải thật hả?

Trong lòng cô đau xót không thôi, đúng vậy, anh Hải của cô ở đây, ở ngay trước mặt, gần trong gang tấc, nhưng cô không dám nhận anh.

Chuyện đau khổ nhất trên thế gian gì, anh ở ngay trước mặt em, mà em lại phải giả bộ như không quen biết anh.

Thật đáng buồn!

Thanh Tú: Em có còn nhớ lời hứa khi ấy không? Anh đợi em làm cô dâu của anh.

Thanh Tú: Anh nhớ em lắm, em đang ở đâu?

Thanh Tú: Em nói em thích vàng trắng trên bầu trời, anh đã hái vàng trắng xuống, cất trong thế giới của anh, anh đợi em tới xem.

Thanh Tú: Tại sao anh mãi không tìm được em, anh rất sợ nửa sau của cuộc đời không thể gặp lại em nữa.

Thanh Tú: Anh tìm em suốt sáu năm, tại sao không cảm động được ông trời?

Thanh Tú: Anh sắp sụp đổ rồi! Anh tìm khắp thế giới mà không tìm được em.

Thanh Tú: Em đang ở đâu?

Thanh Tú: Rốt cuộc em trốn ở đâu rồi?

...

Anh Hải, anh thực sự quan tâm đến em vậy sao?

Nhưng mà, nếu như anh nhìn thấy bộ dạng bị sỉ nhục như bây giờ của em, anh có còn nghĩ như vậy không?

Màn đêm dần dần buông xuống, Quách Thanh Tú ôm tay sệt, nhìn về phía xa xa.

Đột nhiên, từ phía sau vang lên một hồi tiếng bước chân.

“Quách Thanh Tú, cô thực sự là một người phụ nữ không có đầu óc, trời tối cũng không biết đường quay về, cô có biết ở đây có nhiều lưu manh như thế nào không hả!” Giọng nói thô thiển của Lâm Việt Thịnh vang lên, một chiếc áo khoác rộng chụp lên vai cô.

Hắn kéo cô thật mạnh, sau đó quay về.

Quách Thanh Tú lặng lẽ không lên tiếng, cô rất cặn lời, cô không biết Lâm Việt Thịnh sẽ quay lại tìm cô.

Cô chỉ thấy lòng mình rất phiền muộn, không muốn quay về, không muốn nhìn thấy hắn.

Hai người đứng trước căn nhà gỗ, gương mặt anh tuấn của Lâm Việt Thịnh vẫn có vẻ độc ác, hắn nhìn chằm chằm Quách Thanh Tú đang ngây đờ như khúc gỗ với vẻ chán ghét: “Cô là người phụ nữ ngốc nhất mà tôi từng gặp, nhanh chóng đi thay quần áo rồi đi ăn cơm thôi.”

Thực ra cô muốn nói tôi không muốn đi.

Lâm Việt Thịnh lấy một thứ ra khỏi túi áo, đưa nó cho cô.

Đó chỉ là một sợi dây chuyền làm từ vỏ sò, rất bình thường, rất rất bình thường.

Quách Thanh Tú nhìn hắn với vẻ khó hiểu, Lâm Việt Thịnh nhếch môi: “Tặng cho chị cô, hỏi cô ấy xem có muốn cùng tham gia tiệc tối không.”

“Ồ, được.”

Quách Thanh Tú nghe hắn nhắc đến việc muốn đưa chị cô cùng đi tham gia tiệc tối, tất nhiên cô rất vui vẻ, nếu không chuyến đi này của chị cô sẽ là lãng phí rồi.

Quách Thanh Tú chạy về phía căn nhà gỗ.

“Chị ơi, Lâm Việt Thịnh tặng chị cái này nè.”

Một mình Quách Hoàng Ngân đang ngồi ngẩn ngơ với vẻ nhàm chán, thấy Quách Thanh Tú hưng phấn xông vào, cô vui vẻ đứng lên, ánh mắt dừng trên chiếc áo vest đậm màu trên người Quách Thanh Tú, trong lòng cô như có cái gì đâm phải, đau lắm.

Cô đã không còn là trẻ con nữa, cô biết cách làm sao để che giấu cảm xúc của mình, cười cười nói: “Được, đẹp lắm, chị rất thích.”

“À phải rồi, chị ơi, chị thay quần áo đi, Lâm Việt Thịnh muốn đưa chúng ta cùng đi tham gia tiệc tối.”

Lần này, Quách Hoàng Ngân không từ chối nữa: “Được thôi, để chị đi thay quần áo.”

Tâm tình Quách Thanh Tú rất tốt, cô thay một bộ váy áo liền nhẹ nhàng khoan khoái, chải lại mái tóc rồi, cứ để nguyên mặt mộc như thế, không cần trang điểm.

Vì bị bệnh tim nên sắc mặt Quách Hoàng Ngân không tốt lắm, buổi tối trông càng có vẻ tiều tụy, cho nên cô cần trang điểm đậm hơn một chút.

Lúc cô trang điểm đi ra, nhìn thấy đôi môi hơi sưng của Quách Thanh Tú, nụ cười trên mặt cô hơi cứng lại: “Thanh Tú, em có muốn tô chút son không?”

Quách Thanh Tú lắc lắc đầu: “Không cần đâu, em không thích trang điểm. Em không có người để thích như chị, trang điểm rồi cũng không ai nhìn.”

“Vậy sao?” Quách Hoàng Ngân có chút dờ dẩn trong lòng.

“Đi thôi, chị ơi, để em đỡ chị.”

Lâm Việt Thịnh vốn chỉ nói đùa một câu, không ngờ Quách Hoàng Ngân đến thật. Hắn buột miệng nói: “Sao lâu thế.”

Quách Hoàng Ngân bước lên phía trước, khoác tay Lâm Việt Thịnh: “Đi thôi!”

Quách Thanh Tú đi theo phía sau.

Từ bãi cát đi lên, qua một chỗ ngoặt, có thể nhìn thấy cảnh đêm được trang trí bằng đủ loại đèn rực rỡ màu sắc, tiếng người nói cười ồn ã vang lên.

Lâm Việt Thịnh dừng ở cửa, buông tay Quách Hoàng Ngân ra, quay đầu nhìn Quách Thanh Tú.

“Chăm sóc thật tốt cho chị cô, tôi còn có việc.” Sau đó, quay người đi thẳng vào trong.

Ánh mắt Quách Hoàng Ngân thoáng hiện vẻ thất vọng, Quách Thanh Tú vội vàng an ủi chị mình: “Chị đừng buồn, chắc hẳn anh ta có công việc làm ăn cần bàn bạc, chúng ta vào trong đi, party mà, chỉ đơn giản

là ăn uống thôi, em thấy đói bụng.”

Sự đơn thuần của Quách Thanh Tú khiến tâm trạng Quách Hoàng Ngân lại tốt lên.

“Được, chúng ta vào trong thôi!”

Quách Thanh Tú theo Quách Hoàng Ngân vào hội trường buổi tiệc.

Buổi tiệc này được tổ chức ngoài trời, trên tán cây giả quần đủ loại đèn neon xanh xanh đỏ đỏ, bên dưới là bãi cát, bàn ăn được xếp thành hàng dài, bên trên bày rượu sâm-panh, đủ loại đồ ăn với đủ khẩu vị, sô-cô-la, bánh ga-to, tiramisu...

Mùi thơm của đồ ăn ngon bay vào mũi.

Quách Thanh Tú cầm một miếng bánh ga-to nhân kem vị vani mà gặm, ngon quá đi mất!

“Chị ơi, chị có muốn...”

Vừa quay đầu lại, cô phát hiện ra Quách Hoàng Ngân đang đứng lẻ loi bên một gốc cây giả, chống tay vào gốc cây, ánh mắt hướng về phía Lâm Việt Thịnh giữa đám đông.

Lâm Việt Thịnh mặc một chiếc áo sơ mi đen và quần âu cũng đen nốt, mái tóc ngắn hơi rối, tỏa ra ánh hào quang hoang dã. Về bề ngoài anh tuần mà hơi gian tà của hắn chính là đối tượng mà các cô gái đẹp trong buổi party này theo đuổi.

Vừa mới bước vào chưa đầy năm phút, xung quanh Lâm Việt Thịnh đã ngập đầy các cô gái gọi cảm với đủ màu da.

26. Chương 25: Mấy Người Đùng Không Coi Ai Ra Gì Như Vậy

Lâm Việt Thịnh dường như không để tâm lắm, ánh mắt của hắn đang tìm kiếm gì đó trong đám đông.

Bóng dáng của Đinh Thiên Thiên nhanh chóng chen ra khỏi đoàn người.

Cô ta trườn tới bên cạnh Lâm Việt Thịnh như một con rắn xinh đẹp kiêu diễm, vô cùng linh hoạt mà độc chiếm Lâm Việt Thịnh, hai người đó hôn nhau điên cuồng ngay tại chỗ, sau cùng nắm tay dắt díu nhau ra khỏi đám đông, Lâm Việt Thịnh đã không đợi được mà dè cô ta vào sau gốc cây giả.

Hắn mò bàn tay cởi bỏ quần áo vốn đã ít ỏi của cô ta, để lộ ra bộ ngực căng đầy rung rinh.

Có vẻ như một màn “nóng bỏng” lại sắp tái diễn.

Quách Thanh Tú thấy hai mắt Quách Hoàng Ngân loang loáng nước, cô nhú mày lại, đột nhiên kéo chị cô lùi về sau, cầm que kem trong tay ném lên người Đinh Thiên Thiên.

Một thứ lạnh toát đột nhiên ập tới, Đinh Thiên Thiên hét ầm lên, cô ta hoảng loạn đẩy Lâm Việt Thịnh ra, đưa tay sờ một cái, khắp mặt toàn thứ gì đó dính dính ướt ướt.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi, cô nhóc kia cuối cùng cũng nổi bão, ghen rồi chứ gì?

“Tổng, tổng giám đốc Lâm, tôi vào phòng vệ sinh một chút...”

Lớp trang điểm hoàn hảo của Đinh Thiên Thiên dính hết lên mặt, trông không khác gì diễn viên vai mặt hoa trong các vở tuồng.

Ánh mắt Lâm Việt Thịnh lộ ra vẻ chán ghét: “Hết hứng rồi, cô không cần đến nữa!”

“Đừng mà, tổng giám đốc Lâm, tôi chỉ cần mười phút là xong ngay.”

Lâm Việt Thịnh đẩy Đinh Thiên Thiên đang chật vật ra: “Tôi còn việc khác, cô đừng tới nữa.”

“Ồ, vậy còn việc của chồng tôi...” Đinh Thiên Thiên hỏi với vẻ kinh hoàng, cô ta đã chuẩn bị tối nay sẽ hiến thân rồi, sau đó có thể cứu vãn được sự nghiệp của chồng mình.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô ta với vẻ vô cùng xem thường: “Bảo chồng cô đến tìm nhân viên cấp dưới của tôi, tốt nhất thì hãy nói với ông ta rằng, dùng thực sự mà chứng minh chứ đừng dùng vợ mình để trao đổi.”

Đinh Thiên Thiên hổ thẹn vô cùng, cô ta biết mình có tiếp tục quần lấy hắn cũng vô dụng, chỉ có thể chuẩn đi.

Lâm Việt Thịnh quát lên với gốc cây giả: “Ra đây!”

Quách Thanh Tú yếu ớt ló đầu ra, chớp chớp mắt, Lâm Việt Thịnh nhìn thấy dáng vẻ vừa đáng yêu vừa mơ màng của cô mà một chỗ mềm mại nào đó trong lòng như tan chảy.

Hắn, hình như đã thích cô gái này rồi.

“Qua đây.” Lâm Việt Thịnh ra lệnh vô cùng ngang ngược.

Quách Hoàng Ngân nhân lúc ấy mà đứng ra, vội vàng hòa giải: “Tuấn Khanh, Thanh Tú không hiểu chuyện, anh đừng nổi giận với con bé.”

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Hoàng Ngân, mặt hần không có biểu cảm gì, hồi lâu sau mới nói: “Được rồi, các em cứ từ từ chơi đi, anh còn phải xã giao.”

Có Quách Hoàng Ngân ở đây, hần không thể làm gì được, chỉ có thể nhẫn nhịn thôi.

Người phụ nữ chết tiệt này, tại sao cứ nhìn cô hần lại thấy máu huyết căng tràn nhỉ,

Nhìn theo bóng lưng nhanh chóng biến mất trong đám đông của Lâm Việt Thịnh, vẻ thất vọng trong ánh mắt của Quách Hoàng Ngân từ từ lan rộng ra.

“Chị ơi, thực ra đàn ông tốt trên thế giới này vẫn còn nhiều lắm, nếu như chị không thích anh ta, hai người có thể chia tay, dù sao chị vẫn còn trẻ mà, có cơ hội tìm thấy người đàn ông tốt hơn.”

Quách Thanh Tú khuyên giải, nếu như chị cô có thể bước ra khỏi cuộc hôn nhân này, vậy thì cô cũng có thể được giải thoát, một sợi xích mà cùng lúc khóa chặt hai người.

Quách Hoàng Ngân quay đầu lại, nhìn Quách Thanh Tú bằng ánh mắt dịu dàng: “Thanh Tú, em vẫn còn nhỏ, em không hiểu được tình yêu có ý nghĩa thế nào. Ha ha, có lẽ bây giờ nói với em những điều này quá cứng nhắc rồi, đợi khi nào em lớn lên em sẽ hiểu thôi.”

“Dạ.” Quách Thanh Tú đáp một tiếng, nửa hiểu nửa không.

Cô không hiểu được ý nghĩa của tình yêu sao? Tất nhiên là cô hiểu, người trong lòng cô, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng thay đổi, hơn mười năm trời khắc sâu trong tâm trí cô.

“Thanh Tú, cảm ơn tất cả những điều em đã hi sinh vì chị.”

Lời nói của Quách Hoàng Ngân vô cùng thương cảm, “tất cả” mà cô nói, ẩn chứa nhiều hàm ý.

Nhưng lúc này Quách Thanh Tú nghe mà không hiểu, cô luôn cho rằng chị cô căn bản không biết đến bản tính tàn ác của Lâm Việt Thịnh.

Cô còn tưởng rằng “tất cả” trong lời chị cô nói là chỉ chuyến đi du lịch Maldives này.

“Ha ha, chị à, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi, không sao đâu ạ.”

Quách Hoàng Ngân nhắm mắt lại với vẻ hơi mệt mỏi: “Thanh Tú, chị mệt rồi, chị về trước đây, em cứ ở đây chơi nhé.”

“Chị ơi, để em đưa chị về!”

“Không cần đâu, có mấy bước thôi mà, chị tự đi được.”

Quách Thanh Tú cứ kiên trì mãi, sau cùng đưa Quách Hoàng Ngân về phòng rồi mới ra.

Trong bầu trời đêm, cô đột nhiên nhìn thấy, ở hòn đảo đối diện, có ai đó đang đốt pháo hoa, vô cùng xinh đẹp, hết chùm này đến chùm khác.

Pháo hoa nổ rực trong bầu trời, từ từ xếp lại thành mấy chữ, Thanh Tú, anh đợi em!

Là anh Hải, trời ạ, nhất định là anh Hải.

Anh ấy đang gọi cô sao? Quách Thanh Tú vô cùng căng thẳng, vô cùng lo lắng.

Tình yêu vốn được giấu nơi đáy lòng dần dần bị đánh thức, bây giờ trong trái tim Quách Thanh Tú có hai giọng nói: Một giọng nói bảo rằng hãy đi gặp anh Hải đi! Cho dù không thể thành người yêu thì làm bạn bè cũng được mà. Một giọng nói khác ngăn lại, Quách Thanh Tú, bây giờ mày chỉ là một thứ ăn hại, một kẻ thứ ba, một ả tình nhân xấu xí, anh Hải gặp được mày rồi chắc sẽ ghét lắm, thậm chí còn không muốn làm bạn bè gì với mày đâu.

Hai giọng nói độc thoại nội tâm không ngừng đấu đá với nhau.

“Bùm!” Thêm một chùm pháo hoa nữa nổ rộ trên bầu trời, ánh sáng xán lạn của nó chiếu vào mặt Quách Thanh Tú, khiến gương mặt cô càng thêm trắng.

Thanh Tú, anh đang đợi em.

Anh kiên trì kêu gọi một cách khó hiểu, như ma thuật vậy, khiến Quách Thanh Tú từ từ mất đi lí trí, cô bất chấp tất cả nhảy vào dòng nước, bơi về phía hòn đảo kia.

Trên hòn đảo nhỏ, Tăng Thanh Hải đốt xong que pháo cuối cùng trong tay.

Anh vốn dĩ đã từ bỏ việc tìm kiếm Quách Thanh Tú, nhưng lần gặp tình cờ trên đường đã khiến trái tim

anh nhen lên ngọn lửa hi vọng.

Bóng lưng của cô gái ấy giống Quách Thanh Tú đến như vậy, chắc chắn cô ấy chưa chết, chắc chắn cô chỉ đang trốn ở nơi nào đó. Giống như hồi nhỏ họ chơi trốn tìm với nhau, cô trốn xuống gầm giường, khiến anh tìm cả ngày trời không thấy đâu, lúc đó anh sợ muốn chết, còn tưởng cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

Thế mà khi anh sắp phát điên lên, cô mới cười khúc khích chui ra từ trong gầm giường.

Khi đó cô ấy mới bốn tuổi, đó là lần đầu tiên anh cảm thấy hóa ra trong cuộc đời mình, cô ấy quan trọng đến thế, cũng bắt đầu từ lần đó, anh quyết định sẽ bảo vệ cô cả đời.

Mà lần này, chắc chắn cũng là như thế.

Thanh Tú, anh Hải nhớ em như thế, em rốt cuộc đã trốn ở nơi nao?

“Anh Hải, nếu như Thanh Tú nhìn thấy, chắc chắn cô ấy sẽ đến thôi. Bây giờ anh đã đốt mười mấy cây pháo rồi, nếu như cô ấy ở trên đảo thật, nhất định sẽ nhìn thấy.” Lý Vi Vi lên tiếng an ủi.

Đêm đã về khuya, Tăng Thanh Hải nhích nhích cái chân tê rần của mình, trong mắt anh ngập tràn sự thất vọng.

Thanh Tú, em thực sự sẽ nhìn thấy chứ?

Lý Vi Vi thấy Tăng Thanh Hải vẫn còn cố chấp đợi tiếp, đột nhiên ôm bụng kêu lên.

“Đau bụng quá...”

Tăng Thanh Hải căng thẳng nhìn cô: “Sao thế, Vi Vi?”

“Có lẽ em ăn nhầm thứ gì rồi, đau bụng quá, Anh Hải...” Lý Vi Vi ngã nhào vào vòng tay rộng lớn của anh.

Tăng Thanh Hải đành phải từ bỏ việc chờ đợi, anh đỡ Lý Vi Vi ngồi lên con thuyền gỗ màu trắng neo bên hòn đảo, anh cũng nhẹ nhàng nhảy lên đó, khua mái chèo ngược về: “Vi Vi, em chịu khó một chút, chúng ta sắp vào bờ rồi.”

Cứ chốc chốc anh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng về phía hòn đảo.

Lúc này đây, họ đang chèo đi từ hướng phía Bắc của hòn đảo.

Mà Quách Thanh Tú, đang bạt mạng bơi đến hướng phía Nam của hòn đảo, gần như sau khi Tăng Thanh Hải đỡ Lý Vi Vi lên thuyền cũng là lúc Quách Thanh Tú trèo được lên đảo.

Cô bước chân trần, toàn thân ướt đẫm.

Ánh trăng sáng lẳng lẳng chiếu trên hòn đảo đá không lớn lắm, cả hòn đảo trống không, chỉ còn lại vụn pháo hoa rơi đầy trên mặt đất và mùi lưu huỳnh vương vẩn trong không khí.

Anh Hải đi mất rồi!

Quách Thanh Tú nằm bò trên mặt đất, liều mạng gom vụn pháo hoa đầy trên mặt đất lại.

Từ từ gom thành một đồng, nắm trong tay, dán lên mặt mình.

Nước mắt chậm chậm lăn dài xuống, anh Hải, anh không đợi em nữa sao?

Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay người trèo lên một mỏm đá khác, muốn nhìn xem trong màn đêm có hình bóng của anh Hải không.

Tiếc rằng, lúc này hình bóng của Tăng Thanh Hải đã lẫn khuất trong màn đêm từ lâu.

Làm sao cô còn nhìn thấy được nữa.

Quách Thanh Tú thất vọng nhảy xuống khỏi mỏm đá.

“Á! Đau quá!”

Lòng bàn chân của Quách Thanh Tú đập phải một mảnh vỏ sò sắc nhọn, đau thấu tim gan.

Cô ôm bàn chân, đau đến mức lăn lộn trên nền đất, lông mày nhíu chặt lại, hồi lâu sau mới buông tay ra nhìn lại, tay cô toàn máu.

Lòng bàn chân cô bị một mảnh vỏ sò to cỡ đầu ngón tay cái cắm vào, lúc rút ra còn bị gãy một nửa trong gan bàn chân, Quách Thanh Tú đau đến mức hai tay run rẩy, không dám mạnh tay nữa.

Cô xé gấu váy, trước hết băng bó chỗ chảy máu lại, Quách Thanh Tú đau khổ và thất vọng ngồi trên tảng đá.

Cơn đau dưới chân khiến cô vô cùng tỉnh táo, nhưng những điều ấy không đáng là gì khi so sánh với tâm trạng không gặp được anh Hải.

Ánh trăng từ từ ngả về Tây, nước biển bắt đầu dâng lên, Quách Thanh Tú bây giờ hoàn toàn không thể động dậy được.

Gió biển trong đêm thổi qua, chiếc váy ướt sũng dính sát vào người cô, lạnh quá.

Không thể cử động được, cũng không về được, cô phải làm sao đây?

Hòn đảo này thực ra cách căn nhà gỗ một đoạn kha khá, những nước biển chỉ dâng cao đến cổ, có một số chỗ là đến đỉnh đầu.

Nếu sức khỏe tốt, chỉ hai mươi phút là có thể vừa bơi vừa đi bộ tới chỗ đó.

Nhưng bây giờ cô bị thương rồi, đi về như thế rất có khả năng sẽ bị chìm.

Đột nhiên cảm thấy dưới chân hơi ướt, Quách Thanh Tú cúi đầu nhìn.

Trong lúc cô không để ý, nước biển đã dâng lên, ban nãy mồm đá này còn lộ ra ngoài, bây giờ đã ngập một nửa rồi.

Với độ sâu như thế này thì nước biển đã sâu chừng hai mét rồi, cô hoàn toàn không thể bơi về được nữa.

Thảm rồi, chết đến nơi rồi!

Quách Thanh Tú ôm chân, đầu óc mơ hồ, cô nhớ đến người mẹ đã mất của mình và cả anh Hải, tâm trạng rất buồn bã.

Lẽ nào mình cứ thế mà chết như thế này sao?

“A, a, a, cứu mạng với!”

Nước biển càng dâng càng cao, Quách Thanh Tú trôi lên chỗ cao nhất trên đảo, cả hòn đảo này đã chìm trong nước, chỉ chừa lại một chút trên đỉnh lộ ra ngoài.

Quách Thanh Tú ngồi trên mỏm đá, một nửa người sắp chìm trong nước biển.

Cho dù không bị chìm chết, cô cũng khát khô cổ mà chết.

Ôm lấy chút hi vọng cuối cùng, cô gào lên thật to.

Đột nhiên, có ánh đèn trắng lóa rọi về phía Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú hươ tay gào ầm lên: “Ở đây, tôi ở đây, cứu với! Help me!”

“Ở bên đó, mau lên!” Có giọng nói của Lâm Việt Thịnh, lẫn cùng vài câu tiếng Anh, những tiếng hô lớn.

Một chiếc thuyền nhỏ nhanh chóng bơi tới.

Khi còn cách một đoạn, Lâm Việt Thịnh không thể đợi được nữa mà nhảy vào làn nước, bơi về phía cô.

27. Chương 26: Đừng Tự Kỷ Như Thế Chứ

Dưới ánh trăng, gương mặt Quách Thanh Tú tèm lem đầy nước mắt, trông qua là biết cô đã sợ đến thế nào, Lâm Việt Thịnh nhanh chóng bế cô lên: “Cô là thứ ngu ngốc, sao lại chạy tới chỗ này hả? Đầu óc úng nước rồi à?”

Sau khi trách mắng xong lại hỏi ngay: “Có bị thương ở đâu không?”

Quách Thanh Tú đáng thương giơ lòng bàn chân lên: “Có mảnh vỏ sò gãy trong lòng bàn chân.”

Đồng tử của Lâm Việt Thịnh co rút lại, hấn mắt kiên nhẫn hô lên với người ở phía sau: “Mau lên!”

Chiếc thuyền được đóng rất đẹp, tiếc rằng nó chèo bằng mái chèo gỗ, cho dù tốc độ đã khá nhanh rồi, nhưng Lâm Việt Thịnh quá nóng lòng, chỉ hận không thể biến chiếc thuyền này thành máy bay trực thăng.

Sau khi lên thuyền, gương mặt của Quách Thanh Tú ghé sát vào lồng ngực của Lâm Việt Thịnh, do quá lạnh nên toàn thân cô run rẩy.

Lâm Việt Thịnh tìm được một chiếc thảm lông, quấn chặt cô lại, tuy rằng giọng điệu vẫn ngang ngược và thô bạo, nhưng ai cũng nhìn ra được sự quan tâm kia.

Dựa vào lồng ngực Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú nghe thấy trái tim hắn đang đập mãnh liệt, hắn đang căng thẳng lo lắng vì cô sao? Chắc không phải chứ, người đàn ông lạnh nhăng này sẽ để ý đến cô sao?

Chắc chắn là ảo giác thôi.

Sau khi lên bờ, Quách Thanh Tú được đưa ngay đến bệnh viện gần nhất.

Thực ra vết thương của cô không nặng, chỉ có điều vỏ sò cắm sâu vào lòng bàn chân, làm phẫu thuật gấp ra tốn hơn một tiếng đồng hồ. Sau khi khâu lại, Quách Thanh Tú được đẩy ra ngoài.

Khi Quách Thanh Tú vào trong phòng cấp cứu, Lâm Việt Thịnh ướm sưng sưng đứng đợi bên ngoài.

Khi Quách Thanh Tú nằm trên giường bệnh được y tá đẩy ra ngoài, Lâm Việt Thịnh vẫn ướm sưng sưng như thế, lẽ nào đầu óc của người đàn ông này bị hỏng rồi à? Không biết đường đi thay quần áo sạch nữa.

Trong phòng bệnh, Quách Thanh Tú nằm đơ trên giường, bàn chân trái bị quấn băng trắng.

Lâm Việt Thịnh vẫn không biết đường đi thay quần áo, hắn còn đang lớn tiếng trách mắng Quách Thanh Tú.

“Quách Thanh Tú, cô giỏi nhỉ, đi du lịch không những không chăm sóc tốt cho chị cô mà còn khiến bản thân mình bị thương thế này, cô nói xem cô ngu ngốc tới cỡ nào!”

Quách Thanh Tú tủi thân trừng mắt nhìn hắn: “Người ta đã bị thương thế này rồi, anh vẫn chưa chịu thôi à!”

“Cô còn dám cãi lại à! Nếu như tôi đến muộn một tí, cô đã bị sóng cuốn đi rồi.” Lâm Việt Thịnh càng lúc càng giận điên lên.

Quách Thanh Tú nặn ra một nụ cười méo mó vô cùng khó coi, dù sao thì lần này Lâm Việt Thịnh cũng đã cứu cô.

Đây là sự thật không thể cãi được,

“Cảm ơn anh nhé! À thì, anh có thể đi thay quần áo không, tránh bị cảm.”

Biểu cảm trên mặt Lâm Việt Thịnh cuối cùng cũng thả lỏng hơn.

Hắn nhếch môi vô cùng gian xảo: “Cô đang quan tâm tôi đấy à?”

Quách Thanh Tú méo miệng, mỉm cười khô khốc: “Đúng, đúng vậy.”

Bấy giờ Lâm Việt Thịnh mới hài lòng rời đi

Quách Thanh Tú nhìn theo bóng lưng của Lâm Việt Thịnh với vẻ khinh bỉ, hừ, ai thèm quan tâm anh, nếu không nể tình chị tôi, tôi còn lâu mới để ý tới anh, xí, đau quá đi à! Quả nhiên nói xấu sau lưng người khác sẽ rất đau.

Lâm Việt Thịnh nhanh chóng thay một bộ đồ sạch sẽ, quay về bên cạnh Quách Thanh Tú.

Đôi mắt anh tuần nhìn thẳng về phía Quách Thanh Tú, hồi lâu sau, hần đột nhiên cúi người xuống.

“Có phải đang giận tôi không?”

“Gì cơ?” Quách Thanh Tú lập tức bật chế độ cảnh giác.

“Là vì Đinh Thiên Thiên, cho nên cô mới cố ý trốn lên đảo, để tôi không tìm được cô!” Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lộ vẻ dương dương tự đắc.

Khóe miệng Quách Thanh Tú co giật, được rồi, Lâm Việt Thịnh, anh không chỉ tự kỷ tự luyện mà còn ấu trĩ chết đi được, có quỷ mới vì anh nhé.

“Không đâu nhé!”

Lâm Việt Thịnh ép sát hơn, đưa tay tóm lấy chiếc cằm của cô: “Thừa nhận yêu tôi khó đến thế cơ à?”

“Quan trọng là tôi không yêu anh, anh đừng tự luyện như thế được không?” Quách Thanh Tú chỉ muốn rống ầm lên, người đàn ông này có thể đừng tự mơ tưởng hưởng phần như thế được không, lẽ nào có ai đặt ra quy định đàn bà con gái trên toàn thế giới này phải yêu hần hay sao?

Được rồi, tôi thừa nhận ngoại hình của anh thực sự vô cùng hoàn hảo.

Nhưng, bản chất con người anh quá căn bã, ai gặp được anh thì người đó xui tận mạng.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi: “Cô đừng phủ nhận, nếu như không yêu tôi đến thế, tại sao mỗi lần ở bên dưới tôi lại sung sướng đến vậy?”

Giọng của hần trầm xuống, đôi mắt cũng lóe lên ánh sáng của tình dục.

Quách Thanh Tú không thể nuốt nổi những lời như thế này, vừa nghe thấy đã đỏ bừng mặt, như quả cà chua chín: “Làm gì có!”

Hô hấp của Lâm Việt Thịnh dồn dập hơn, đáng vẻ đỏ mặt xấu hổ của Quách Thanh Tú đúng là một chai rượu mạnh, khiến hắn nhanh chóng thấy mê ly.

“Không có hả? Vậy để tôi thử lại ngay bây giờ.”

Thấy đáng vẻ háo sắc của Lâm Việt Thịnh, Quách Thanh Tú hoàn toàn đề phòng: “Anh muốn làm gì?”

Hô hấp của Lâm Việt Thịnh gấp gấp hơn, nụ hôn của hắn nặng nề rơi xuống, toàn thân Quách Thanh Tú bị đè nghiêng lên giường.

“Đừng mà, tôi, đây là bệnh viện.”

Quách Thanh Tú liều mạng vùng vẫy.

Chiếc giường bệnh lắc lư và phát ra tiếng kéo kẹt.

Quách Thanh Tú ngượng lắm rồi, cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ nẻ nào mà chui vào.

Nụ hôn nóng bỏng của Lâm Việt Thịnh trượt xuống, men theo cần cổ trắng mịn của cô, bàn tay to lớn luồn vào chiếc chăn trắng muốt, sờ tới giữa hai chân cô.

Toàn thân Quách Thanh Tú như bị châm lửa, khoái cảm nhanh chóng lan ra.

“Khụ...”

Một tiếng họ nhẹ khiến hai thân hình sắp bị đốt cháy bởi lửa dục phải tách nhau ra.

Quách Thanh Tú kinh hoảng nhìn về phía cửa phòng.

Lúc này cửa phòng vẫn đóng kín, cô cũng yên tâm hơn.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Lâm Việt Thịnh bất mãn nheo mắt lại, biểu cảm rõ ràng là không được thỏa mãn dục vọng. Hắn bước nhanh về phía đó, kéo cửa ra, đang chuẩn bị gầm gào.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Quách Hoàng Ngân.

“Đã bảo em đừng đến rồi cơ mà?”

Quách Hoàng Ngân nở nụ cười dịu dàng: “Tuấn Khanh, em lo cho Thanh Tú, em xem xét một chút rồi đi ngay.”

Lâm Việt Thịnh lạnh nhạt nói: “Sao em lại nói như vậy, con bé là em gái em, em muốn xem đến lúc nào cũng được, anh đi trước đây.”

Quay đầu lại nhìn Quách Thanh Tú một cái, Lâm Việt Thịnh quay người đi luôn.

Quách Hoàng Ngân đứng chờ ra ở cửa một lúc rồi mới quay người đi về phía Quách Thanh Tú.

Ánh mắt cô tràn ngập sự quan tâm: “Thanh Tú, sao em lại chạy tới hòn đảo đó? Làm chị lo chết đi được, nếu em có chuyện gì, chị biết ăn nói với ba mẹ thế nào đây?”

Quách Thanh Tú thấy lòng mình ấm áp lắm, cô kéo tay Quách Hoàng Ngân, đáp lời chị gái với vẻ áy náy: “Chị ơi, em xin lỗi, lỗi của em cả, em không nên liều lĩnh như thế. Sau này em sẽ không chạy ra ngoài một mình nữa đâu.”

Quách Thanh Tú ngừng lại một lúc rồi hỏi: “Chị ơi, chị gọi điện cho Lâm Việt Thịnh ạ?”

Quách Hoàng Ngân gật đầu với vẻ lo lắng.

“Chị qua phòng em, không thấy em đâu, chạy tới party tìm một lượt cũng không thấy em đâu, sau cùng đành phải gọi điện cho Lâm Việt Thịnh.”

Quách Thanh Tú nhớ tới tiếng ho nhẹ ở bên ngoài ban nãy, trong lòng cuộn lên dự cảm bất an, lẽ nào chị cô đã biết chuyện gì rồi sao? Nếu không, tại sao chị lại ho? Rõ ràng là đang nhắc nhở họ!

Nhưng, nếu như để chị cô biết được sự việc, chị cô sẽ phản ứng thế nào đây?

“Chị ơi, em không sao rồi, chị về nghỉ đi!”

Quách Hoàng Ngân mỉm cười lắc đầu, đưa tay dèm lại góc chăn cho Quách Thanh Tú, ấn cô nằm xuống giường.

“Thanh Tú, đây là Maldives, không phải ở nhà. Nếu như chị không ở bên cạnh, lỡ em cần gì, bên cạnh chẳng có lấy một người chăm sóc. Chị không sao đâu!”

Quách Thanh Tú cảm động đến mức đầu óc hồ đồ, đồng thời cũng thấy vừa áy náy vừa buồn bã.

“Chị ơi, giả dụ, em nói là giả dụ thôi, nếu như Lâm Việt Thịnh thay lòng đổi dạ thì chị sẽ làm thế nào?” Quách Thanh Tú thăm dò.

Quách Hoàng Ngân không có vẻ kinh ngạc lắm, ánh mắt cô vẫn dịu dàng và thản nhiên nhìn về phía trước, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười ầm ập.

“Thanh Tú, nếu chị đã chọn lựa Lâm Việt Thịnh, chị đã biết trước sau này sẽ phải đối mặt với những gì. Đời người như pháo hoa bùng nổ, có thể xán lạn trong một khoảnh khắc là đủ lắm rồi. Bất kể Lâm Việt Thịnh làm gì, chị cũng sẽ không rời xa anh ấy đâu.”

“Nhưng mà chị ơi, những chuyện như ở party hôm nay, chị thực sự có thể nhẫn nhịn sao?”

Những chuyện gổn chần như thế, trước kia chắc hẳn Lâm Việt Thịnh đã làm không ít! Sau này chắc sẽ còn nhiều hơn.

Trên mặt Quách Hoàng Ngân vẫn còn nụ cười thản nhiên: “Đàn ông mà, xã giao trên thương trường là không ít được. Phần nhiều chỉ là gặp dịp thì chơi, chị không nhất thiết phải để tâm tới những chuyện này.”

Đúng vậy, ba cô - Quách Tuấn Kiệt cũng vậy thôi, tuy rằng đã ở cái tuổi đó rồi, những chuyện trêu hoa ghẹo nguyệt vẫn không dứt được. Chuyện như thế này thấy nhiều cũng thành quen thôi.

Chỉ có Quách Thanh Tú chưa vào đời, tất nhiên cô sẽ không hiểu.

Quách Hoàng Ngân quay mặt đi, đổi sang biểu cảm buồn bã khác: “Chỉ có em đó, Thanh Tú, sau này đừng giống chị là được.”

“Giống chị à?” Quách Thanh Tú lẩm nhẩm, cũng không biết lời của Quách Hoàng Ngân rốt cuộc có ý tứ gì.

Quách Hoàng Ngân cầm một quả táo lên gọt vỏ cho Quách Thanh Tú: “Ăn đi, ăn xong rồi ngủ một giấc, chị ở đây trông chừng cho em.”

“Vâng!” Quách Thanh Tú không cứng đầu nữa, đêm hôm nay, hai chị em ở cùng nhau trong bệnh viện.

Sáng hôm sau, Lâm Việt Thịnh chuẩn bị một chiếc xe lăn, đẩy tới phòng bệnh.

Quách Thanh Tú nhìn chiếc xe lăn kia mà khổ hết chỗ nói: “Tôi có bị liệt đâu, không cần đến cái này.”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng liếc cô một cái: “Nói lắm thế!”

Nói xong, hấn bế cô lên xe lăn.

Lâm Việt Thịnh nhìn đồng hồ: “Chiều nay lên máy bay về nước, hai người chuẩn bị đi, xem xem còn chỗ nào muốn chơi không.”

Chuyến đi được đặt lịch một tuần mà chưa đến ba ngày đã vội vàng kết thúc vì vết thương của Quách Thanh Tú.

Sau khi xuống máy bay, một chiếc xe đã ngoại xa hoa được lái tới bên ngoài sân bay.

Lâm Việt Thịnh đẩy Quách Thanh Tú lên xe đã ngoại rồi quay đầu nói với Quách Hoàng Ngân: “Anh phải người đưa em về nhà, Thanh Tú đến bệnh viện kiểm tra.”

Quách Hoàng Ngân nhìn Quách Thanh Tú, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, sau cùng nghe theo sự sắp xếp của Lâm Việt Thịnh.

Chiếc xe đã ngoại không hề đưa Quách Thanh Tú đến bệnh viện mà lượn một vòng trong thành phố, sau cùng lại dừng bên ngoài cung điện Versailles.

Dưới ánh mắt của rất nhiều người giúp việc, Quách Thanh Tú được Lâm Việt Thịnh đẩy qua cánh cửa lớn xa hoa.

Quách Thanh Tú phản đối.

“Tên khốn nạn, không phải anh nói đưa tôi đến bệnh viện sao? Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Lâm Việt Thịnh tức giận nhìn cô: “Nếu không phải vì giữ thể diện cho cô, mẹ kiếp tôi có cần phải nói dối với Quách Hoàng Ngân không?”

Đúng vậy, cậu chủ Lâm trước giờ muốn gì làm nấy, trước giờ chưa từng phải giữ thể diện cho bất cứ ai. Vì Quách Thanh Tú, lần đầu tiên hấn tìm một lí do cho việc làm của mình.

“Tên khốn, tôi muốn về nhà!”

Lâm Việt Thịnh buông hai tay ra, nhìn cô với vẻ cười nhạo: “Được thôi, vậy cô tự về đi.”

Quách Thanh Tú bị hấn khích tướng, cô tưởng thật, đứng dậy, nhảy lò cò bằng một chân, nhảy ra bên ngoài cánh cửa thủy tinh.

Người đàn ông này đúng là xấu xa, rõ ràng lúc xuống máy bay hắn nói với chị sẽ đưa cô về nhà, thế mà dám lừa cô tới đây.

Quách Thanh Tú vất vả lắm mới nhảy được tới cửa, Lâm Việt Thịnh ôm eo về cô lên, ném xuống ghế sofa. Hắn nặng nề ngồi xuống, đôi mắt như chim ưng xoáy thẳng vào cô.

28. Chương 27: Thả Tôi Ra Đồ Cầm Thú

“Quách Thanh Tú, đừng ép tôi phải mạnh tay...”

Ánh mắt hung dữ của Lâm Việt Thịnh nhìn chằm chằm vào Quách Thanh Tú: “Anh Hải. Tôi rất muốn biết đó là ý gì?”

Quách Thanh Tú hoàn toàn sợ ngây người ra. Cô không ngờ Lâm Việt Thịnh vẫn còn nhớ điều đó.

Người đàn ông này thật tàn bạo, lại còn vô liêm sỉ, lòng dạ hẹp hòi hay thù dai. Cô cứ tưởng chuyện đó đã qua rồi cơ.

“Một người bạn!”

Lâm Việt Thịnh nói lỏng cả vạt, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm: “Bạn?”

Một người phụ nữ, kêu lên một cái tên vào thời điểm cao trào thì chắc chắn đó chính là người mà cô ta hi vọng đang áp lên mình cô ta ngay lúc ấy. Điều này đối với Lâm Việt Thịnh chẳng khác nào một sự châm chọc vô cùng.

Quách Thanh Tú, cô được lắm! Một cô gái nhìn có vẻ thuần khiết, vô tội lại có thể chơi Lâm Việt Thịnh hắn một vố thật đau.

Trên đời này, từ trước đến nay chỉ có Lâm Việt Thịnh hắn đùa giỡn kẻ khác. Đây là lần đầu tiên mà hắn bị một cô gái bốn cọt.

Xem ra, đúng là hắn đã xem thường cô rồi.

Lâm Việt Thịnh túm lấy Quách Thanh Tú, nhấc cô ra khỏi xe lăn rồi quăng xuống ghế sofa, chuẩn xác áp cô dưới thân mình.

Trong đôi mắt hắn cuộn trào sóng ngầm.

“Nói thật đi! Nếu không chị của cô và toàn bộ nhà họ Quách sẽ bị tôi chơi cho đến chết đấy...” Giọng điệu điên cuồng không cần nói cũng biết, hốc mắt đỏ đậm làm Quách Thanh Tú không rét mà run.

Người đàn ông này thật đáng sợ, chẳng khác nào sự tồn tại của một loài dã thú, khiến trong lòng cô cảm thấy sợ hãi.

Tình cảnh lần trước chị mình tái phát bệnh tim vẫn còn mới y nguyên trong đầu, cô không muốn lại phải trải qua điều đó một lần nữa.

“Là một người đàn ông mà tôi thích...”

Quách Thanh Tú nhìn hắn bằng ánh mắt yếu ớt, dè dặt lên tiếng.

Lâm Việt Thịnh đưa tay nắm lấy cằm cô, lạnh lùng nhìn cô: “Quách Thanh Tú, từ nay trở đi, thân xác và trái tim cô chỉ thuộc về một người là tôi, nghe rõ chưa?”

“Lâm Việt Thịnh, một tên đểu cáng như anh quản được việc tôi nghĩ tới ai chắc?”

“Bốp!” Lâm Việt Thịnh tát Quách Thanh Tú một bạt tai thật mạnh, khiến khuôn mặt cô bị đánh lệch hẳn sang một bên.

“Đồ khốn, anh dám đánh tôi...” Quách Thanh Tú muốn phản kháng.

Một nụ cười tà ác hiện ra trên mặt Lâm Việt Thịnh, hắn dùng tay lột sạch quần áo trên người cô, cái hôn nóng bỏng ập đến bên môi Quách Thanh Tú.

Bàn tay to của hắn lần sâu dưới lớp váy cô, bỏ qua luôn màn dạo đầu mà tiến vào.

“Đau...” Một lần nữa Quách Thanh Tú lại cảm nhận nỗi đau đớn như bị xé rách. Lâm Việt Thịnh cứ vậy đâm thẳng vào cô không chút thương xót.

Hắn cố ý giày vò cô như thể trừng phạt cho sự tùy hứng, ương ngạnh của cô vừa nãy.

Đây là cơ thể của cô. Quách Thanh Tú cắn chặt môi dưới, cuối cùng cũng mềm giọng lại: “Tôi, tôi sai rồi...”

Lâm Việt Thịnh thấy cuối cùng Quách Thanh Tú cũng chịu khuất phục thì khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý. Hắn có tự tin, rằng trong thế giới của mình, hắn là chúa tể, còn loại động vật như đàn bà chẳng qua chỉ là những kẻ yếu mà thôi.

“Vậy mới phải chứ...” Lâm Việt Thịnh cúi đầu hôn lên môi cô, khiêu khích đầy kích thích. Đôi môi hần lướt dọc cằm cô, từ từ di chuyển xuống, tùy ý mơn trớn.

Cơ thể lạnh ngắt của Quách Thanh Tú cuối cùng cũng trở nên nóng ấm. Cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó dần dần được bao bọc bởi một cảm giác sáng khoái.

“A, ưm...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Tú từ từ đỏ ửng lên, Lâm Việt Thịnh nhếch môi đầy đắc ý, đưa tay nâng mặt cô lên.

Nhìn đôi mắt mơ màng của cô, giọng hần trở nên trầm thấp, ma mị, chứa đầy sự cám dỗ: “Nhìn tôi, nhìn xem tôi là ai...”

Quách Thanh Tú chịu không nổi chuyển động của hần, cô hé nửa con mắt nhìn Lâm Việt Thịnh.

“Là, là, Lâm Việt Thịnh...”

“Nhớ kỹ, sau này cô chỉ có thể trở thành người của một mình Lâm Việt Thịnh này, cho đến khi tôi chơi chán thì thôi...”

Lâm Việt Thịnh cười một cách hiểm độc, thân thể cao to của hần không ngừng phóng lớn lên trong mắt Quách Thanh Tú.

“Ừm, ưm, tôi...”

Quách Thanh Tú nói những từ rời rạc, càng lúc càng trở nên mơ màng.

Hai ngày sau, chân của Quách Thanh Tú đã có thể bước xuống đất đi lại. Nhân lúc Lâm Việt Thịnh không có nhà, cô âm thầm chuồn ra ngoài đi mất.

Cô không thích cứ sống trong nhà của Lâm Việt Thịnh như vậy. Quách Thanh Tú luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Cô về trường học một chuyến. Việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Quách Hoàng Ngân.

“Chị, chị vẫn khỏe chứ?”

“Thanh Tú, Tuấn Khanh vừa ghé qua, anh ấy có hỏi thăm tình hình của em...”

“Ồ, chị ạ, em muốn bàn với chị một chút. Tạm thời em không về nhà nha. Ba mẹ của Lê Quyên Quyên đi nước ngoài rồi, có mỗi cô ấy ở nhà nên em muốn qua ở cùng cậu ấy.” Để trốn khỏi tên khốn đáng chết kia, Quách Thanh Tú chỉ đành kiếm cớ nói với chị họ như vậy thôi.

“Ồ, Tuấn Khanh nói chân em bị thương vẫn chưa khỏi, em có thể về nhà ở được không?”

“Em khỏi rồi ạ, chị không tin thì hỏi Lê Quyên Quyên xem...”

“Thôi được, Thanh Tú, em ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện thoại về nhé.”

“Dạ, dạ. Chị ơi, chị tự chăm sóc mình nhé!”

Quách Thanh Tú tắt điện thoại, như trút được gánh nặng. Cô không thích hẳn, không muốn ở cùng hẳn.

Tại nhà Lê Quyên Quyên.

Quách Thanh Tú cảm thấy một sự nhẹ nhõm, tự tại mà trước giờ chưa từng có. Nhà Lê Quyên Quyên cách trường học rất gần, đi học cực tiện.

Quan trọng nhất là không cần phải gặp tên khốn kia.

“Thanh Tú, hình như cậu thay đổi nhiều lắm.”

Lê Quyên Quyên cuộn người trên ghế sofa vừa xem tivi vừa nhai bắp rang. Quách Thanh Tú cầm một cuốn tạp chí đặt trên đùi lật xem từng trang.

“Ấy, người đàn ông này trông quen quá...” Lê Quyên Quyên chỉ vào màn hình tivi đang phát chương trình thời sự.

Quách Thanh Tú ngẩng đầu nhìn sang.

Trên tivi là một gương mặt lịch sự, nho nhã. Bộ vest màu trắng vừa vặn, dáng người cao ráo anh tuấn. Dưới ánh đèn flash, anh đang thực hiện nghi thức cắt băng gì đó với rất nhiều những người mặc đồ vest áo da khác.

“Tập đoàn Tăng Thị chính thức đặt bước tiến vào thành phố S...”

Tập đoàn Tăng Thị? Anh Hải! Quách Thanh Tú dường như kinh ngạc muốn hét lên.

Trên màn ảnh tivi, đám đông phóng viên đang phỏng vấn Tăng Thanh Hải: “Xin hỏi anh Tăng, tập đoàn Tăng Thị phát triển ở Mỹ tốt như vậy, tại sao lần này lại muốn tới thành phố S phát triển?”

Vẫn là nụ cười mỉm lịch sự đúng mực như trước đây hiện ra trên khuôn mặt của Tăng Thanh Hải: “Hiện tại thị trường trong nước đã phát triển tới mức chín muồi, có rất nhiều cơ hội làm ăn. Quan trọng nhất bản thân tôi cũng là người Trung Quốc, quay trở lại đây, tôi có một cảm giác rất thân thuộc.”

“Ấy, người này hình như là Tăng Thanh Hải!”

Cuối cùng Lê Quyên Quyên cũng nhớ ra. Cô ấy học cùng Quách Thanh Tú từ tiểu học lên tới đại học nên phải nói cô hiểu rõ Quách Thanh Tú nhất.

“Thanh Tú, đây chẳng phải là anh Hải của cậu sao? Ha ha, có phải anh ấy quay về tìm tình yêu không đấy?”

Quách Thanh Tú đỏ mặt, trừng mắt nhìn cô ấy. Một cái gối đầu được ném tới chỗ Lê Quyên Quyên.

“Bớt nói linh tinh đi...”

Cuộc phỏng vấn trong tivi vẫn tiếp tục: “Anh Tăng, nghe nói anh sắp đính hôn với Lý Vi Vi, cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trưởng Lý, không biết chuyện này có thật hay không?”

Đính hôn? Trong lòng Quách Thanh Tú như bị thứ gì đó nặng nề đánh trúng. Anh Hải, anh sẽ đính hôn sao?

Tăng Thanh Hải trên màn ảnh vẫn mỉm cười đúng mực, không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Đối với chuyện này tôi xin được giữ im lặng. Mong mọi người hãy quan tâm nhiều hơn tới tập đoàn Tăng Thị chúng tôi!”

Lê Quyên Quyên thấy khuôn mặt của Quách Thanh Tú tái nhợt thì vội vàng tắt tivi.

“Thanh Tú, không phải là cậu còn yêu Tăng Thanh Hải đấy chứ!”

Thấy Quách Thanh Tú không lên tiếng, Lê Quyên Quyên liền thì thầm: “Haizz, đó đều là chuyện của lúc nhỏ rồi, giờ đã lớn, có lẽ anh ấy đã sớm quên mất rồi.”

Quên rồi sao? Không đâu, chắc chắn anh Hải sẽ không quên đâu.

Chẳng phải khi còn ở Maldives anh ấy còn bắn pháo hoa cho cô và giữ lại chai ước nguyện hay sao?

Ngẩn ngơ một lúc, Quách Thanh Tú lau vội nước mắt, đứng dậy thay quần áo.

“Thanh Tú, cậu làm sao vậy?”

“Mình muốn đi gặp anh Hải một chút. Bất luận thế nào mình cũng không thể để bản thân hối hận...”

“Nhưng mà Thanh Tú, cậu có biết anh ấy sống ở đâu không?” Lê Quyên Quyên cảm thấy kinh ngạc bởi hành động chớp nhoáng của Quách Thanh Tú, nhưng sau đó lại lập tức quay sang cổ vũ: “Thanh Tú, mình ủng hộ cậu.”

“Ừ, mình biết, tập đoàn Tăng Thị đó mà! Chẳng phải lúc này cất bằng ở chỗ tòa cao ốc Tân Hoa Đô sao?”

“Nhưng mà lúc này họ đã tan làm từ lâu rồi, cậu đi cũng chưa chắc có thể tìm thấy anh ấy.”

Quách Thanh Tú mỉm cười: “Không sao, nhất định tớ sẽ nghĩ ra cách.”

Lúc này trong lòng Quách Thanh Tú có một niềm tin mãnh liệt, đó là có thể mau chóng gặp được anh Hải.

Người mà cô mong nhớ mười năm qua, cuối cùng cô cũng dám lấy hết tinh thần can đảm để đối mặt rồi.

Trước tòa cao ốc Tân Hoa Đô.

Đã là bảy giờ ba mươi phút tối, cả tòa cao ốc được bao phủ bởi một màu đen kịt.

Quách Thanh Tú đứng trước cửa ra vào của tòa cao ốc. Điện thoại đột nhiên reo lên, cô lấy chiếc điện thoại Ericsson phiên bản cũ của mình ra. Phía trên có hai chữ đang chạy: “Bạo Chúa”! Chính là Lâm Việt Thịnh. Cô cài đặt tên của hắn thành hai chữ “Bạo Chúa”.

Cô nhìn thoáng qua rồi bĩu môi khinh bỉ, tắt điện thoại.

Tối nay thuộc về anh Hải của cô, không ai có thể quấy rầy cô được hết.

Văn phòng tầng thứ 33 của tòa cao ốc Tân Hoa Đô, ánh điện vẫn còn sáng.

Tăng Thanh Hải ngồi sâu trong chiếc ghế xoay của Tổng giám đốc. Bận rộn cả ngày, anh cảm thấy hơi mệt. Thời khắc này, anh đã tắt máy vi tính, ánh mắt nhìn về một cái khung ảnh được đặt trên bàn làm việc.

Bên trong là tấm ảnh của một cô bé, bộ dạng tầm tám, chín tuổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa với đôi

mắt sáng và tóc trước cắt ngang trán gọn gàng. Cô bé còn mặc một bộ trang phục của lính thủy màu xanh lam, tươi cười với hai má lúm đồng tiền trên gương mặt. Mặc dù còn nhỏ nhưng cũng đã có thể nhìn ra phong thái xinh đẹp của cô rồi.

Bức ảnh đã hơi ngả vàng, có thể nhận ra nó được chụp từ rất lâu.

Nhưng trong thế giới của Tăng Thanh Hải thì đây chính là hồi ức đáng trân quý nhất của anh.

“Anh Hải, Thanh Tú lớn lên có thể làm cô dâu của anh Hải không?”

Giọng nói non nớt, ngọt ngào vang vọng bên tai anh.

Thanh Tú, rốt cuộc em ở đâu?

“Cốc, cốc, cốc...”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, Tăng Thanh Hải ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Thân hình xinh đẹp của Lý Vi Vi xuất hiện trước cửa lớn của văn phòng, cô ấy nhìn anh mỉm cười, bước từng bước chậm rãi về phía anh: “Tổng giám đốc Tăng, tan làm rồi!”

“Ha ha, Vi Vi, em tới rồi à!”

“Vâng, anh sao rồi? Hôm nay là một ngày rất quan trọng...”

Tăng Thanh Hải xoa nhẹ đầu lông mày, anh có chút mơ hồ: “Là ngày gì thế?”

Lý Vi Vi di chuyển tới phía sau Tăng Thanh Hải, ôm vai anh một cách nồng nàn, chân thành: “Anh đừng vội nói gì, đi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Ánh mắt cô hướng về phía khung ảnh đặt trên bàn, trong lòng đột nhiên dâng trào một sự chua xót nhẹ.

“Anh Hải, anh vẫn không quên được cô ấy à?”

Tăng Thanh Hải cười đầy áy náy: “Anh đã tìm Thanh Tú mười năm rồi, làm sao có thể nói quên là quên ngay được.”

“Đúng vậy, đã mười năm rồi. Nếu như cô ấy còn sống thì hẳn là sẽ tới tìm anh...” Lý Vi Vi cười vừa thỏa đáng.

Tăng Thanh Hải đứng dậy, gật đầu: “Vi Vi, thật làm khó cho em rồi. Cho anh thêm thời gian ba ngày. Nếu ba ngày nữa vẫn không tìm thấy Thanh Tú thì chúng ta sẽ đính hôn.”

Lý Vi Vi gật gật đầu.

Anh đợi Quách Thanh Tú mười năm, còn Lý Vi Vi đã đợi anh nào có thua gì mười năm.

Nếu như không phải vì chuyến du lịch Maldives lần trước thì bây giờ cả hai đã đính hôn lâu rồi.

29. Chương 28: Cô Gái Không Nghe Lời

Quách Thanh Tú dựa người dưới một gốc cây to. Cô tự động viên mình một hồi lâu, cuối cùng cũng lấy đủ dũng khí đi về phía phòng bảo vệ.

Chẳng có gì phải sợ cả, chỉ là đi tới hỏi Tổng giám đốc của bọn họ có ở đây không mà thôi. Rồi tiện thể hỏi luôn Tổng giám đốc sống ở đâu, điều này dễ mà!

Khi Quách Thanh Tú còn cách phòng bảo vệ tầm hai bước chân thì có một bóng hình với dáng người cân đối, lịch thiệp bước ra từ cánh cửa kính xoay tròn.

Chính là Tăng Thanh Hải. Tim cô đột nhiên đập nhanh hơn.

Anh Hải...

Cô thầm gọi tên anh. Nhưng vào thời khắc cô định chạy tới thì có thêm một bóng người với vẻ cao quý, mềm mại bước ra từ cánh cửa kính quay tròn. Tăng Thanh Hải thoáng dừng lại trước cửa, đợi cô gái ở phía sau mình đi ra, hai người mới vai kề vai sóng bước ra ngoài.

Cô gái kia mặc một chiếc váy lụa cổ chữ V màu tím, mái tóc nhuộm màu nâu được búi kiểu công chúa ở phía sau đầu. Một chiếc trâm hoa theo kiểu cổ được cài thêm vào trên tóc, trông cực kỳ xinh đẹp. Khí chất ấy vừa nhìn là nhận ra ngay người đó xuất thân từ gia đình giàu có.

Hai người đi cạnh nhau, trai tài gái sắc trông thật xứng đôi.

Quách Thanh Tú hoảng hốt cúi thấp đầu xuống rồi phóng vọt tới phía sau một góc tường.

Trong lòng cô cảm thấy vô cùng xót xa. Anh Hải, anh đã sớm có người khác rồi à?

Vào thời khắc này, toàn bộ dũng khí tích được lúc trước đã hoàn toàn tiêu tan.

Cô không thể nữa rồi.

Cô gái đó cao quý, hoàn mỹ đến vậy, còn cô thì lại chẳng là gì...

Trước kia, cô vẫn còn sở hữu vẻ thuần khiết tốt đẹp, nhưng giờ đây cô chỉ là một tình nhân dơ bẩn, là một kẻ thứ ba đáng khinh dục đồ bạn trai của chị họ.

Quách Thanh Tú mất đi dũng khí gặp mặt Tăng Thanh Hải.

Lý Vi Vi nắm lấy tay Tăng Thanh Hải cùng đi tới bên một chiếc xe Chevrolet màu trắng. Sau khi Tăng Thanh Hải ngồi vào vị trí lái xe, đột nhiên Lý Vi Vi kêu lên một tiếng thất thanh: “Ồi chao, khuyên tai của em rơi mất một chiếc rồi...”

“Anh Hải, chắc là khuyên tai của em rơi ở trên lầu rồi, em đi tìm một chút.”

“Để anh đi tìm giúp em!” Tăng Thanh Hải nhìn thấy bên tai trái của cô ta trống không liền cười nói.

“Không, không, hình như lúc nãy em gỡ ra ở trong nhà vệ sinh, anh lấy giúp em thế nào được? Anh đợi em một lát, em sẽ ra ngay.”

Lý Vi Vi đi vào bằng lối đi nhỏ bên cạnh, nhanh chóng bước tới phía sau lưng Quách Thanh Tú.

Mặc dù đèn phía bên này không mấy sáng, nhưng Lý Vi Vi vừa nhìn đã nhận ra ngay Quách Thanh Tú.

Lúc này từ bên trong bước ra, cô ta đã nhìn thấy một bóng hình lén la lén lút trốn ở đây nhìn trộm. Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô ta cảm thấy người phụ nữ này không bình thường.

Chỉ có điều lúc đó không ngờ rằng đây là Quách Thanh Tú, mà chỉ nghĩ là một nữ công nhân nào đó trong công ty mền mộ Tăng Thanh Hải mà thôi.

Quách Thanh Tú vẫn chưa chết. Chuyện này... phải chăng là quá tàn nhẫn với cô rồi.

Còn ba ngày nữa là đính hôn, cô ta không muốn để bất cứ ai phá hoại lễ đính hôn của mình.

Quách Thanh Tú đang ngờ ngác bỗng nhiên có một người lao tới từ phía sau. Cô quay đầu nhìn lại, hóa ra chính là Lý Vi Vi.

Ánh mắt của Lý Vi Vi quét qua cô một cái hờ hững rồi cao ngạo bước thẳng về phía trước.

Quách Thanh Tú cho rằng Lý Vi Vi đã nhận ra mình, đang cảm thấy lo lắng nhưng không ngờ Lý Vi Vi lại chẳng thèm nhìn cô thêm cái nào mà cứ thế bước đi.

Được rồi! Có lẽ mình đã lo lắng dư thừa. Quách Thanh Tú đang định quay người rời đi thì đột nhiên hai tên bảo vệ ở phía trước chạy lại, họ không nói lời nào liền bắt lấy Quách Thanh Tú.

“Ăn trộm, ăn trộm, tên ăn trộm này...”

Quách Thanh Tú ngăn người ra. Cô lập tức giải thích: “Tôi không ăn trộm gì cả...”

Lúc này, Lý Vi Vi đã quay lại xe của Tăng Thanh Hải. Anh hơi kinh ngạc khi nghe thấy tiếng của bảo vệ: “Xảy ra chuyện gì ở bên đó vậy?”

Lý Vi Vi đóng cửa sổ xe lại, cười nói: “Không có chuyện gì, chắc là bảo vệ bắt được một công nhân định lên vào công ty ăn trộm. Thôi được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi!”

Tăng Thanh Hải nhìn ra bên ngoài cửa sổ một cái rồi mỉm cười gật đầu: “Được!”

Chiếc xe nhanh chóng đi về phía đường lớn, từ từ chìm vào trong màn đêm.

Quách Thanh Tú ra sức giãy giụa, hét lớn phản bác: “Tôi không ăn trộm gì cả! Các người vu khống tôi!”

“Không ăn trộm đúng không? Vậy đây là cái gì?”

Bảo vệ nhặt chiếc vòng tay bằng vàng cạnh chân Quách Thanh Tú rồi đưa lên trước mặt cô: “Chiếc vòng tay vàng này là của cô Lý, cô giải thích thế nào đây?”

Cô Lý? Chẳng phải là Lý Vi Vi lúc nãy sao? Chiếc vòng này chắc là cô ta đã làm rơi đây nhỉ?

“Tôi không ăn trộm, là do cô ta tự làm rơi khi nãy.”

“Được rồi cô gái, cô có trộm hay không không liên quan gì tới chúng tôi, lát nữa cô đi mà giải thích với cảnh sát ấy!”

Hai gã bảo vệ không nói thêm lời nào đã bắt lấy Quách Thanh Tú đưa thẳng tới đồn công an.

Quách Thanh Tú dở khóc dở cười.

Một cảnh sát trực ban tên Tiểu Hoàn nhanh chóng thẩm vấn cô.

“Tên gì?”

“Quách Thanh Tú!”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám tuổi rồi...”

Tiểu Hoàn nhìn chăm chăm vào cô mất mấy giây sau mới nói bằng giọng khinh thường: “Mới bằng tuổi đó đã học thói ăn trộm rồi à? Ba mẹ dạy dỗ kiểu gì vậy?”

“Tôi không ăn trộm...”

Tiểu Hoàn không thêm để ý tới mà chỉ vùi đầu vào ghi chép: “Công việc là gì?”

“Tôi đang đi học, đại học XX...”

Tiểu Hoàn lại nhìn cô chăm chăm thêm vài giây, hần càng tỏ ra khinh thường hơn: “Ái chà, đúng là sinh viên bây giờ chẳng có tố chất gì cả. Không chỉ ăn trộm mà còn giảo biện. Nhất định ngày mai phải tới trường của các cô để thông báo một tiếng.”

Quách Thanh Tú trợn tròn mắt, viên cảnh sát này dường như muốn làm lớn chuyện.

“Nói đôi chút đi, tại sao cô lại muốn trộm chiếc vòng tay này? Có động cơ gì không...”

“Tai anh bị điếc à? Tôi không ăn trộm. Không có! Không có! Không có...!” Quách Thanh Tú tức chết đi được. Não của mấy người này bị bệnh hết à? Cô có chỗ nào nhìn giống một tên trộm không?

Tiểu Hoàn đập bàn cái rầm, quát lên: “Cô kêu la cái gì. Tang chứng vật chứng đều ở đây, cô còn muốn chống chế! Người như cô tôi gặp nhiều rồi, để cô chết đói ba ngày xem cô còn giả vờ thế nào...”

“Sếp, làm thế nào bây giờ? Cô ta không chịu nhận...”

Tiểu Hoành nhìn sang cấp trên của mình – Lão Vương. Lão Vương ngoắc ngón tay, hai người liền đi tới nơi vắng vẻ.

Lão Vương nói nhỏ: “Đây là người mà cô Lý tổng cho chúng ta. Cậu nghĩ đi, đắc tội với cô Lý thì sao yên ổn được! Mau ép cô ta khai cung đi!”

Tiểu Hoành tỏ ra xoắn xuýt: “Cô ta có chết cũng không chịu thừa nhận!”

“Đánh cho đến chết đi, ông đây không tin miệng của một đứa con gái lại cứng được đến thế.” Một tia hung ác toát ra từ trong đáy mắt của Lão Vương.

Khó khăn lắm mới có được một cơ hội để nhỉnh bộ thị trưởng, còn không tranh thủ mà leo lên.

Đôi mắt Tiểu Hoành chợt lóe sáng, hấn gật đầu.

Bên trong phòng thẩm vấn, Quách Thanh Tú bị cho đeo còng tay, còng ở một bên bàn. Trong tay Tiểu Hoành cầm cây gậy cảnh sát, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

“Nói mau, thứ này là cô ăn trộm phải không?”

Quách Thanh Tú một mực khẳng định mình không ăn trộm. Chiếc gậy trong tay Tiểu Hoành vung ra, đánh vào người Quách Thanh Tú.

Cô không có cách nào né tránh, một gậy đánh trúng vào lưng, đau chết được.

“Các người... khốn kiếp! Tôi không ăn trộm...”

Quách Thanh Tú vừa tức vừa sốt ruột. Đám người thi hành công vụ này sao lại ngu ngốc đến thế?

Trong lúc mơ hồ, hình như cô hiểu ra được điều gì đó! Lẽ nào Lý Vi Vi đã lên lút động tay động chân?

Đang trong cơn u mê, hỗn loạn, cô lại bị đánh thêm hai gậy nữa. Quách Thanh Tú đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

Tại nhà họ Quách, Lê Quyên Quyên gọi điện thoại cho Quách Hoàng Ngân. Đã ba ngày Quách Thanh Tú không về nhà khiến Quyên Quyên rất lo lắng.

“Chị Hoàng Ngân phải không ạ? Em là Lê Quyên Quyên...”

“Ồ, Lê Quyên Quyên, Thanh Tú ở nhà em vẫn ổn chứ?”

“Ày, không tốt lắm ạ. Là thế này, em muốn hỏi mấy ngày này Quách Thanh Tú có về nhà không ạ?”

“Không thấy về, nó xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lâm Việt Thịnh đưa tay ra, cầm lấy điện thoại trong tay Quách Hoàng Ngân: “Để anh nghe, em đi nghỉ ngơi đi.”

Giọng nói trong điện thoại nhanh chóng đổi thành giọng của một người đàn ông: “Có phải đã xảy ra chuyện gì với Thanh Tú rồi không?”

Từ sau hôm hẳn gọi điện cho Quách Thanh Tú thì điện thoại của cô luôn trong trạng thái tắt máy.

Cái con nhỏ này, không biết trời cao đất dày là gì, dám chơi trò lạt mềm buộc chặt à. Được, vậy thì dứt khoát lạnh nhạt với cô vài ngày xem cô như thế nào.

“Xin hỏi anh là ai?” Lê Quyên Quyên hỏi một cách cẩn thận.

“Cô không cần biết tôi là ai. Nói thẳng là được rồi, Thanh Tú bị làm sao?”

“Là thế này, ba ngày trước Thanh Tú nói có chuyện nên đi ra ngoài một lát, sau đó không thấy quay về nữa. Tôi cứ tưởng nhà cô ấy đã xảy ra chuyện gì mới rồi đi vội vàng như vậy, nên tôi cũng không để ý tới. Không ngờ đã ba ngày rồi cô ấy không tới trường học, cũng không mở điện thoại. Tôi cảm thấy có chút kỳ lạ nên mới gọi điện hỏi.”

Lê Quyên Quyên còn chưa nói xong thì Lâm Việt Thịnh đã vội vàng hỏi: “Khi cô ấy rời đi, có nói là đi đâu không?”

“Á, có nói, hình như là tòa cao ốc Tân Hoa Đô...”

“Lê Quyên Quyên, cô nghe rõ đây, không được phép tắt điện thoại, nếu như Quách Thanh Tú có xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.”

Giọng nói trầm thấp chứa đầy sự uy hiếp. Lê Quyên Quyên bị câu nói trong điện thoại dọa đến mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với Quách Thanh Tú thật rồi?

Lâm Việt Thịnh cúp máy. Hắn nhìn sang Quách Hoàng Ngân, lúc này Quách Hoàng Ngân kinh hãi đến độ không nói ra được lời nào.

“Đừng lo lắng, anh sẽ lập tức điều tra xem...”

Lâm Việt Thịnh dùng điện thoại của mình gọi một cuộc.

“Sử dụng tất cả các mạng lưới có liên quan, lập tức đi tìm. Dù có phải đào sâu thành phố S tới ba mét cũng phải tìm ra cho bằng được Quách Thanh Tú cho tôi.”

“Vâng ạ, Tổng giám đốc Lâm!” Một giọng nữ dày dặn kinh nghiệm được truyền tới từ đầu dây bên kia.

Sau khi tắt điện thoại một cách lạnh lùng, hắn ngoảnh đầu lại nhìn Quách Hoàng Ngân một cái rồi quay người rời đi.

Tại một đồn công an của thành phố S, Lão Vương và Tiểu Hoàn đang đánh cờ tướng.

Lão Vương nghĩ tới việc bản thân sắp được thăng lên chức Phó trưởng công an là cảm thấy phấn chấn! Ông ta ngồi bắt chéo chân, uống trà và ngâm nga một điệu hát dân gian. Bộ dạng vô cùng thanh thoi, vui vẻ.

“Sếp, đã ba ngày rồi cô gái kia không chịu ăn cơm, có khi nào chết người không?” Tiểu Hoàn thấy hơi lo lắng, có tật giật mình mà.

Mặc dù lúc đưa tới, bảo vệ một mực nhấn mạnh cô gái này là kẻ trộm, nhưng rõ ràng cô ta trông chẳng giống trộm cắp chút nào cả.

“Tiểu Hoàn à, đời người chỉ có một lần cơ hội này. Nếu như cậu không nắm lấy thì sẽ giống như Lão Vương anh đây, lăn lộn năm mươi năm vẫn chỉ là một tên cảnh sát còm, có hiểu không?”

Tiểu Hoàn một bộ nghe lời khuyên răn, cười một cách cung kính: “Hiểu rồi, hiểu rồi ạ...”

“Rầm” một tiếng, cửa ra vào bị ai đó đá tung.

Lâm Việt Thịnh xông thẳng vào đồn công an với bộ dạng điên cuồng, theo sau là vài tên vệ sĩ mặc áo vest đen đeo kính đen.

“Các anh làm cái gì vậy?” Lão Vương đứng dậy, tay đặt lên bao súng bên hông, chất vấn Lâm Việt Thịnh.

Dù là người có gan cũng không dám đến đồn công an đánh nhau.

Trừ khi là kẻ đó chán sống.

Lâm Việt Thịnh nheo đôi mắt sâu thẳm của mình lại. Hắn vung tay đâm thẳng vào mặt Lão Vương.

Lão Vương bị đánh cho bầm dập, lăn đến góc tường. Ông ta hét lên kinh hoàng: “Mau, mau báo cảnh sát...”

Chợt nhớ ra bản thân mình là cảnh sát, Lão Vương vội vàng gọi Tiểu Hoành: “Đi... đi gọi những người khác tới, xin trợ giúp từ trụ sở chính...”

Lâm Việt Thịnh đập một phát lên ngực ông ta. Hắn dùng lực một cách hung bạo, Lão Vương đau đến mức hét lên: “Gan của các cậu lớn đấy, dám đột kích cả đồn công an...”

“Nói mau, Quách Thanh Tú đang ở đâu?”

Lão Vương ôm chặt đầu: “Các người coi trời bằng vung...”

Lâm Việt Thịnh đón lấy một con dao găm trong tay một vệ sĩ, kề vào cổ ông ta: “Đứng, tôi coi trời bằng vung! Nếu còn không nói, tôi cho ông thẳng ngay bây giờ.”

30. Chương 29: Đứa Nào Dám Động Đến Người Phụ Nữ Của Tao

Lão Vương hét lên giống như con heo bị chọc tiết. Tiểu Hoành thì bị đám vệ sĩ túm lấy, cậu ta thấy tình hình không ổn liền khai: “Ồ, ở phòng tạm giam...”

Lâm Việt Thịnh đá Lão Vương qua một bên, quay người lại nói với cấp dưới: “Cậu, đi theo tôi.”

Dám động vào người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh, các người chán sống cả rồi à?

Tiểu Hoành nơm nớp lo sợ mở cửa phòng tạm giam. Quách Thanh Tú nằm co trên giường hết sức đáng thương, tâm trí cô không còn được tỉnh táo.

Lâm Việt Thịnh ôm lấy Quách Thanh Tú.

Khuôn mặt trắng bệch bên dưới lớp tóc rối bời, giống như khi ở Maldives lần đó vậy, trông vô cùng thảm hại. Bên má trái hơi sưng. Cô mở to mắt nhìn hắn nhưng không nói lời nào.

Lâm Việt Thịnh đập Tiểu Hoành ngã lăn xuống đất. Hắn gầm lên như một con sư tử: “Là ai đã làm?”

Tiểu Hoành co cụm lại ở góc tường: “Là, là Lão Vương sai tôi làm.”

Lâm Việt Thịnh lại đập Tiểu Hoành một phát khiến hắn ta ngất luôn.

Khi Lâm Việt Thịnh bế Quách Thanh Tú ra ngoài thì đã có rất nhiều cảnh sát xông vào đồn.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên nhìn rất uy nghiêm, nhìn thấy Lâm Việt Thịnh bước ra, ông ta vội vàng bước tới tươi cười nghênh đón: “Tổng giám đốc Lâm, thật sự là hiểu lầm, là do cấp dưới của tôi đã sơ suất.”

Lâm Việt Thịnh hừ lạnh một tiếng: “Cục trưởng Chu, chuyện này không thể bỏ qua như thế được. Hai người này, tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy họ ở thành phố S này nữa.”

Cục Trưởng Chu cúi đầu khom mình, nói luôn miệng: “Chắc Tổng giám đốc Lâm không biết, chuyện này được bên trên giao cho, bọn họ chỉ làm theo mà thôi. Tục ngữ có câu ‘quan hơn một cấp đề chết người’, chúng tôi cũng là...”

Lâm Việt Thịnh lạnh mặt, đập đổ cái bàn.

“Là ai?”

“Chuyện này...”

Cục trưởng Chu lau mồ hôi. Ông chỉ là cục trưởng của một phân cục. Nhưng với lai lịch nhà họ Lâm thì có lẽ cấp trên cũng không cứu nổi ông, vậy nên ông tiến lên, nói nhỏ: “Là cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trưởng Lý... Nói là cô Quách bất cẩn đụng phải cô ấy, cô Lý liền gọi bảo vệ đưa cô Quách tới đây. Đơn giản chỉ là một hồi hiểu lầm. Nếu như biết đây là người phụ nữ của Tổng giám đốc Lâm thì có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám.”

Một tia lạnh lẽo hiện lên trong mắt Lâm Việt Thịnh. Thị trưởng Lý!

Sau khi Lâm Việt Thịnh rời đi, Lão Vương mới bò dậy khỏi mặt đất. Khuôn mặt ông ta xưng phù như cái đầu heo. Lão Vương khạc một tiếng nhổ ra một ngụm máu, bưng vẻ mặt đau đớn kể khổ với Cục trưởng Chu.

“Cục trưởng Chu, chuyện này là thế nào? Có phải chúng ta đã đắc tội với Thị trưởng Lý rồi không...”

Cục trưởng Chu làm mặt lạnh, đá vào mông Lão Vương một phát.

“Cậu đúng là một kẻ hồ đồ, làm việc không phân rõ tốt xấu. Thị trưởng Lý... Cậu chọc giận Thị trưởng Lý thì cùng lắm là không có cơm ăn, còn cậu mà chọc giận cậu ta, đến mạng cũng không còn đấy!”

Lão Vương bị dọa sợ tới mức toàn thân run cầm cập, kinh hoảng hỏi: “Anh ta là ai?”

“Tổng giám đốc Lâm Việt Thịnh của tập đoàn ST. Là cậu chủ thứ ba của gia tộc Lâm Thị. Ba của cậu ta có thể lực rất hùng hậu ở cả khu vực Á Âu. Chỉ cần ông ta đánh rắm một cái là nền kinh tế toàn cầu đều chao đảo...”

Lão Vương “A” lên một tiếng, cả cơ thể như rơi vào hầm băng. Lần này Lão Vương coi như tự rước họa rồi.

“Được rồi, cậu và Tiểu Hoành thu dọn đồ đạc rồi mau đi đi! Lập tức rời khỏi thành phố S, tốt nhất là mai danh ẩn tích miễn cho tính mạng khó giữ...” Cục trưởng Chu đồng tình nhìn ông ta.

Lão Vương bị dọa cho mất hồn, suýt chút nữa thì đá ra quần.

Trong bệnh viện, Quách Thanh Tú đang được kiểm tra toàn diện.

Thực ra, cô chỉ bị đánh hai phát gây nên không có vết thương nào quá nghiêm trọng, nhưng bị bỏ đói ba ngày là có thật.

“Anh Lâm, tình hình cơ thể cô Quách không quá tệ, chỉ là ba ngày không được ăn uống nên các cơ quan có chút suy nhược, cần phải truyền dịch để bổ sung thể lực. Sắp tới cũng cần phải ăn thêm nhiều thức ăn bổ dưỡng để tăng cường hệ miễn dịch.”

Lâm Việt Thịnh nét mặt không đổi gập đầu: “Ừm, kê loại thuốc tốt nhất cho cô ấy.”

Khóe miệng bác sĩ hơi mấp máy, không dám phản bác chỉ đành gập đầu rời đi.

Trong phòng bệnh, Quách Thanh Tú vẫn đang được truyền dịch, có điều trạng thái tinh thần của cô đã khá lên nhiều rồi.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô châm chọc: “Quách Thanh Tú, cô được đấy! Ba ngày không gặp, cô lăn vào nhà giam luôn cơ.”

Quách Thanh Tú cười khô khốc. Sau khi vào phòng thẩm vấn, bọn họ tịch thu điện thoại trên người cô, không cho cô liên lạc với người nhà.

Cái thế giới này buồn cười thật. Người mà cô hận nhất là Lâm Việt Thịnh, thật không ngờ vào thời khắc nguy hiểm, người có thể cứu cô lại chỉ có hắn.

“Cảm ơn anh...”

Lâm Việt Thịnh thích nhìn bộ dạng Quách Thanh Tú chịu thua hẳn. Hắn cúi thấp đầu xuống, đưa tay sờ cằm cô.

Con bé này lại gầy đi nhiều rồi.

Hắn vốn định nổi giận một trận vì trước đó cô không nghe điện thoại, nhưng thế này thì ngọn lửa giận dữ trong hắn hoàn toàn không phát ra được rồi.

Hình như có gì đó sai sai. Từ khi có Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh dường như không còn hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Chỉ cần tiếp xúc với người phụ nữ khác là hắn lại không kiềm được mà lấy Quách Thanh Tú ra so sánh.

Đến ngay cả hôn cũng không thoải mái bằng khi hôn Quách Thanh Tú.

Lâm Việt Thịnh cúi đầu, hôn lấy đôi môi nhỏ của cô. Hôn mút mãnh liệt, hương vị ngọt ngào tràn ngập trong đầu hắn.

Con hồ ly nhỏ đáng ghét, thật khiến người khác không ngừng ham muốn.

Lâm Việt Thịnh thở dốc nhiều hơn. Quách Thanh Tú khẽ rên một tiếng.

Lâm Việt Thịnh rời khỏi môi cô, ánh mắt nhìn cô đầy mê ly. Hắn ra lệnh một cách bá đạo: “Sau này, không được phép ngắt điện thoại của tôi, không được phép tắt máy, nghe rõ chưa?”

Quách Thanh Tú lầm bầm: “Đúng là độc tài.”

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh cất cao giọng đầy tức giận.

Quách Thanh Tú làm bộ cười: “Không, không có gì. Điện thoại của tôi hết pin rồi.”

“Được, vậy thì đổi điện thoại. Đợi cô khỏi bệnh, tôi sẽ đưa cô đi mua...”

“Ồ, được thôi! Giờ tôi muốn gọi điện thoại cho chị...” Quách Thanh Tú cố ý chớp chớp mắt ra vẻ vô tội.

Cô dần phát hiện ra, ở bên cạnh một con sói hung ác như Lâm Việt Thịnh, cô cứ vuốt xuôi lông hắn là có

thể dễ dàng chung sống.

Lâm Việt Thịnh ấn số rồi ném điện thoại cho Quách Thanh Tú.

“Chị, em là Thanh Tú...”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói khẩn thiết của Quách Hoàng Ngân: “Thanh Tú, em bị sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế? Sao em cứ để chị phải lo lắng vậy.”

“Ày, không sao cả ạ. Là do em không cẩn thận, bị cảnh sát bắt nhốt mất ba ngày, bây giờ đã không sao rồi ạ.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi, để chị tới bệnh viện thăm em.”

“Không cần đâu chị. Hôm nay em truyền dịch, ngày mai là được về nhà rồi. Chị đừng tới bệnh viện. Ở đây có nhiều vi khuẩn, chị đang khỏe mạnh vậy nhờ tới nhiễm bệnh gì thì sao.”

Sau khi nghe Quách Thanh Tú khuyên can, Quách Hoàng Ngân tạm thời từ bỏ suy nghĩ đến bệnh viện.

Phía bên ngoài bệnh viện, Lâm Việt Thịnh đang nói chuyện với một người phụ nữ mặc đồ công sở màu đen.

“Tổng giám đốc Lâm, chúng tôi đã điều tra qua rồi, Lý Vi Vi sẽ tổ chức buổi đính hôn vào chiều mai tại khách sạn White Rose. Chồng chưa cưới của cô ta là con trai độc nhất của Tô Hường Dương, người sở hữu tập đoàn Tăng Thị rất khởi sắc mấy năm gần đây ở Mỹ.”

Khuôn mặt Lâm Việt Thịnh lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nham hiểm.

Dựa vào một tập đoàn Tăng Thị mà muốn đấu với hắn, đúng là không biết sống chết là gì.

Quách Thanh Tú nghiêng người qua một bên thì nhìn thấy bóng lưng thời thượng, từng trải của Lâm Việt Thịnh đi ra bên ngoài bệnh viện. Hắn đứng nghiêng nghiêng ở ngoài đó, đột nhiên hướng mắt về phía cô.

Quách Thanh Tú như có tật giật mình, lập tức quay đầu đi.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng cười, hắn đi nhanh như một ngôi sao băng xẹt về phía cô.

Con bé này, còn cố tình tỏ ra bình tĩnh.

Buổi chiều ngày hôm sau, Lâm Việt Thịnh tới đón Quách Thanh Tú xuất viện, đi cùng hắn còn có cả chị Quách Hoàng Ngân.

Quách Thanh Tú vô cùng vui mừng.

“Chị, chẳng phải đã nói đừng đến đón em rồi sao?”

Quách Hoàng Ngân bước tới dìu Quách Thanh Tú, nói bằng giọng oán trách: “Tối qua chị lo lắng cả đêm không ngủ, hôm nay mà không nhìn thấy em thì trong lòng sẽ thấy khó chịu.”

Trên mặt Lâm Việt Thịnh chẳng có biểu hiện gì.

Quách Thanh Tú cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Lúc trước, trong tiệc đính hôn, cô thấy Lâm Việt Thịnh rất ân cần, chu đáo với chị ấy.

Sao bây giờ đến ngay cả một nụ cười cũng lười thể hiện ra vậy?

Mọi người lên xe của Lâm Việt Thịnh, hắn đưa Quách Hoàng Ngân về nhà trước: “Anh đưa Thanh Tú đi mua điện thoại để tránh sau này lại mất tích nữa.”

Trong đôi mắt của Quách Hoàng Ngân đương nhiên hiện ra niềm vui mừng: “Dạ, hai người nhớ về sớm nhé.”

Quách Thanh Tú mỉm cười gật đầu: “Được ạ!”

Chiếc xe rời khỏi nhà họ Quách, xuyên thẳng qua khu phố sầm uất.

“Này, thực ra không cần mua điện thoại đâu, tôi không cần...”

Lâm Việt Thịnh đột ngột thắng xe, nhìn cô giễu cợt: “Lần sau, có thể cô sẽ không còn may mắn như thế đâu. Cô không biết có rất nhiều những cô gái ở độ tuổi này bị bán sang các nước thuộc thế giới thứ ba làm gái mại dâm à, kết cục đều bi thảm lắm.”

Con bé ngốc nghếch này. Nếu không phải vì hắn vận dụng toàn bộ các mối quan hệ, phải trả một cái giá cực lớn để cứu cô ra khỏi nhà giam thì không chừng giờ phút này cô đã biến mất không để lại dấu vết thật rồi.

Thế lực của nhà họ Lương ở thành phố S này rất mạnh. Thị trưởng Lý có mạng lưới quan hệ rất hùng hậu ở Trung ương, vì thế ở thành phố S lại càng dày hơn. Nếu không thì nhà họ Tăng cũng sẽ không kết thông gia với bọn họ.

Bị Lâm Việt Thịnh hù như vậy, khuôn mặt Quách Thanh Tú trở nên trắng bệch. Cô chỉ còn biết gật đầu nghe theo: “Thôi được!”

Cơ thể Lâm Việt Thịnh lái nghiêng qua một bên, hấn dừng xe trước một khu thương mại cao cấp quy mô lớn.

“Đi thôi, đi mua quần áo trước...”

Lâm Việt Thịnh nhìn chăm chăm vào Quách Thanh Tú. Hấn nhếch miệng khi thấy cô mặc một chiếc áo sơ mi kẻ caro với chiếc quần bò màu xanh lam và một đôi sandal.

Vẫn còn tưởng là đang trong trường học cơ đấy!

“Này, tôi thật sự không cần mua quần áo đâu, tôi có...”

“Bảo cô mua thì cô cứ mua, nói nhiều như vậy làm gì?”

Lâm Việt Thịnh đẩy cô một cách bá đạo vào một cửa hàng chuyên thời trang thuộc nhãn hiệu Chanel cao cấp.

Quách Thanh Tú nhìn những bộ quần áo sang trọng với những cái móc giá khiến người ta phải tặc lưỡi...

Cô vẫn không quen mặc những bộ trang phục đắt đỏ như vậy.

Lúc nhỏ, khi mẹ cô còn sống, bà thường điểm trang cho cô thành một nàng công chúa xinh đẹp. Thời điểm đó, công việc làm ăn của ba ở công ty vẫn còn phát đạt, mọi thứ đều thật tốt đẹp.

Đáng tiếc, tất cả lại tan biến vào năm cô chín tuổi.

Cơn ác mộng cũng bắt đầu từ đó.

Nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại đầy bức bối. Hấn gọi trực tiếp nhân viên cửa hàng tới: “Lấy bộ quần áo trên tượng người mẫu kia xuống cho cô ấy...”

Đó là một bộ trang phục dạ hội màu sứ thanh hoa, cổ chữ V nhỏ, trông rất đơn giản. Phần thân dưới được thiết kế theo kiểu sườn xám Trung Quốc.

Chế tác vô cùng tinh xảo, hoa văn ở phần eo đều được thêu bằng tay.

Quách Thanh Tú nhận lấy quần áo bước vào phòng thay đồ. Cô lật qua móc giá, chín con số...Trời ơi! Một cái váy nhỏ nhỏ này mà đắt thế cơ à?

Quách Thanh Tú mặc váy xong, hơi hồi hộp bước ra.

Dáng người Quách Thanh Tú không thuộc dạng đặc biệt xinh đẹp, chỉ là các đường nét trên trên mặt rất rõ ràng, làn da trắng nõn, khuôn mặt rất sáng. Đôi mắt cô trong veo như nước mùa thu, đôi môi hồng phơn phớt. Khi cô mỉm cười, đôi má lúm đồng tiền hiện ra trông thật ngọt ngào...

Bộ trang phục này quả thật như được may theo số đo cơ thể của cô vậy. Cô mặc vào khiến bản thân càng tôn lên vẻ tinh khôi, đẹp tuyệt.

Lâm Việt Thịnh nhìn cô không chớp mắt.

Hắn đã từng duyệt qua vô số phụ nữ, nhưng chưa từng gặp ai trông hoàn mỹ như cô cả. Đặc biệt là đôi cánh tay mượt mà trắng nõn kia, khiến dục vọng trong hắn bị đánh thức.

31. Chương 30: Chỉ Được Phép Để Một Mình Tôi Ngắm

Người phụ nữ này chỉ có một mình Lâm Việt Thịnh hắn được sở hữu.

Một lúc lâu sau hắn nhếch môi, lộ ra điệu bộ mỉa mai: “Quá xấu, cởi ra...”

Nhân viên cửa hàng không hiểu liền mỉm cười giải thích: “Thưa anh, quý cô này mặc chiếc váy rất đẹp đấy ạ!”

Lâm Việt Thịnh nhướng lông mày: “Đẹp hay không là do cô nói hay là do tôi nói vậy?”

Giọng điệu của hắn không hề khách khí. Nhân viên cửa hàng nào dám chống đối liền vội vàng giải thích: “Đương nhiên là do anh nói ạ, có điều, có điều không sao cả ạ, phía bên này vẫn còn rất nhiều các kiểu dáng khác...”

“Lấy chiếc váy hai lớp kín đáo một chút, đừng lấy những bộ hở nhiều như thế này nữa.”

Người phụ nữ của Lâm Việt Thịnh hắn làm sao có thể để cho những gã đàn ông khác ngắm được.

Chỉ có thể đóng cửa lại để một mình hắn chiêm ngưỡng, thưởng thức thôi...

Quách Thanh Tú nhún vai. Cô thì thế nào cũng được.

Thay đi thay lại, cuối cùng đổi thành một bộ lễ phục cổ ngang màu hồng nhạt, dài tới mắt cá chân, kết hợp với một đôi giày nạm đá thạch anh xinh đẹp. Mặc dù kín như bưng nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô vẫn ngọt ngào tinh khiết, rạng rỡ như ánh bình minh khiến cánh đàn ông phải rung động.

Lâm Việt Thịnh túm lấy cằm Quách Thanh Tú: “Nhớ kỹ, sau này chỉ được cười với một mình tôi thôi.”

“Hừ, bạo chúa!” Quách Thanh Tú thăm mắng trong lòng.

Nhưng lúc này Lâm Việt Thịnh đã đi thanh toán. Chỉ cần là những chiếc váy Quách Thanh Tú đã thử qua, hẳn đều mua hết không để lọt một chiếc nào, bao gồm cả giày và túi xách.

Khi đi ra khỏi cửa hàng, toàn bộ con người Quách Thanh Tú trở nên rực rỡ hơn hẳn.

Cô có thêm chút quyến rũ của một người phụ nữ bên cạnh sự thuần khiết vốn có, điều đó càng khiến Lâm Việt Thịnh thêm rung động.

Lâm Việt Thịnh quay người, nhét một tấm thẻ màu vàng vào tay Quách Thanh Tú.

“Cái này cho cô, không giới hạn số tiền, cô có thể tự mua thứ mà mình thích.”

Gì cơ? Đầu óc gã đàn ông này bị bệnh à? Tự nhiên lại đưa cho cô nhiều như thế!

Cô đưa tay ra ngăn lại, vẻ mặt đầy kiên quyết: “Lâm Việt Thịnh, anh bỏ cái ý định dùng tiền để mua chuộc tôi đi...”

Lâm Việt Thịnh nghe xong thì cảm thấy ngọt ngào khó chịu. Hắn luôn nghĩ rằng, phụ nữ ấy mà, dù có đẹp, có thanh thuần, có thể hiện đến đâu chẳng qua chỉ cần dùng tiền là đánh đổ cả, chỉ khác nhau ở số tiền ít hay nhiều mà thôi.

Trong mắt hắn, từ trước tới nay phụ nữ chỉ được phân ra là loại ít tiền hay nhiều tiền, nhưng Quách Thanh Tú lại là một ngoại lệ.

Lần đầu tiên Lâm Việt Thịnh có cảm giác thất bại. Sự tự tin của hắn đã bị Quách Thanh Tú giày xéo thành công.

“Không cần à?”

“Ừ, không cần, tôi không thiếu tiền...”

Quách Thanh Tú ra vẻ đương nhiên. Mỗi tháng chị họ đều đưa cho cô tiền tiêu vặt, tiền học bổng hàng năm của trường cũng không hề ít.

“Nhận lấy, nếu không Tănggi sẽ cho cô sướng ngay bây giờ...”

Giọng điệu của hắn ngang ngược, bá đạo, không cho phép cô từ chối.

Quách Thanh Tú nhận lấy tấm thẻ màu vàng một cách dè dặt: “Nói rồi nhé, đây là anh tự nguyện đưa cho tôi, không phải tôi đòi nhé. Thế nên giao dịch giữa chúng ta không có điều kiện gì cả. Tôi cũng sẽ không vì tấm thẻ này mà lên giường thêm với anh lần nào đâu!”

“Quách Thanh Tú...”

Một lần nữa Quách Thanh Tú lại thành công trong việc chọc giận Lâm Việt Thịnh. Như thế việc hắn và cô quan hệ là một chuyện khiến người khác hết sức ghê tởm vậy. Lâm Việt Thịnh hắn thất bại đến vậy sao?

Tay của hắn đập mạnh vào phía sau lưng ghế ngồi của Quách Thanh Tú. Hắn nghiêng răng gầm gừ: “Một cô gái như cô đúng là không biết điều.”

Quách Thanh Tú liếc hắn một cái, tốt bụng nhắc nhở hắn: “Quần áo đã mua xong rồi, có phải là anh sẽ đưa tôi về nhà không?”

Suýt chút nữa Lâm Việt Thịnh bị chọc tức tới mức hồ đồ. Lúc này hắn mới nhớ tới việc chính của ngày hôm nay.

“Ngày mai sẽ mua điện thoại, bây giờ có chuyện quan trọng cần làm...”

Người đàn ông này đúng là thay đổi thất thường. Rõ ràng nói là muốn mua điện thoại, vậy mà đi ra thì lại mua một đồng quần áo, còn không đưa cô về nhà nữa.

“Tôi nói anh nghe, hiện tại tôi bỏ bê rất nhiều tiết học rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này thì tôi không làm nữa đâu.”

Lâm Việt Thịnh hung hăng lườm cô rồi nhếch miệng cười: “Học ấy mà, ngày mai tôi sẽ bắt cóc giáo sư kia mang về, để ông ấy dạy một mình cô chẳng phải là được rồi sao.”

Quách Thanh Tú kinh ngạc đến mức cằm xệ xuống như muốn rớt ra. Quả nhiên cô đã quá coi thường chỉ số lưu manh của Lâm Việt Thịnh.

Người đàn ông này đúng là tinh hoa trong đám lưu manh, cực phẩm thượng hạng của đám cận bã.

Chiếc xe của Lâm Việt Thịnh từ từ tiến tới cửa của khách sạn White Rose.

Khách sạn White Rose là khách sạn năm sao xa hoa bậc nhất của thành phố S.

Đài phun nước cực lớn với những bọt nước bắn tung tóe. Bãi đậu xe đỗ đầy những chiếc xe sang trọng. Phía xa xa có thể nhìn thấy các vị khách tốp năm, tốp ba đang tiến vào đại sảnh của buổi tiệc.

Quách Thanh Tú đột nhiên có một dự cảm bất an.

Hôm nay Lâm Việt Thịnh mua cho cô một đồng quần áo, hóa ra là vì muốn đưa cô tới buổi tiệc tối này.

Ấy, không biết là buổi tiệc gì nhỉ?

Khi còn nhỏ, mẹ thường dẫn cô đi tham gia các buổi tiệc khác nhau, nên cô không cảm thấy xa lạ, lại càng không thấy sợ hãi.

Chỉ có điều hiện tại, cô hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý gì cả.

Lâm Việt Thịnh nhìn xung quanh cửa ra vào. Không lâu sau, một người phụ nữ trông từng trải bước ra từ một góc tối: “Tổng giám đốc Lâm...”

Quách Thanh Tú đột nhiên cảm thấy quen thuộc khi nhìn người phụ nữ này, hình như chính là cô thư ký đã giúp Lâm Việt Thịnh chụp ảnh lần đầu tiên. Lúc trước, người đi tới bệnh viện cũng là cô ấy. Người phụ nữ này đã ba mươi tuổi, nhìn cô rất giỏi giang, từng trải.

Cô ấy đi tới trước mặt bọn họ và mỉm cười với Quách Thanh Tú: “Xin chào cô Quách.”

Quách Thanh Tú không hề phản ứng. Cô không thích cô ấy, một trợ thủ của ác ma thì cũng chẳng tốt đẹp gì.

Huỳnh Minh San biết vì chuyện lần trước mà Quách Thanh Tú vẫn còn có khúc mắc với cô, Mân San xin lỗi chân thành: “Xin lỗi cô Quách. Tôi xin lỗi cô vì chuyện lần trước. Có điều, Tổng giám đốc Lâm thật sự rất thích cô.”

Nói xong, Mân San lấy từ trong túi ra một cái hộp. Cô mở nó ra, bên trong là đồ trang sức.

“Tổng Giám đốc Lâm, toàn bộ số đồ trang sức đã được mang tới rồi ạ. Bây giờ đeo lên cho cô Quách hay

sao ạ?”

Lâm Việt Thịnh ừ một tiếng. Hắn tỏ rõ sự sốt ruột, mất hết kiên nhẫn.

Huỳnh Minh San nhanh nhẹn búi mái tóc dài của Quách Thanh Tú, sau đó cài một cây trâm được khảm bằng đá quý lên. Rồi Mân San đeo vòng lên cổ và tay cô...

Toàn thân Quách Thanh Tú được bao phủ bởi một lớp trang phục xinh đẹp, cô càng trở nên rạng rỡ hơn.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng: “Không đeo thì tốt hơn, tháo tất cả xuống đi!”

Huỳnh Minh San tỏ ý khen ngợi: “Khí chất của cô Quách thuần khiết, không đeo đá quý thì cũng vẫn sẽ là người phụ nữ xinh đẹp nhất buổi tiệc.”

Câu nói này khiến Lâm Việt Thịnh cảm thấy thật dễ chịu, hắn ngạo mạn nói: “Đó là điều tất nhiên.”

Quách Thanh Tú oán thăm trong lòng. Đúng là mặt dày, có phải là khen hắn đâu.

Cuối cùng, Huỳnh Minh San chỉ để lại một sợi dây chuyền khảm đầy kim cương trên chiếc cổ trắng nõn của Quách Thanh Tú.

Lúc đeo dây chuyền cho Quách Thanh Tú, Huỳnh Minh San nói nhỏ: “Cô Quách, Tổng giám đốc Lâm chiều chuộng cô thật đấy. Nghe nói bộ trang sức này là của hoàng thất truyền lại. Tổng Giám đốc chưa bao giờ lấy ra cho ai coi cả.”

Trong lòng Quách Thanh Tú hơi rung động. Lâm Việt Thịnh quan tâm tới cô như vậy sao?

Chẳng qua là thể hiện sự giàu có, cố ý khoe khoang mà thôi.

Hắn căn bản không hề quan tâm tới cô mà là quan tâm tới thể diện của bản thân. Bởi vì lúc này, cô là người phụ nữ đi cùng hắn. Cô chỉ giống như bộ quần áo hắn đang mặc trên người hoặc giống như một con chó nhỏ đi bên cạnh hắn mà thôi...

Sau khi trang điểm xong cho Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh lại nhìn cô thêm vài lần rồi mới long trọng nhập vào buổi tiệc.

Huỳnh Minh San chậm rãi đi theo phía sau và cũng nhập hội.

Cô ấy là thư ký của Lâm Việt Thịnh, chuyên phụ trách giúp hắn xử lý các loại công việc.

Trên tấm thảm đỏ cao cấp được phủ kín hoa hồng. Toàn bộ hội trường được trang trí vô cùng lãng mạn. Các góc còn được đặt bóng bay và những vật trang trí khác nữa.

Lâm Việt Thịnh dừng lại, ánh mắt nhìn lên một cặp đôi cô dâu, chú rể ở trên sân khấu buổi tiệc. Hắn nhếch miệng cười, chứa đầy sự xấu xa.

“Nhìn xem, chắc là cô quen cô gái kia chứ!”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh lùng.

Quách Thanh Tú nghe theo giọng nói của hắn và nhìn qua.

Lúc này, phía trên sân khấu của buổi tiệc là hình bóng của một cặp đôi cô dâu, chú rể.

Người đàn ông với dáng người cao ráo, ngũ quan đẹp đẽ, khí chất dịu dàng. Anh mặc một bộ đồ vest màu trắng, nổi bật và đẹp trai như một bạch mã hoàng tử.

Phía bên cạnh anh là Lý Vi Vi đang mặc một bộ đồ hôn lễ màu hồng phấn. Cô trang điểm tinh tế, rõ ràng trông rất quyến rũ, đậm thắm. Nụ cười trên khuôn mặt cô tràn đầy niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Giây phút đó, trái tim Quách Thanh Tú như muốn ngừng đập.

Là anh, là anh Hải của cô.

Khó khăn lắm cô mới tìm được anh, vậy mà anh lại đính hôn với người con gái khác sao?

Ông trời đang đùa giỡn với cô đấy à?

Giọng nói của Lâm Việt Thịnh vẫn vang lên bên tai cô một cách dứt quăng: “Nhìn thấy chưa, người phụ nữ đó tên là Lý Vi Vi, chính cô ta đã hại cô vào nhà giam. Baby, cô nói xem nên trừng phạt cô ta như thế nào thì mới được đây?”

Lúc này, bữa tiệc mới vừa bắt đầu. Các nhân vật nổi tiếng thế giới đang lần lượt tiến lên chúc phúc cho cặp đôi.

“Chúc mừng Cậu chủ Tăng và cô Lý kết thành lương duyên...”

Lâm Việt Thịnh hỏi mấy lần thì phát hiện Quách Thanh Tú không hề phản ứng gì. Hắn quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt cô trở nên trắng bệch, ánh mắt vô thần, toàn thân giống như bị ma nhập, có vẻ như bị bệnh

vậy.

Hắn đưa tay sờ trán cô: “Có phải cô bị bệnh rồi không?”

Quách Thanh Tú chợt bừng tỉnh, cô lắc đầu bối rối rồi lại nhanh chóng gật đầu.

“Tôi, bụng tôi đau quá...”

Lâm Việt Thịnh chau mày. Người phụ nữ này, sao cứ vào thời khắc quan trọng thì lại làm hỏng việc vậy.

“Đưa cô ấy đến nhà vệ sinh...” Lâm Việt Thịnh trầm giọng dặn dò Huỳnh Minh San

“Không cần, không cần, đi nhà vệ sinh thôi mà, tôi sẽ quay lại ngay...”

Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh, cố nặn ra một nụ cười. Cô quay người đi về phía nhà vệ sinh ở bên cạnh.

Đoạn đường này, từng bước chân của cô mềm nhũn như thể đang bước trên bông vậy.

Đây không phải là thật, đây không phải là sự thật. Một ngày trước, anh Hải vẫn còn gọi cô ở Maldives. Anh nói vẫn đang tìm cô, anh nói anh yêu cô, anh nói anh vẫn đang đợi cô...

Thế nhưng, chớp mắt một cái, anh đã lại cầm tay người con gái khác.

Quách Thanh Tú cảm thấy đau lòng. Một đoạn đường có vài phút bước đi mà dài đằng đẵng giống như cô đang phải đi cả một thế kỷ vậy.

Từ nhỏ tới lớn, người mà cô tin tưởng nhất là anh, người mà cô yêu nhất là anh, người mà cô nhớ thương nhất cũng chính là anh.

Thế nhưng, anh không cần cô nữa...

Cuộc đời của Quách Thanh Tú giống như bị rơi vào vùng hoang vu, tìm không được lối ra.

Trong nhà vệ sinh, cô mở vòi nước mạnh hết cỡ, ra sức tấp nước lạnh vào mặt của mình.

“Cô gái, cô sao vậy?”

Một giọng nói dịu dàng từ phía sau truyền tới.

Quách Thanh Tú ngẩn người quay lại. thời khắc bốn con mắt nhìn nhau, Quách Thanh Tú như gặp phải sét đánh, sao mà lại trùng hợp đến vậy?

Càng là người bạn muốn có thì lại càng không có được.

Càng là người bạn không muốn gặp thì lúc này lại được đưa đến ngay trước mắt bạn.

Quách Thanh Tú cúi đầu bối rối: “Xin lỗi, em...”

Đôi bàn tay to ôm lấy cô từ phía sau: “Thanh Tú, Thanh Tú của anh, anh biết là em, em đừng đi...”

Tăng Thanh Hải hoàn toàn không ngờ lại gặp được Quách Thanh Tú ở đây.

Giây phút nhìn rõ khuôn mặt cô, đầu óc anh trở nên trống rỗng.

Anh nhanh chóng nhận ra cô. Mặc dù đã cách mười năm, nhưng anh vẫn nhận ra hình dáng khuôn mặt cô.

32. Chương 31: Bỏ Lỡ Cả Một Đời

Cơ thể Tăng Thanh Hải chứa đựng một mùi hương thảo mộc thơm nhẹ nhàng. Anh ôm Quách Thanh Tú thật chặt, không để cô bỏ chạy.

“Thanh Tú, đừng đi, đừng bỏ chạy, đừng trốn tránh anh. Em biết không, anh tìm em vất vả biết nhường nào...”

Anh kể lể, giống như muốn thổ lộ hết toàn bộ tiếng lòng chất chứa mười năm qua.

Bắt đầu từ ngày anh rời khỏi Quách Thanh Tú thì anh đã đặt cô ở trong trái tim mình. Mỗi khi anh nhớ tới cô, anh đều nói chuyện với hình ảnh của cô trong trái tim mình. Những lời nói tích tụ mười năm qua quá nhiều, quá nhiều. Anh hoàn toàn không biết nên bắt đầu nói ra từ đâu.

Ngực anh áp sát vào lưng Quách Thanh Tú. Hơi thở ấm áp của người đàn ông không ngừng truyền vào cơ thể cô.

Cơ thể mảnh mai của Quách Thanh Tú khẽ run lên. Cô giống như một đóa hoa run rẩy trong mưa vậy.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được anh Hải của cô đã trưởng thành. Cái ôm của anh trở nên vững chắc, ấm áp, tràn đầy cảm giác an toàn đối với cô.

Thế nhưng giữa bọn họ đã không còn có thể nữa rồi. Cô đã trở thành thứ đồ chơi suy đồi của Lâm Việt Thịnh. Anh cũng đã trở thành chồng chưa cưới của người khác.

Số phận đã tạo ra một trò chơi tàn khốc với bọn họ. Hai người từ nay song song lướt qua nhau, không còn đi tới cùng một giao điểm nữa.

Nước mắt rơi xuống từ khóe mắt Quách Thanh Tú. Cô sợ lắm, cô sợ từ nay về sau sẽ lưu luyến sự ấm áp này của anh... Cô không nỡ quay người lại.

Quách Thanh Tú dùng sức đẩy Tăng Thanh Hải ra.

Anh vốn chỉ ôm hờ cô, nên khi cô khê dùng sức thì anh liền bị đẩy ra ngay.

Tăng Thanh Hải kinh ngạc nhìn cô. Anh đỡ lấy vai Quách Thanh Tú: “Thanh Tú, em không còn nhớ anh sao?”

Quách Thanh Tú cố gắng mỉm cười: “Nhớ, anh là anh Hải.”

Nói xong, cô chìa tay phải tới, cố gắng nặn ra vài từ.

“Anh Hải, chúc mừng anh đã tìm được một người vợ sắp cưới ưu tú như chị Lương.”

Thời khắc đó, Quách Thanh Tú biết mình cười rất khó coi. Đáng tiếc, cô lại không có gương để soi. Hơn nữa, nói những lời trái với lương tâm như vậy, cô cảm thấy thật đau lòng.

Bàn tay Tăng Thanh Hải từ từ buông lỏng khỏi cánh tay cô. Đôi mắt đẹp của anh hiện lên sự u buồn.

“Xin lỗi em Thanh Tú, anh tưởng em đã...”

Quách Thanh Tú vội vàng cắt ngang lời anh: “Anh Hải, hôm nay là ngày vui của anh, đừng nói những lời đau lòng. Chúng ta là những người bạn tốt nhất, chẳng phải sao?”

“Thanh Tú, hiện tại em đang ở đâu, mấy năm nay em sống tốt không? Hôm khác chúng ta tìm nơi nào đó nói chuyện nhé!”

Quách Thanh Tú dừng lại, cô do dự một lát: “Xem ra hôm nay anh rất bận, chi bằng để hôm khác nói tiếp

đi.”

Cô đang kiểm có từ chối anh sao? Đôi mắt Tăng Thanh Hải hiện lên sự chua chát.

Anh lấy giấy và bút từ trong túi ra, viết nhanh một vài dãy số rồi đưa cho Quách Thanh Tú.

“Đây là số điện thoại của công ty anh, còn đây là số điện thoại di động của anh, đây là số điện thoại nhà riêng. Nếu em muốn tìm anh thì có thể gọi bất cứ số nào...” Giọng nói của Tăng Thanh Hải dịu dàng bắt tai, ánh mắt anh thật ấm áp.

Anh có quá nhiều điều muốn nói vào lúc này, nhưng đáng tiếc anh không thể. Hôm nay là ngày đính hôn của Tăng Thanh Hải, anh đi sượt qua vai cô, chỉ có thể dành cho cô sự lưu luyến sâu đậm mà thôi.

Đúng lúc này lại có một người đàn ông khác bước vào. Anh ta nhìn hai người trong nhà vệ sinh thì có chút ngần người, lập tức anh ta bước ra phía ngoài cửa, nhìn lên ký hiệu trên đó rồi lại bước vào nói với bọn họ: “Đây hình như là toilet nam mà, cô gái, phiền cô đi ra ngoài một chút.”

“Á, a à. Vâng!”

Buồn bực thật, cô hoảng hốt tới mức đi nhầm vào nhà vệ sinh nam luôn.

Quách Thanh Tú nhận nhanh lấy mảnh giấy trong tay Tăng Thanh Hải, rồi lại vội vàng chạy tới nhà vệ sinh nữ.

Phía sau cô, ánh mắt của anh vẫn lưu luyến nhìn theo không rời.

Đã bao năm trôi qua, Quách Thanh Tú đã lớn thật rồi. Khuôn mặt thuần khiết, ngọt ngào, sức sống thanh xuân tràn đầy, tất cả đều giống y hệt như trong giấc mơ của anh, thậm chí còn hoàn hảo hơn trong mơ rất nhiều.

Trong đầu anh vẫn đang hồi tưởng lại hình ảnh đôi mắt trong veo biết nói, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp, đôi môi phơn phớt hồng của cô...

“Cậu chủ Tăng, anh ở đây à? Cô Lý tìm anh khắp nơi, xảy ra chuyện lớn rồi...”

Một người bồi bàn vội vàng chạy tới. Sau khi nhìn thấy Tăng Thanh Hải thì nói một cách gấp gáp.

Tăng Thanh Hải nhìn về hướng Quách Thanh Tú biến mất rồi mới quay người rời đi.

Quách Thanh Tú ở bên trong nhà vệ sinh một lúc. Sau khi nghe thấy tiếng bước chân bỏ đi của Tăng Thanh Hải thì cô mới vội vàng đi ra.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Quách Thanh Tú vừa mới nghe máy thì giọng nói của Lâm Việt Thịnh đã gầm lên đầy giận dữ trong điện thoại: “Quách Thanh Tú, cô bị nước bồn cầu xối đi rồi à? Đi toilet mà tới hơn nửa tiếng, mau lặn về...”

Nếu không vì Huỳnh Minh San phải đem ngạc nhiên tới cho Lý Vi Vi thì hẳn đã để cô đến nhà vệ sinh tìm Quách Thanh Tú rồi.

“Ồ, ồ tôi tới ngay...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói xong thì Lâm Việt Thịnh đã tắt điện thoại mất rồi.

Người đàn ông này đúng là chỉ biết cho mình là đúng. Quách Thanh Tú bước đi đầy bất mãn.

Vừa mới đi tới cửa thì bóng dáng đen xì của Lâm Việt Thịnh đã lao ra, túm chặt lấy tay cô.

Lúc này, đại sảnh đã trở nên hỗn loạn, có rất nhiều cảnh sát và bảo vệ tụ tập bên trong. Các vị khách cũng túm năm tụm ba lại bàn tán xôn xao.

“Tránh ra, tránh ra...”

Có hai tên cảnh sát đang bê thứ gì đó từ trên sân khấu đi xuống. Quách Thanh Tú chỉ nhìn thoáng qua nhưng cũng đủ lợm giọng muốn nôn.

Là một cái đầu chó máu me đầm đìa, da bị lột sạch. Con mắt thẩm đẫm máu rớt ra ngoài.

“Đây là?”

Quách Thanh Tú dè chừng hỏi.

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng: “Là con chó cưng của cô Lý. Có điều, đây chỉ là sự cảnh cáo mà thôi. Cô ta dám động vào người phụ nữ của tôi thì tôi sẽ không để cô ta sống yên ở thành phố S này đâu...”

Đôi mắt Quách Thanh Tú nhìn Lâm Việt Thịnh đầy khiếp sợ. Hắn nắm chặt tay cô, nghênh ngang đi ra ngoài dưới con mắt của những viên cảnh sát. Những vị khách khác do đang nằm trong diện nghi ngờ nên tạm thời bị giữ lại, không được phép rời khỏi đại sảnh.

Hai người nhanh chóng ngồi vào xe.

Trong đôi mắt Lâm Việt Thịnh hiện lên vẻ đặc ý: “Lúc này cô chết dí ở đâu vậy, bỏ lỡ một đoạn phim đặc sắc. Xem ra, tốt hơn hết vẫn phải sắm cho cô một cái điện thoại khác sớm hơn mới được.”

Trong lòng Quách Thanh Tú cảm thấy buồn bực, cô ừ một tiếng nhạt nhẽo, vô vị.

Lâm Việt Thịnh đã trả thù Lý Vi Vi, nhưng cô không hề cảm thấy sướng khoái mà ngược lại, cảm thấy bị đè nén ở trong lòng.

Một cửa hàng điện thoại tao nhã. Lâm Việt Thịnh lấy một chiếc điện thoại được thiết kế đặc biệt. Chiếc điện thoại này dù mở hay tắt máy thì đều có thể tìm được bởi hệ thống vệ tinh, bên trong chính là hệ thống định vị GPS đặc biệt.

Có chiếc điện thoại này, bất luận Quách Thanh Tú ở đâu thì hắn cũng sẽ tìm ra cô trước tiên.

Đáng tiếc, Quách Thanh Tú không biết điều đó. Cô cầm chiếc điện thoại mới lên chơi.

Lâm Việt Thịnh cướp điện thoại trong tay cô. Những ngón tay dài chạm vào điện thoại, đột nhiên hắn nhắc cánh tay lên, choàng qua vai cô: “Cười một cái đi...”

Quách Thanh Tú chợt ngẩng đầu, ánh đèn flash lóe sáng cùng một tiếng tách vang lên. Lâm Việt Thịnh thu điện thoại lại.

“Nhìn xem, đẹp không...”

Trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn là bức ảnh chụp chung của Lâm Việt Thịnh và Quách Thanh Tú. Nó giống như là ảnh đại diện vậy. Lâm Việt Thịnh trông lạnh lùng, Quách Thanh Tú thì hiện lên với một nụ cười nhạt nhẽo, thoạt nhìn trông hai người vô cùng ngọt ngào.

Lâm Việt Thịnh gửi bức ảnh tới điện thoại của mình, sau đó cài đặt bức ảnh làm màn hình chờ cho điện thoại.

“Nhớ kỹ, sau này không được phép tắt máy, pin điện thoại này có thể dùng được cả tháng, còn có cả mấy cục pin dự phòng, cô đừng hòng kiếm cớ gì nữa.”

Quách Thanh Tú nhìn chăm chăm vào hắn một cách bực bội. Người đàn ông này không định biến cô thành tình nhân thật đấy chứ!

Cô chỉ... chỉ đang thực hiện một cuộc giao dịch với hắn mà thôi.

“Anh đã không ở bên cạnh chị lâu lắm rồi. Nếu như anh không đi thì tôi sẽ quay về trường học.”

“Quách Thanh Tú, sao cô lại khiến người khác mất hứng như vậy...”

Vẻ mặt đắc ý của Lâm Việt Thịnh nhanh chóng bị trôi đi mất.

Người phụ nữ này coi hấn như ôn thần hay gì đó mà muốn rời đi ngay lập tức vậy đấy.

“Chúng ta đã nói trong giao dịch rồi...” Quách Thanh Tú hết sức cố chấp.

“Ừ, tôi đã cử người đưa chị của cô tới cung điện Versailles ở vài ngày rồi...”

“Thật à?”

Lâm Việt Thịnh nhếch môi lạnh lùng. Hấn đối với cô tốt như vậy mà trong lòng cô lại chỉ có mỗi chị họ, đúng là vong ân bội nghĩa.

Chiếc xe dừng lại trước cung điện Versailles. Vệ sĩ bước tới mở cửa xe cho Lâm Việt Thịnh. Quách Thanh Tú giống như một con chim nhỏ, vui sướng lao vọt ra.

Cô nhìn thấy Quách Hoàng Ngân dịu dàng trong đại sảnh.

“Chị, chị tới rồi à...”

Quách Hoàng Ngân đứng dậy, nắm lấy tay Quách Thanh Tú. Cô ấy nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ở phía sau thì mỉm cười ngênh đón: “Tuấn Khanh...”

Sắc mặt Lâm Việt Thịnh băng lạnh trước sau như một. Đôi mắt lạnh lẽo trông không hề có chút nhiệt độ nào.

“Ừ, hai chị em chơi vui vẻ, anh có việc phải đi trước đây.”

Dáng người cao ráo của Lâm Việt Thịnh đi thẳng lên lầu hai.

Sau khi lên lầu, điện thoại của Lâm Việt Thịnh vang lên.

“Tổng Giám đốc Lâm, Quách Tuấn Kiệt lại nợ nặng lãi số tiền ba mươi ba tỷ nữa rồi. Lần này thì phải làm thế nào ạ?”

Đôi mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên sự tàn khốc: “Đừng bảo vệ ông ta nữa, để ông ta tự nhận sự trừng phạt thích đáng đi...”

“Nhưng, có khi nào...”

“Phải làm gọn gàng sạch sẽ, đừng để truyền thông tóm được tin tức gì. Còn nữa, trực tiếp thu mua, sáp nhập công ty Á Hân vào dưới danh nghĩa công ty của tôi, đừng để lại bất kỳ dấu vết gì.”

Lâm Việt Thịnh tắt điện thoại, hần nhếch miệng cười lạnh lùng.

Quách Tuấn Kiệt, ông nợ máu thì phải trả bằng máu...

Sau khi Lâm Việt Thịnh rời khỏi cung điện Versailles thì Quách Thanh Tú trở nên vô cùng hoạt bát.

“Chị, sao chị lại có thời gian rảnh tới đây vậy?”

Quách Hoàng Ngân nhướn lông mày: “Em không có ở nhà, mấy ngày này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ba chị suốt ngày bài bạc, còn có cả phụ nữ tìm tới gây lộn với mẹ. Trong nhà loạn hết cả lên, vừa hay Tuấn Khanh nói em ở đây nên đón chị tới ở với em, vậy nên...”

“Ồ, chị, em vừa mới xuất viện, sáng nay mới vừa ra thôi.”

Thực ra giải thích như vậy không đủ thuyết phục lắm nhưng cô hi vọng chị ấy sẽ không đem lòng sinh nghi.

Dù sao thì Lâm Việt Thịnh cũng là chồng chưa cưới của chị. Mỗi quan hệ tam giác đáng xấu hổ này khiến Quách Thanh Tú cảm thấy thật hèn hạ.

Trong lòng cô tràn ngập sự áy náy đối với chị họ.

Quách Hoàng Ngân gật đầu dịu dàng: “Thanh Tú, thực ra Lâm Việt Thịnh là một người đàn ông không tệ, chỉ có điều tính khí hơi hung hăng, em đừng quá để bụng.”

Quách Thanh Tú mấp máy môi. Chị họ thật đáng thương. Thứ mà chị ấy nhìn thấy chỉ là bề ngoài mà thôi.

Lâm Việt Thịnh là một con sói, một con sói ăn tươi nuốt sống người khác.

Nhưng Quách Thanh Tú sẽ không vạch trần hắn. Cô biết sức chịu đựng của chị họ được đến đâu.

Sân thượng của cung điện Versailles được thiết kế vô cùng xinh đẹp, phù hợp với nhu cầu sử dụng. Một vài cây hoa sơn trà quý giá được trồng ở đây. Một chiếc ghế sofa lớn, ngồi ở đây có thể nhìn thấy bầu trời đầy đặc sao.

Nơi đây yên tĩnh, thoát khỏi sự ồn ào của thành phố với tiếng sóng biển từ xa vọng vào. Lâm Việt Thịnh là một người cực kỳ biết hưởng thụ cuộc sống.

Quách Thanh Tú đỡ Quách Hoàng Ngân ngồi xuống. Cô pha cho chị một ly café nóng.

Ở đây cô giống như là chủ nhân vậy, còn Quách Hoàng Ngân chỉ là khách qua đường.

Ở nơi tăm tối không nhìn thấy được trong đôi mắt của Quách Hoàng Ngân bỗng hiện ra một sự buồn thương.

33. Chương 32: Nửa Đêm Sờ Vào Trong Chăn

“Thanh Tú, tới đây!”

Quách Hoàng Ngân kéo tay Quách Thanh Tú để cô ngồi xuống bên cạnh. Ánh mắt Hoàng Ngân nhìn cô đầy dịu dàng.

Tay Quách Hoàng Ngân vuốt vuốt lọn tóc xõa nơi trán cô: “Thanh Tú, em đã trưởng thành rồi, càng ngày càng xinh đẹp, thật giống mẹ của em...”

Quách Thanh Tú chợt thấy chua xót trong lòng. Đến giờ cô vẫn không rõ mẹ mình đã chết như thế nào.

Cô chỉ biết rằng đêm hôm đó trời mưa rất to, cô được Quách Hoàng Ngân ôm vào lòng, nhét vào trong một chiếc xe rồi rời xa khỏi thành phố đó.

Cho đến năm cô hai mươi tuổi, Quách Hoàng Ngân mới nói cho cô biết mẹ mình đã qua đời, còn ba thì không rõ tung tích.

Mọi thứ giống như sương mù vây quanh cô vậy.

“Chị, chị có thể nói cho em biết, mẹ em đã chết như thế nào không?”

Bàn tay Quách Hoàng Ngân hơi khựng lại, cô ấy nhanh chóng buông tay ra, hít một hơi thật sâu.

“Thanh Tú, chuyện này đã trôi qua lâu như vậy mà em vẫn không buông bỏ được sao?”

“Chị, em lớn rồi, em có khả năng chấp nhận những chuyện đó. Xin hãy nói cho em biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Quách Hoàng Ngân đổi đề tài: “Thanh Tú, sau khi tốt nghiệp em muốn làm gì?”

Quách Thanh Tú buồn bã. Hồi còn nhỏ, ba luôn động viên cô, kêu cô sau này lớn lên học kinh doanh để kế thừa sự nghiệp của ông.

Nhưng cô lại không có chút hứng thú nào với kinh doanh mà ngược lại đã lựa chọn ngành thiết kế.

Mặc dù cô luôn cảm thấy nghi ngờ về cái chết của mẹ, về việc mất tích của ba nhưng Thanh Tú biết bản thân cô căn bản không thích hợp với việc kinh doanh. Cô không thể, không tài nào thực hiện hi vọng của ba, nên cô đã khiến ông thất vọng.

Nhìn sắc mặt buồn bã của Quách Thanh Tú, Quách Hoàng Ngân vỗ vai cô khích lệ: “Thực ra học thiết kế cũng không tệ, tương lai chị sẽ đưa em ra nước ngoài học, để em học ở học viện thiết kế tốt nhất.”

“Ha ha, cảm ơn chị...”

Quách Hoàng Ngân nói: “Paris là thiên đường của mỹ thuật, nơi đó sản sinh ra rất nhiều nhà thiết kế ưu tú. Nếu như em muốn đi thì giờ chị có thể nghĩ cách đưa em đi.”

Quách Thanh Tú đột nhiên trở nên nhạy cảm, cô ý thức được việc không biết có phải là chị ấy đã cảm nhận được điều gì rồi, nên mới muốn cô rời đi nhanh như vậy không?

Lẽ nào cô ấy đã biết được mối quan hệ mập mờ giữa Lâm Việt Thịnh và cô?

Quách Thanh Tú ngây người một hồi rồi cười nhạt: “Chị, cách này rất hay ạ. Nhưng đi Paris cần rất nhiều tiền, giờ bác cả hoàn toàn dựa vào sự trợ giúp của Lâm Việt Thịnh. Nếu như em đi Paris thì lúc này không được thích hợp cho lắm. Nhưng em đã bàn bạc với Lê Quyên Quyên rồi, đợi đến lúc nghỉ hè, bọn em sẽ đi núi Ba Sơn dạy thiện nguyện hai tháng.”

Ba Sơn là một vùng núi nghèo hoang vắng, Quách Hoàng Ngân chau mày.

“Không được, chỗ đó quá Hânng vắng, chị không cho phép em đi.”

“Chị, em đã lớn rồi, không thể cứ núp mãi dưới đôi cánh của chị được. Hơn nữa, dạy học thiện nguyện vốn là một việc làm rất tốt. Em mất ba mẹ từ nhỏ, em là người có thể cảm nhận được rõ nhất tâm trạng của

những đứa trẻ đó. Núi Ba Sơn có một cô nhi viện đang thiếu giáo viên, em đi rất thích hợp.”

“Không được, Thanh Tú, chị không thể để em tùy hứng làm càn như vậy được...”

“Thôi được, thôi được, chị đừng giận nữa. Em chỉ tiện miệng nói ra mà thôi. Từ giờ đến lúc nghỉ hè còn xa lắm, mình nói sau đi!” Quách Thanh Tú lùi để tiến, cô đỡ dành để Quách Hoàng Ngân vui vẻ.

Nhưng nghe giọng nói của chị, Thanh Tú không cảm nhận được bất kỳ sự ngờ vực nào từ chị ấy cả.

Buổi tối, Quách Thanh Tú ngủ cùng Quách Hoàng Ngân trong một gian phòng khách.

Gian phòng này nằm ở tầng thứ ba của tòa biệt thự, ngay sát khu vực sân thượng.

Chiếc giường quá rộng, Quách Thanh Tú cứ lẩn đi lẩn lại, cô không ngủ được. Trong bóng đêm, cô nhìn lên trần nhà, nhớ đi nhớ lại những chuyện hồi còn nhỏ.

Nhưng trong ký ức của cô vẫn chỉ là hình ảnh của một bầu trời tối mù mịt với tiếng mưa rơi xối xả.

Đột nhiên điện thoại của cô kêu lên.

Quách Thanh Tú đưa tay với lấy điện thoại trên kệ tủ đầu giường. Là tin nhắn của Lâm Việt Thịnh gửi tới.

“Qua đây!”

Quách Thanh Tú vội vàng tắt màn hình điện thoại đi. Tim cô đập loạn, cô chậm chậm quay đầu qua nhìn, hình như Quách Hoàng Ngân đang ngủ rất say.

Cô vội tắt điện thoại. Người đàn ông này có bị bệnh không vậy? Muộn như vậy rồi còn gửi tin nhắn cho cô.

Quách Thanh Tú vừa mới tắt máy thì tiếng gõ cửa vang lên. Cô sợ Quách Hoàng Ngân bị đánh thức liền nhẹ nhàng đi tới mở cửa.

Dì Nguyễn thò đầu vào, khẽ nói: “Cô Quách, cô quên uống thuốc.”

Giọng nói rất nhẹ nhưng vẫn truyền vào tai Quách Hoàng Ngân rõ mồn một. Cô hơi chống người lên, khẽ nói: “Thanh Tú, đi uống thuốc đi!”

“Ồ, vâng chị. Chị ngủ trước đi, lát em quay lại...”

Bóng hình Quách Thanh Tú lao nhanh ra ngoài, cửa phòng được đóng lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Trái tim Quách Hoàng Ngân như bị thứ gì đó cắn xé, rất đau!

Quách Thanh Tú đi sau Dì Nguyễn tới lần hai. Dì quay người cười nói: “Cô Quách, thuốc ở trong phòng cậu chủ, cậu ấy vừa mới lấy đi.”

Biết ngay là hấn mà! Quách Thanh Tú thâm nhủ trong lòng. Cô quay người đi tới phòng của Lâm Việt Thịnh.

Thanh Tú mở cửa, ánh mắt sắc bén của hấn phóng tới khiến cô cảm thấy luống cuống.

“Tắt máy à?”

Lâm Việt Thịnh nói giọng mỉa mai.

“Ấy, dù sao cũng đang ở nhà anh, tắt máy thì chẳng phải anh cũng tìm thấy tôi sao?”

Lâm Việt Thịnh cực kỳ tức giận. Lần nào Quách Thanh Tú cũng có thể chọc cho hấn giận ngút trời. Đây chính là đặc quyền của cô.

Thấy Quách Thanh Tú đứng bất động ở cửa, Lâm Việt Thịnh liền trầm giọng ra lệnh: “Tới đây, đứng ngắn ra đó làm gì?”

“Ồ.”

Quách Thanh Tú bước từng bước chậm rãi: “Này, tôi cần uống thuốc...”

Đúng rồi, có cần phải uống thuốc không? Bác sĩ hầu như không dặn dò gì mà? Trông cô rất khỏe mạnh, dường như không cần phải uống thuốc.

Thanh Tú nhìn vào đôi mắt hung hăng của Lâm Việt Thịnh rồi lùi lại một bước: “Thôi bỏ đi, muộn thế này rồi, không uống nữa, ngày mai uống...”

Quách Thanh Tú đang định đi ra thì một tiếng đóng cửa cách vang lên. Cánh cửa này được điều khiển từ xa.

Quách Thanh Tú từ từ quay người lại: “Được, tôi sẽ uống thuốc...”

Bộ dạng thỏa hiệp của cô khiến Lâm Việt Thịnh cảm thấy rất hài lòng.

Hắn đứng dậy, cầm lấy những chai lọ ở trên bàn rồi ra lệnh đầy bá đạo: “Mau tới đây.”

Quách Thanh Tú đi tới một cách miễn cưỡng. Mỗi khi tiến gần thêm một chút là cô lại cảm thấy sợ hãi.

Trên lọ thuốc toàn là tiếng Anh. Nếu như tách ra từng chữ thì Quách Thanh Tú đều nhận ra hết. Đáng tiếc, gộp chúng lại với nhau thì cô không còn phân biệt được rõ ràng nữa.

Lâm Việt Thịnh một tay cầm cốc nước, một tay cầm thuốc đưa tới miệng cô.

“Uống đi...”

Quách Thanh Tú lùi lại một bước, trong mắt hiện lên sự đề phòng: “Đây không phải là thuốc mê đấy chứ!”

Lâm Việt Thịnh không nhịn được cười. Cô gái này rốt cuộc có não không vậy? Ở nhà của mình mà hắn phải hạ thuốc à? Hắn muốn thế nào mà chẳng được...

Hắn nhướn đôi lông mày đẹp đẽ, cười một cách mỉa mai: “Đúng là thuốc mê, cô dám uống không?”

Quách Thanh Tú lắc đầu: “Tôi không uống...”

“Quách Thanh Tú, rốt cuộc cô có não không vậy? Tôi sẽ để cô uống thuốc mê sao, trí tưởng tượng của cô quá phong phú rồi đấy?”

Nhìn có vẻ không giống thuốc mê tình cho lắm. Quách Thanh Tú cầm cốc nước, từ từ uống hết chỗ thuốc kia.

Ấy, hình như không có gì khác thường cho lắm. Thôi được! Quách Thanh Tú lắc đầu, cô lùi ra phía cửa: “Được rồi, đã uống xong thuốc, đến lúc tôi đi ngủ thôi.”

Lâm Việt Thịnh dùng cơ thể của mình chặn đường đi của cô lại.

“Hiện tại vẫn chưa thể đi, cô vẫn còn một việc chưa làm...”

“Gì cơ?”

“Cô đã từng nói, tôi ởgh cùng chị gái cô một lần thì cô sẽ làm điều đó một lần. Hôm nay tôi ở cùng cô ấy

cả ngày, có phải là chúng ta nên ở bên nhau cả tối nay không?”

Lâm Việt Thịnh vừa nói vừa cởi áo vest trên người ra. Hắn vứt áo xuống ghế sofa, từ từ nói lỏng cà vạt.

Ánh mắt tà ác của hắn nhìn cô đầy nóng bỏng, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Làm gì có chuyện đó. Rõ ràng là anh ở cùng tôi cả ngày, chị ấy mới tới đây thôi...”

Quách Thanh Tú cao giọng phản bác.

Cô biết rõ trước mặt Lâm Việt Thịnh, mọi lời nói đều là điều nhảm nhí, nhưng cô chỉ có thể làm được từng đó thôi.

Lâm Việt Thịnh khom người bế cô vút lên giường. Hắn nhào tới, không nói năng gì.

“Cô thử lớn tiếng lần nữa xem, có thể sau khi chị cô nghe thấy thì sẽ càng kích thích hơn đấy.”

Hắn hôn đôi môi mềm mại của Thanh Tú, tay cởi bỏ những thứ bó buộc trên người cô.

“Đừng...” Quách Thanh Tú nhỏ giọng kêu.

Nụ hôn nóng rực mang theo hơi thở dồn dập mơn trớn từ chiếc cảm thon gọn của cô xuống phía dưới từng chút, từng chút một.

Bàn tay hắn mặc sức nắn bóp cơ thể mềm mại của cô qua lớp áo ngủ mỏng manh.

Thân thể của Quách Thanh Tú dưới sự điều khiển của hắn nhanh chóng rơi vào trạng thái ham muốn. Làn da nhạy cảm của cô bị hơi thở dồn dập của hắn làm cho ngứa ngáy, khó chịu. Cô thở dốc hơn, những tiếng rên rỉ nỉ non, đứt quãng phát ra từ miệng cô.

“Ừm...ừm...ừm...”

Khoái cảm giống như là điện giật kích thích thần kinh cô. Dưới cái hôn của hắn, cô hoàn toàn bị tan chảy.

Lâm Việt Thịnh nhếch môi cười đắc ý. Quách Thanh Tú, cô còn giả bộ gì nữa, thân thể cô sớm muộn cũng là của tôi thôi.

Cơ thể to lớn của hắn đè lên thân thể mềm mại với những đường cong mảnh mai của cô.

Quách Thanh Tú rướn cánh tay trắng nõn của mình ra như muốn túm lấy thứ gì đó. Lâm Việt Thịnh nắm chặt lấy ngón tay cô đưa vào khoang miệng nóng rực của mình mà mút. Sức nặng phần thân dưới của hắn không ngừng tăng lên...

Quách Thanh Tú giống như một chiếc thuyền nhỏ dần mất đi phương hướng, cô chao đảo trong biển lớn rồi rơi vào vòng xoáy được che kín bởi sương mù.

Rồi từ từ bay lên thiên đường.

“Thoái mái không? Quách Thanh Tú!”

Hắn mơn trớn, mút lấy vành tai cô giống như có một viên kim cương mượt mà đang được biến đổi hình dạng trong miệng hắn vậy.

Âm thanh sột soạt, tràn đầy sự kích thích và mê hoặc.

Quách Thanh Tú khẽ hé mở đôi mắt xinh đẹp của mình, gật đầu thẹn thùng.

Lâm Việt Thịnh dừng lại chưa tiến vào: “Có muốn không?” Hắn cố ý quyến rũ cô.

Đôi gò má của Quách Thanh Tú ửng đỏ ngại ngùng. Cô khẽ gật đầu, thể hiện ý muốn nhiều hơn thế.

Lâm Việt Thịnh Thở hổn hển, liếm lấy vành tai mẫn cảm của cô: “Nếu muốn thì hãy nói lớn lên.”

“Tôi...muốn...”

Quách Thanh Tú đã hoàn toàn bị hắn mê hoặc mất đi tinh thần và lý trí.

Lâm Việt Thịnh nhận được lời ủng hộ thì càng di chuyển phần thân dưới một cách điên cuồng hơn.

Quách Thanh Tú túm chặt lấy chăn mền, những giọt mồ hôi đo đỏ toát ra trên khuôn mặt cô.

Ở căn phòng còn lại, Quách Hoàng Ngân không thể nào ngủ được.

Trong cơn mơ màng, cô ấy nghe được âm thanh gì đó rất lớn. Từng đợt từng đợt, đó là tiếng giường đung vào tường một cách có tiết tấu.

Cô mở to mắt, cảnh đêm tối om dài dằng dặc. Tiếng bước chân khẽ khàng truyền tới. Sau đó cánh cửa

phòng được mở ra, bóng dáng Quách Thanh Tú từ từ đi vào.

“Thanh Tú...”

“Ồ! Là em, chị vẫn chưa ngủ à?”

“Chưa, chị đang đợi em quay lại.”

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ hồng đầy hưng phấn. Cô không dám bật đèn. Vừa nãy khi tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Cô ra ngoài lâu quá, sợ chị biết sẽ buồn nên vội vàng lau khô tóc rồi quay lại phòng.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương sữa tắm hoa hồng từ cơ thể cô.

“Vừa nãy em ở trong phòng khách xem tivi, rất hay, phim Mỹ “666 Park Avenue”

“Ừ, ngủ đi, muộn lắm rồi...”

Quách Thanh Tú nhẹ nhàng nằm xuống, cô định nói gì đó nhưng Quách Hoàng Ngân đã quay người qua một bên.

34. Chương 33: Muốn Tôi Đụng Vào Chỗ Nào Của Cô

“Tôi chưa từng đụng vào người chị cô...”

Câu nói của Lâm Việt Thịnh cứ quanh quẩn trong đầu Thanh Tú. Nếu như đúng là như vậy thì chẳng phải là chị ấy rất đáng thương hay sao?

Quách Thanh Tú định an ủi chị họ nhưng lời đã tới cửa miệng mà chẳng thể nói ra được.

Cô nghĩ ngợi rồi đưa tay ra luồn qua eo, ôm chặt lấy chị, áp đầu vào ngực cô ấy.

Sáng sớm, Quách Thanh Tú vẫn còn mặc áo ngủ đứng cạnh bên cửa sổ sát đất.

Một con đường dài nối liền vườn hoa của biệt thự với biển. Lâm Việt Thịnh đang chạy bộ. Dưới ánh mặt trời, màu da ngăm của hắn chứa đầy nét đẹp khỏe khoắn của người đàn ông, thật đẹp, thật hoang dã. Chiếc quần thể thao màu đỏ làm nổi bật khí phách của hắn dưới ánh mặt trời, trông giống như một ngọn lửa đang rực cháy.

Khuôn mặt đẹp hoàn mỹ tới mức quỷ thần đều cảm hận. Bên dưới mái tóc lộn xộn xòa xuống trán là một ánh nhìn vô cùng sắc bén.

Người đàn ông này, nếu mà bỏ đi được tính cách xấu xa kia thì chắc chắn sẽ là một người đầy sức quyến rũ.

Mồ hôi chạy dọc xuống cơ thể rắn chắc của hắn được ánh mặt trời chiếu vào trở nên rạng rỡ, giống như những mảnh vỡ của kim cương vậy.

Hình như cảm nhận được ánh nhìn của Quách Thanh Tú, hắn dừng lại, lấy khăn lau mồ hôi. Hắn ngược đôi mắt sắc bén quét về phía Quách Thanh Tú, một nụ cười nham hiểm hiện ra trên khuôn mặt hắn.

Biểu cảm đó như đang cười hỏi đêm qua cô có cảm thấy sướng không!

Quách Thanh Tú vội vàng lùi lại một bước.

“Thanh Tú, sao vậy?” Quách Hoàng Ngân đi tới trước ô cửa sổ sát đất.

Lúc này, bóng dáng của Lâm Việt Thịnh đã chạy đi xa lắm rồi.

“Không có gì, thấy anh ấy sáng sớm đã chạy bộ...”

“Vận động có lợi cho sức khỏe, Thanh Tú có muốn đi chạy bộ một chút không?”

“Không ạ, em phải đi học rồi...”

Quách Thanh Tú thu dọn đồ đạc xong thì khoác cặp lên rồi lao xuống cầu thang.

Lúc đi qua phòng khách thì Lâm Việt Thịnh đã thay sang một bộ vest màu đen. Tóc hắn rũ xuống, vẫn còn hơi ướt, trông cực kỳ gợi cảm. Trên người hắn mang một mùi hương nước hoa Eau de Cologne nhẹ nhẹ. Hắn đưa tay kéo Quách Thanh Tú lại.

Áp sát cô vào tường, thực hiện một nụ hôn kiểu Pháp kéo dài.

Quách Thanh Tú ra sức đánh vào ngực hắn. Lúc này trong phòng khách vẫn còn vài người giúp việc khác. Hắn đứng là mặt dày, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng có thể làm chuyện ân ái được.

Cho đến khi Quách Thanh Tú không thể thở được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên thì hắn mới chịu buông tay ra. Hắn nói nhỏ đầy ý vị: “Hôm nay trông cô thật đẹp, có phải là do sự sung sướng của buổi tối hôm qua không?”

Khuôn mặt Quách Thanh Tú đỏ ửng lên, cô trừng mắt nhìn hắn: “Đồ thần kinh!”

Lâm Việt Thịnh đưa tay kéo cánh tay cô lại, dắt vào trong phòng ăn.

“Này, đừng kéo tôi nữa, tôi phải đi rồi...”

“Ăn sáng rồi đi...”

Quách Thanh Tú kháng cự mạnh mẽ: “Tôi không ăn sáng.”

“Không ăn không được đi...”

“Anh...sao anh bạo lực thế chứ?”

Lâm Việt Thịnh hất cằm, nhìn cô đầy mê đắm: “Tôi còn bạo lực hơn cơ, có muốn thử không?”

“Anh...”

Quách Thanh Tú chỉ còn biết ngoan ngoãn ngồi xuống. Cô nhìn đĩa thức ăn đẹp mắt với thịt hun khói và trứng gà thì đột nhiên cảm thấy muốn ăn. Cô vừa uống sữa vừa ăn trứng ốp la...

“Xong rồi, tôi ăn no rồi, có thể đi được chưa?”

“Không được, phải ăn hết bánh mì...”

Lâm Việt Thịnh giống như một tên bạo quân, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống cô.

“Tôi sẽ trễ giờ mất!”

“Ăn hết!” Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh như đinh đóng cột. Chẳng phải chỉ là một cái trường học rách nát thôi sao, có gì mà phải tỏ ra quan trọng đến vậy.

Ăn cơm xong, Lâm Việt Thịnh dẫn Quách Thanh Tú đi tới gara.

Một chiếc Ferrari màu trắng, hoàn toàn mới được đậu trong nhà ga. Chiếc xe sáng bóng như màu của những hạt ngọc trai vậy.

Quách Thanh Tú ngẩn ngơ nhìn chiếc xe, sau đó lại nhìn Lâm Việt Thịnh: “Anh mua xe mới à?”

Theo như cô biết thì Lâm Việt Thịnh có ít nhất ba chiếc xe. Một chiếc xe đua Ferrari màu đỏ, một chiếc Rolls Royce màu đen và một chiếc xe đã ngoại. Nhà ga xe này trông rất to, có lẽ bên trong vẫn còn những chiếc xe khác...

Lâm Việt Thịnh ôm lấy cánh tay, nhìn cô đầy kiêu ngạo: “Tặng cho cô, có thích không?”

Lâm Việt Thịnh vẫn có cái suy nghĩ đó. Phụ nữ ấy mà, luôn thích xài tiền, xài xe đẹp. Hắn không tin Quách Thanh Tú lại không rung động.

Quách Thanh Tú lè lưỡi: “Tặng tôi? Bao nhiêu tiền vậy?”

Lâm Việt Thịnh chau mày: “Cô quan tâm nó bao nhiêu tiền à?”

“Đương nhiên phải hỏi rõ ràng. Tôi không muốn sau này đây đưa không rõ ràng với anh. Ấy, thôi bỏ đi, tôi không cần, tốt hơn hết anh tiết kiệm hơn một chút đi!”

“Quách Thanh Tú!”

Lâm Việt Thịnh lại bị Quách Thanh Tú chọc giận. Cô gái đáng chết này, sao suốt ngày muốn tính toán rõ ràng, không muốn nhận đồ của hắn vậy. Cô sợ bị hắn đây đưa đến vậy sao?

“Hừ, Quách Thanh Tú, cô tưởng phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi à? Tôi sẽ quần lấy cô sao? Nói cho cô biết, Lâm Việt Thịnh tôi chơi với phụ nữ rất có phẩm cách, đồ vật đã tặng thì sẽ tuyệt đối không tính toán. Hơn nữa, không có một cô gái nào mà tôi chơi đến một tháng hết. Yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chán cô thôi.”

“Được, nói lời giữ lời đấy...”

Quách Thanh Tú chỉ còn cách miễn cưỡng nhận lấy chiếc xe sang trọng.

Nhìn Quách Thanh Tú lái xe ra khỏi cửa lớn, Lâm Việt Thịnh nheo mắt lại.

Quách Thanh Tú cảm thấy rất phiền muộn. Cô dạo một vòng trong thành phố, tìm bãi đậu xe rồi đỗ xe vào trong đó. Sau đó cô đi ra, lên xe buýt đến trường học.

Lái một chiếc xe tốt như vậy đi học, sợ bạn bè không biết cô là tình nhân à?

Nào Quách Thanh Tú vẫn chưa tàn tới mức độ đó.

“Thanh Tú...”

Lê Quyên Quyên từ xa chạy tới: “Thanh Tú, cậu đã đi đâu vậy, mình lo chết đi được.”

Quách Thanh Tú gãi đầu, cười he he. Cô đưa tay đập vào vai Lê Quyên Quyên.

“Xin lỗi, đã khiến cô chủ họ Lê phải sợ hãi rồi...”

“Chết đi, sợ cái đầu cậu ấy! Mau nói thật, cậu đã chết dí ở đâu vậy?”

“Bị cảnh sát bắt, chuyện này nói ra dài lắm, dù sao thì hiện tại mình cũng sống sót quay về rồi...”

Lê Quyên Quyên lắc đầu, từ lúc nào mà Quách Thanh Tú lại trở nên không đáng tin như vậy chứ.

“Đúng rồi, Thanh Tú, mình nghe nói Tăng Thanh Hải và cô con gái lá ngọc cành vàng của Thị trưởng Lý đính hôn rồi. Cậu không phải vì chuyện này mà nghĩ quẩn đấy chứ?”

Quách Thanh Tú trừng mắt nhìn cô: “Làm gì có, cậu nhìn mình giống kiểu không có ai thèm lắm à?”

“Ày, thôi được!”

Lê Quyên Quyên nâng gọng kính: “Mình nghe nói trong tiệc đính hôn của Tăng Thanh Hải và con gái của Thị trưởng Lý đã có người giết chết con chó cưng của cô ấy, sau đó mang cái đầu chó đầy máu tặng làm quà. Thật xui xẻo, xem ra bọn họ sẽ không được bền lâu đâu.”

Quách Thanh Tú rất đau lòng. Cô nhớ lại những lời mà Tăng Thanh Hải đã từng nói với mình.

“Lê Quyên Quyên...”

Quách Thanh Tú chợt quay đầu lại, nhìn Lê Quyên Quyên một cách nghiêm túc. Quyên Quyên chớp mắt, cũng nghiêm túc ừ một tiếng rồi nhìn cô.

Quách Thanh Tú nói ý đầy sâu xa: “Cậu có biết là cậu rất “bà tám” không!”

Đêm khuya. Tại nhà họ Quách.

Trong bóng tối, khu nhà nhìn hết sức âm u.

Mười năm trước, nơi đây vẫn còn là khu trung tâm thành phố. Dần dần bây giờ đã bị một vài ngôi nhà lầu bỏ hoang vây quanh. Đặc biệt là vào những buổi tối không có sao, đến ngay cả một người đi đường cũng chẳng trông thấy.

Hơn mười bóng người hùng hổ lao ra từ trong con ngõ nhỏ, đi về phía cửa lớn của ngôi nhà.

Khuôn mặt sừng vù của Quách Tuấn Kiệt đầy hoảng sợ. Lần đánh bạc cuối cùng không chỉ khiến ông ta mất cả công ty Á Hân mà còn nợ nặng lãi hơn ba mươi ba tỷ đồng.

Ban ngày ông ta đã đi tới công ty của Lâm Việt Thịnh mấy chuyến nhưng đều bị đuổi ra. Sau đêm nay, ông ta quyết định tìm tới nơi ở của Lâm Việt Thịnh.

“Tạch tạch!”

Ánh đèn lập lờ, cuối cùng cũng được tắt đi. Ông ta sợ hãi tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Rầm! Một tiếng động lớn vang lên, cửa lớn bị đá bật ra.

Ánh đèn sáng trưng chiếu thẳng vào mắt Quách Tuấn Kiệt. Đôi mắt trở nên tối sẫm, ông ta lão đảo bỏ chạy về phía cửa sau.

Một tên vệ sĩ tung lên một cước, đá về phía đầu ông ta.

Đầu của Quách Tuấn Kiệt đập mạnh vào tường khiến ông ta thấy choáng váng. Một gã đàn ông có vết sẹo khác nhanh chóng đập vào ngực Quách Tuấn Kiệt.

Hắn ta nói bằng giọng hung dữ: “Còn định chạy, nợ tiền của ông đây mà còn định chạy, ông muốn chết à?”

Máu chảy xuống từ trán, Quách Tuấn Kiệt khóc lóc nói: “Xin tha mạng, phiền anh đi tìm Anh Hoàng thương lượng thêm một chút, tôi đang nghĩ cách để có tiền. Ngày mai, chắc chắn ngày mai sẽ trả lại anh.”

Gã đàn ông mang sẹo ghì mạnh chân, trầm giọng hừ một tiếng: “Ngày mai? Ông đã nói bao nhiêu lần cái ngày mai rồi?”

“Chỉ lần này nữa thôi, thật sự sẽ không trì hoãn nữa. Tôi còn hai cô con gái, đứa lớn là bạn gái của Lâm Việt Thịnh. Các anh biết Lâm Việt Thịnh mà, anh ta là Tổng giám đốc tập đoàn ST, không tin các anh đi kiểm tra thì biết...”

“Đồ xạo chó, ông là cái thá gì mà cậu Lâm lại cần con gái ông.”

“Thật mà!”

Tên mang sẹo đắm một phát khiến con mắt của Quách Tuấn Kiệt bằm đen.

Khuôn mặt hắh ta méo mó, nhìn Quách Tuấn Kiệt một cách gian giảo: “Được, ngày mai cho ông thêm một ngày. Nếu vẫn không đem tiền tới thì tôi sẽ bắt con gái của ông phải bồi thường.”

Quách Tuấn Kiệt run rẩy bò dậy, dập đầu trước tên mang sẹo: “Được, được...”

“Đoàng!” Một tiếng súng chói tai vang lên. Cánh tay trái của Quách Tuấn Kiệt bị đạn bắn xuyên qua, máu tươi chảy ra.

“Các, các người...”

Quách Tuấn Kiệt giãy giụa như muốn nói gì đó nhưng thể lực không còn chống đỡ nổi khiến ông ngã nhào xuống đất.

Hình ảnh của tên mạng sẹo phóng to dần trong đôi mắt ông ta.

“Nhớ kỹ, đây là kết cục cho việc kéo dài thêm một ngày. Ông thử đếm cẩn thận coi cơ thể mình còn bao nhiêu bộ phận, có thể kéo dài thêm được bao nhiêu ngày...”

Tên có sẹo nói xong thì phắh tay. Mấy tên lưu manh khác liền rời đi theo hắh ta.

Lúc đi qua Quách Tuấn Kiệt, mỗi tên tiện chân đá ông ta một phát.

Nước mắt nước mũi hòa làm một, chảy xuống từ trên khuôn mặt già nua của Quách Tuấn Kiệt.

Ngày hôm sau, tại cửa lớn của tập đoàn ST, Lâm Việt Thịnh ngồi bên trong chiếc xe Rolls Royce màu đen. Một bóng hình chậ vật, vội vàng lao qua đường cái, bộ dạng như thể chán sống vậy, ông ta nằm vật ra trước xe của hắh.

“Cậu chủ, ông ta tới rồi...”

Tài xế xe Lê Hùng Việt nói. Anh ta là vệ sĩ kiêm tài xế riêng của Lâm Việt Thịnh.

Đôi môi hoàn mỹ của hắh nhếch lên thể hiện sự lạnh lùng.

“Tốt lắm...”

Quách Tuấn Kiệt chống vào chiếc xe bóng loáng từ từ đứng dậy. Cả người ông ta nhìn như già đi ít nhất mười tuổi, cánh tay trái đã hoàn toàn tàn phế.

Ông ta đập cửa sổ xe một cách đáng thương.

“Cậu Lâm, cậu Lâm, cứu tôi với...”

Tầm kính xe màu đen từ từ trượt xuống, khuôn mặt tuần tú của Lâm Việt Thịnh lạnh lùng như không có chút hơi ấm nào.

“Cứu ông? Dựa vào đâu?”

Quách Tuấn Kiệt ôm lấy tia hi vọng cuối cùng, ông ta năn nỉ: “Hoàng Ngân, cậu yêu Hoàng Ngân mà phải không? Nể tình Hoàng Ngân, cậu hãy giúp tôi thêm lần nữa!”

Lâm Việt Thịnh nhếch miệng cười lạnh lùng.

“Quách Tuấn Kiệt, ông có hiểu lầm gì rồi không? Giao dịch trước đây là tôi giúp ông chuộc lại Á Hân, ông đưa Quách Hoàng Ngân lên giường của tôi. Để thỏa mãn yêu cầu biến thái của ông, tôi còn nghe ông chơi trò đánh hôn nữa...”

Đôi mắt Quách Tuấn Kiệt ánh lên sự tuyệt vọng: “Cậu Lâm, hãy cứu tôi. Nếu như tôi không đưa tiền cho bọn chúng thì chúng sẽ lấy mạng của tôi mất...”

Đôi mắt đục ngầu của ông ta trào nước mắt. Tay phải vỗ vào cánh tay trái được băng bó.

“Cậu nhìn xem, giờ tôi tàn phế rồi, xin cậu nể tình Hoàng Ngân...”

35. Chương 34: Quách Thanh Tú Lập Tức Lăn Về Đây

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nghiêng đầu sang hướng khác: “Việc mình tự làm thì tự đi giải quyết, tôi chưa bao giờ là một nhà từ thiện, mau cút đi.”

“Cậu Lâm, cậu Lâm, nếu như cậu không đưa tiền cho tôi thì tôi chết chắc...”

“Ông muốn chết thì đi chết đi, liên quan đếch gì tới tôi, cút xa một chút...”

“Không được, cậu Lâm, tôi không thể đi được, xin cậu hãy cứu tôi! Con gái tôi đều là của cậu...”

“Cút, ông muốn thì đưa con gái ông đi theo, tôi căn bản chưa từng động tới người cô ấy.”

Mẹ kiếp, nếu không phải vì Quách Thanh Tú thì hẳn đã không thềm để ý đến cái cô Quách Hoàng Ngân gì đó...

Quách Tuấn Kiệt bám chặt ở đầu xe không chịu đi. Lê Hùng Việt nhìn Lâm Việt Thịnh: “Phải làm thế nào ạ?”

Không thể để một thứ đồ bỏ đi ngăn đường hẳn cả ngày được, đôi mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên tia lạnh lẽo tàn nhẫn: “Cút!”

Ở phía xa, Quách Thanh Tú đang đùa giỡn với Lê Quyên Quyên. Hôm nay trường học tổ chức một giải thi đấu về thiết kế. Hai người họ mới rời khỏi cuộc thi, vừa đùa giỡn vừa đuổi nhau.

Lê Quyên Quyên đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước đầy kinh ngạc.

Cô ấy bật miệng lại. Ngay phía trước cô, một chiếc xe Rolls Royce màu đen đâm phải một người qua đường, sau đó nhanh chóng bỏ trốn khỏi hiện trường.

“Mau, mau nhìn kìa Thanh Tú...”

Quách Thanh Tú từ từ nhìn về phía trước. Cô thấy một người đàn ông đang nằm trên vũng máu.

Cô chậm hơn Lê Quyên Quyên một nhịp là không nhìn thấy chiếc xe gây ra tai nạn kia. Quách Thanh Tú khựng lại rồi cất bước chạy tới.

“Bác cả...”

Cô mau chóng nhận ra người đó chính là bác cả Quách Tuấn Kiệt mà cô đã không gặp nhiều ngày nay. Cô kinh hoàng lao về phía Lê Quyên Quyên hét lớn: “Mau, mau báo cảnh sát... Gọi xe cứu thương trước...”

“Bác cả, bác cả, bác tỉnh lại đi...”

Quách Thanh Tú la lên. Quách Tuấn Kiệt ngã trong vũng máu, hoàn toàn mất đi ý thức.

Nửa giờ sau, Quách Tuấn Kiệt được đưa tới phòng cấp cứu của bệnh viện.

Quách Thanh Tú lo lắng đi tới đi lui.

Phải làm gì bây giờ?

Đó là bác ruột của cô, cô không thể trơ mắt nhìn ông ấy bị thương được. Rốt cuộc tên khốn nào đã làm vậy! Nếu như để cô biết được thì chắc chắn cô sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Reng...”

Điện thoại của Quách Thanh Tú đột nhiên vang lên. Cô lấy điện thoại ra: “Xin chào, tôi là Quách Thanh Tú...”

“Quách Thanh Tú, cô chết dí ở đâu vậy? Giờ là mấy giờ rồi, còn không mau lăn về...”

Giọng điệu của Lâm Việt Thịnh vẫn ác bá như trước.

“Bác cả tôi không biết bị tên khốn kiếp nào đó đâm phải, đang nằm trong bệnh viện, tôi làm sao có thể đi được...”

Quách Thanh Tú căn bản không biết tên khốn kiếp trong miệng cô chính là Lâm Việt Thịnh đang gọi điện thoại.

Một lần nữa Lâm Việt Thịnh lại bị Quách Thanh Tú chọc tức thành công. Hắn nổi trận lôi đình: “Lập tức lăn về đây, nếu không thì cô xui xẻo đấy.”

“Lâm Việt Thịnh, anh điên rồi! Bác Tănggi vẫn còn đang hôn mê, tôi sẽ không đi khỏi đâu...”

Cô gái chết tiệt này, dám nói hắn bị điên. Cái ông bác cầm thú kia có chỗ nào xứng để cô bảo vệ chứ?

Lâm Việt Thịnh đang định gầm lên thì Quách Thanh Tú đã tắt điện thoại mất tiêu rồi.

Cô dám tắt điện thoại của hắn! Cô gái chết tiệt, dám tắt điện thoại của hắn.

Quách Thanh Tú ngắt điện thoại một cách buồn bã. Chưa tới mười giây, điện thoại của cô lại reo lên.

“Quách Thanh Tú, cô chết chắc rồi, tốt nhất cô đừng tới tìm tôi nữa...”

Lâm Việt Thịnh gầm xong thì tắt máy cái phup.

Quách Thanh Tú bĩu môi. Không đi tìm thì không đi tìm, hần tưởng hần là ai chứ.

Lâm Việt Thịnh tức giận nện điện thoại vào tường. Hần nói lỏng cà vạt, đi tới đi lui ở trong phòng giống như một con sư tử đang phẫn nộ mà không biết trút bỏ nổi tức giận ở đâu.

Quách Hoàng Ngân nghe thấy những âm thanh ầm ầm ở trên lầu thì từ từ đi lên, nhìn thấy vẻ phẫn nộ của Lâm Việt Thịnh. Cô đứng đó một lúc rồi khẽ hỏi: “Sao Thanh Tú vẫn chưa về?”

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô. Hần im lặng một hồi rồi quay người đi xuống lầu.

Quách Hoàng Ngân đuổi theo hần xuống lầu: “Tuấn Khanh, có thể nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì với Thanh Tú không?”

Lâm Việt Thịnh không hề quay đầu lại, hần trầm giọng: “Trong bệnh viện...”

Quách Hoàng Ngân hơi bối rối, cô cảm giác tim mình đập rất nhanh, có chút chóng mặt.

Dựa vào tường một hồi lâu, cô ngẩng đầu, Lâm Việt Thịnh đang nhìn cô một cách nặng nề.

“Thanh Tú không sao, cô đừng...”

Lúc này tâm trạng Quách Hoàng Ngân mới tốt lên đôi chút: “Vậy thì nó làm sao?”

“Tuấn Khanh, xin lỗi anh. Thanh Tú còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, anh có thể đừng so đo quá không...”

Ánh mắt Quách Hoàng Ngân gần như cầu khẩn. Cô không nhìn thấy bất cứ sự ảm áp nào trong đôi mắt của Lâm Việt Thịnh.

Lâm Việt Thịnh dứt khoát ngắt đầu: “Quách Hoàng Ngân, cô có biết tại sao tôi lại đính hôn với cô không?”

Quách Hoàng Ngân kinh ngạc. Cô không ngờ hần lại nói trắng ra như vậy.

Nước mắt tuôn rơi, cô lắc đầu đầy thương cảm: “Tuấn Khanh, chúng ta đừng nói tới những điều này được không? Em yêu anh, Tuấn Khanh, bất luận anh đã làm những gì thì em đều yêu anh...”

Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Việt Thịnh lộ ra sự khinh bỉ: “Quách Hoàng Ngân, ngay cả một phần trăm của Quách Thanh Tú cô cũng không bằng.”

Câu nói đó xé toạc tất cả nguy trang của Quách Hoàng Ngân một cách tàn nhẫn.

Cô có thể giả bộ không nhìn thấy sự quan tâm quá mức mà Lâm Việt Thịnh dành cho Quách Thanh Tú. Cô có thể giả bộ không nhìn thấy sự cưng chiều quá mức mà hắn dành cho Thanh Tú.

Bởi vì cô biết rằng cô không thể rời xa khỏi người đàn ông này. Cô yêu hắn, yêu đến tận xương tủy. Cô không cầu thứ gì khác, chỉ cần cứ nhìn thấy hắn như thế này là đủ. Dù cho phải hi sinh tất cả mọi thứ.

“Tuấn Khanh, anh biết cuộc đời của em không quá dài, lẽ nào anh không thể dịu dàng với em được một chút sao...”

Lâm Việt Thịnh mỉm cười: “Tôi rất bận, nếu như cô không thích nơi này thì có thể đi. Tiện thể nói thêm, ba của cô nhập viện rồi, đó là kết cục mà ông ấy bị trừng phạt thích đáng.”

Quách Hoàng Ngân thờ người ra, cô không hề di chuyển bước chân mà cứ đứng đó nhìn Lâm Việt Thịnh rời đi trong sự ngỡ ngàng.

Cô biết, cô biết rằng ác mộng đã bắt đầu từ giây phút đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Việt Thịnh.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng...

Trong bệnh viện, cuối cùng Quách Tuấn Kiệt cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu.

“Bác cả, bác không sao chứ ạ!” Quách Thanh Tú nhào tới.

Bác sĩ đẩy Quách Thanh Tú ra, kéo cô qua một bên: “Cô Quách, bệnh nhân đã không sao nữa rồi. Bộ phận đầu của ông ấy có va chạm, khả năng sẽ có chút di chứng. Cánh tay trái bị nhiễm trùng, nếu như không chữa đi thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bệnh nhân.”

“Sao mà lại nghiêm trọng vậy chứ?” Quách Thanh Tú ngăn người ra, cô phải làm sao mới tốt đây?

“Còn nữa, cô gái, cô đóng trước ba trăm ba mươi triệu tiền viện phí đi! Khả năng sau này còn cần nhiều hơn, mong cô Quách chuẩn bị đủ trong vòng ba ngày.”

Nhìn bóng lưng bác sĩ từ từ rời đi, Quách Thanh Tú thiếu điều muốn ngã quỵ.

Tiền tiền tiền. Lần đầu tiên cô ý thức được tầm quan trọng của đồng tiền.

Đúng rồi, cô vẫn còn một tấm thẻ. Quách Thanh Tú hoảng loạn tìm một ngân hàng. Nhân viên ngân hàng nhìn thấy chiếc thẻ cô sử dụng là thẻ vàng đặc biệt thì lập tức cử quản lý khách hàng đến đón tiếp cô.

“Tôi muốn rút một tỷ sáu trăm năm mươi triệu, phiền anh, cảm ơn...”

Khách VIP được tiếp đãi ở trong phòng. Người quản lý mặc một bộ vest ngay ngắn, vô cùng lịch sự giúp Quách Thanh Tú cà thẻ.

“Thưa cô, mật khẩu là gì?”

“Mật khẩu?” Thảm rồi, cô quên không hỏi Lâm Việt Thịnh. Thanh Tú liền móc điện thoại ra.

Đồng tiền độc ác, thật khiến con người ta vĩnh viễn không thể quay đầu. Cô lại phải gọi điện cho cái tên khốn kiếp ấy.

Quách Thanh Tú nhấn số, đầu bên kia Lâm Việt Thịnh lại tắt máy.

Khốn kiếp, cứ đến thời điểm quan trọng thì lại bị bế tắc.

Quách Thanh Tú lại vội vàng gọi vài cuộc điện thoại tới cung điện Versailles, là người giúp việc nghe điện thoại

“Phiền cô tìm giúp Tổng giám đốc Lâm...”

“Cậu chủ ra ngoài rồi ạ!”

“Ồ, phiền cô tìm giúp cô Quách Hoàng Ngân...”

“Được ạ, xin đợi một lát!”

Quách Thanh Tú kiên nhẫn chờ đợi. Quách Hoàng Ngân nhanh chóng đi tới nghe điện thoại.

“Chị, em là Thanh Tú...”

Giọng nói Quách Hoàng Ngân hết sức vui mừng: “Thanh Tú, em đang ở đâu? Muộn thế này sao còn chưa về nhà?”

“Xin lỗi chị, giờ em không về được nữa rồi, em đang ở trong bệnh viện.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ấy, chị, bác cả nằm viện rồi. Chị đừng vội lo lắng, hiện tại bệnh tình đã ổn định. Em muốn tìm Lâm Việt Thịnh một chút, anh ấy có nhà không ạ?”

“Ừ, vừa nãy anh ấy nổi giận ở trên lầu, còn đập cả điện thoại nữa...”

“Thôi được, không sao đâu chị, để em nghĩ cách...”

Quách Thanh Tú nở một nụ cười khô khốc với người quản lý khách hàng: “Xin lỗi, tôi quên mất mật khẩu, để tôi về tìm xem sao, cảm ơn anh nhé.”

Quách Thanh Tú rút tấm thẻ ra, vội chuồn ra khỏi ngân hàng.

Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Quách Thanh Tú lại gọi cho Lê Quyên Quyên.

“Lê Quyên Quyên, cho mình mượn ít tiền. Bác cả của mình cần dùng tiền gấp.”

“Ồ cậu cần bao nhiêu?”

“Đưa mình ba trăm ba mươi triệu trước đi...”

“Ba, ba trăm...Giờ mình có đi bán thân thì cũng không có nổi!”

“Vậy cậu có bao nhiêu tiền?” Quách Thanh Tú sốt ruột, có bao nhiêu tính từng đó, giải quyết chuyện gấp trước mắt đã!

“Ồ, mình có ba trăm ba mươi ngàn, cậu có lấy không?”

“Cậu, cậu cố tình muốn chọc tức mình đúng không? Không nói với cậu nữa...”

Quách Thanh Tú cúp điện thoại, đi vòng vòng một chỗ, đúng là chút đỉnh tiền cũng có thể làm nghen chết anh hùng!

Đúng rồi, anh Hải!

Đôi mắt Quách Thanh Tú sáng lên, tìm anh Hải mượn tiền, nhất định anh sẽ cho cô mượn. Chỉ mượn mà thôi, sau này trả lại anh là được.

Quách Thanh Tú lấy số điện thoại mà lần trước Tăng Thanh Hải đưa cho cô.

Giờ này chắc anh đang ở nhà. Cô gọi thẳng tới số điện thoại nhà riêng của Tăng Thanh Hải.

Điện thoại đặt bên tai, nghe những tiếng tút tút khiến Quách Thanh Tú cảm thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Nghĩ tới việc lại được nghe thấy giọng nói của anh Hải cô bỗng thấy phấn chấn tới mức mất bình tĩnh.

“Xin chào, vị nào vậy...”

Sau khi điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ yêu kiều. Quách Thanh Tú ngẩn người ra, là Lý Vi Vi.

Lúc này cô ấy đang nghe điện thoại của anh.

“Alo, xin hãy nói đi, là ai vậy ạ?”

Quách Thanh Tú nhanh trí: “Xin chào, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng mạng di động Trung Quốc số hiệu 089, xin hỏi anh Tăng, chủ nhân của số điện thoại có ở đó không ạ?”

“Ồ, anh ấy đang tắm, có chuyện gì nói trực tiếp với tôi là được!”

“Anh Tăng có hứng thú sử dụng gói dịch vụ E899 mới nhất của chúng tôi không? Gói dịch vụ tình nhân được thiết kế dành riêng cho các cặp đôi yêu nhau. Các cuộc điện thoại giữa cặp đôi sẽ không thu thêm bất cứ phí thủ tục nào. Bất luận bạn ở chân trời góc bể nào trên thế giới này cũng đều có thể nhanh chóng nghe được giọng nói của người yêu mình...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói xong thì giọng nói của Tăng Thanh Hải đã truyền đến từ trong điện thoại.

“Ai gọi điện vậy?”

Giọng nói của Lý Vi Vi dịu dàng: “Là người của mạng di động Trung Quốc, anh có muốn sử dụng dịch vụ gọi tình nhân không?”

Quách Thanh Tú vội vàng tắt điện thoại. Cô không phải là người của mạng di động Trung Quốc, nhờ đâu bọn họ gọi thật thì cô sẽ thăm lắm.

Quách Thanh Tú tìm đập thành thích như đang bày trò đùa ác. Có điều, cô lại chẳng có được cảm giác vui mừng vì trò đùa mà ngược lại, cô cảm thấy hụt hẫng.

Nghĩ tới lúc này anh Hải và Lý Vi Vi đang thân mật với nhau, cô lại khó chịu chết đi được.

Không ai có thể giải quyết được vấn đề rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ có Lâm Việt Thịnh mà thôi.

Khốn kiếp, khốn kiếp...

36. Chương 35: Rốt Cuộc Anh Chơi Đùa Với Bao Nhiều Người

Quách Thanh Tú trực tiếp bắt một chiếc taxi đi đến trụ sở chính của tập đoàn ST.

Đêm đen như mực, đèn điện hòa lẫn với ánh đèn neon trong thành phố, đẹp nhưng lạnh lùng.

Quách Thanh Tú đứng ở cửa lớn của tập đoàn ST, lúc này vẫn nhìn thấy đèn điện còn sáng ở bên trong.

“Quách Thanh Tú...”

Nghe thấy có tiếng gọi, Quách Thanh Tú liền quay đầu lại. Lâm Việt Thịnh đang ngồi trong một chiếc Rolls Royce màu đen, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Quách Thanh Tú liền quay người chạy thật nhanh đến.

Đến gần cô mới nhìn thấy còn có một cô gái xinh đẹp, dáng người bốc lửa, trang điểm vô cùng tỉ mỉ đang ngồi ở ghế lái phụ. Cô ta đang quần lấy người Lâm Việt Thịnh như một con rắn.

Quách Thanh Tú vừa liếc qua một cái đã nhận ra ngay, đó không phải là tân hoa hậu châu Á vừa mới đăng quang Trương Minh Nhiên đây sao!

Trên truyền hình, nhìn cô ta có vẻ thanh thuần. Nhớ lại lúc phòng vấn lần trước, cô ta còn ra vẻ trong sáng nói mình chưa có bạn trai.

Bây giờ thì ăn mặc thành ra thế này, lại còn thân mật dính sát vào người Lâm Việt Thịnh.

Xem ra thứ dễ thay đổi nhất trên đời này quả nhiên là phụ nữ.

“Tổng giám đốc Lâm, cô gái này là ai vậy?” Trương Minh Nhiên hờn mát hỏi.

Lâm Việt Thịnh như cười như không chăm chú nhìn Quách Thanh Tú nói: “Nhớ tôi rồi sao?”

“Mật khẩu là gì?” Quách Thanh Tú chạy nhanh đến nỗi thở hổn hển, gương mặt nhỏ nhắn phấp hờng.

“Tôi đã đóng băng cái thẻ đó rồi, cô biết được mật khẩu cũng vô dụng thôi.” Nhìn dáng vẻ thất vọng của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh cảm thấy rất thỏa mãn. Qua đây mà cầu xin hắn này!

Quách Thanh Tú, cô tỏ vẻ thanh cao, tức giận cái nỗi gì, bây giờ không phải vẫn đến cầu xin tôi đấy sao!

“Anh muốn thế nào?” Quách Thanh Tú thở dốc nói.

Bộ ngực tròn đầy không ngừng phập phồng, đôi mắt của Lâm Việt Thịnh nóng bỏng nhìn cô, hắn nhếch môi, thản nhiên như không.

“Cô còn thứ gì có thể bán được cho tôi sao?”

“Anh! Anh đúng là đồ khốn...”

Quách Thanh Tú hiểu hàm ý trong câu nói của hắn, lên giọng mắng.

“Được, Quách Thanh Tú, cô giỏi đấy. Cút đi!” Khuôn mặt đẹp trai của hắn đen lại, hắn không tin mình không dạy dỗ được cô gái này.

Quách Thanh Tú tức giận dùng dùng nói: “Lâm Việt Thịnh, tên khốn nhà anh! Bác cả tôi đang nằm sắp chết trong bệnh viện, anh lại không chịu đưa tay giúp đỡ, quả thật không còn chút nhân tính nào, anh đúng là đồ cặn bã. Cô Trương Minh Nhiên đứng không?! Tôi nhận ra cô, nếu cô không muốn bị một tên cặn bã chơi chán rồi đá thì tốt nhất hãy tránh xa anh ta một chút...”

Sắc mặt của Lâm Việt Thịnh lại càng đen hơn, cô không những lớn giọng mắng chửi hắn, mà còn xúi giục người phụ nữ khác mắng hắn nữa.

Lâm Việt Thịnh đóng cửa xe rầm một tiếng, phẫn nộ nói: “Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây. Có bản lĩnh thì đừng đến cầu xin tôi...”

Quách Thanh Tú khẽ hừ một tiếng, cô vung tay ném tấm thẻ vàng đang cầm vào mặt Lâm Việt Thịnh.

“Cầu xin một tên cặn bã như anh sao? Anh nằm mơ à? Đi chết đi!”

Lâm Việt Thịnh đã hoàn toàn bị Quách Thanh Tú chọc giận, hấn đạp chân ga, chiếc xe đang ở trước mặt Quách Thanh Tú liền phóng đi, rồi nhanh chóng biến mất.

Một luồng khí mạnh mẽ ập tới, Quách Thanh Tú vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, thiếu chút nữa tự giẫm lên chân mình.

Tên khốn!

Hừ, không dựa vào anh thì không dựa!

Quách Thanh Tú ngây ngốc một lúc, rồi đột nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó, liền vội vàng lẩn vào trong bóng tối đi mất.

Một ngày một đêm trôi qua.

Lâm Việt Thịnh cầm xem điện thoại hết lần này đến lần khác, điện thoại vẫn là kiểu dáng đó, nhưng đã đổi thành một chiếc mới rồi.

Quách Thanh Tú không đến tìm hắn, cô gái này, để xem cô có thể cầm cự được đến lúc nào?

Quách Hoàng Ngân nhú mày, buồn phiền nhìn Lâm Việt Thịnh đang nóng lòng như lửa đốt. Dù hắn không nói gì, nhưng cô có thể nhìn ra được hắn buồn bực trong lòng là vì Quách Thanh Tú.

Loại trò chơi yêu đương với phụ nữ này, từ trước tới nay hắn luôn là người đề ra quy tắc.

Hắn không tin là Quách Thanh Tú có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ba ngày đã trôi qua rồi.

Quách Thanh Tú vẫn không hề tới tìm hắn, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Được đấy, người phụ nữ này...

Trong buổi họp lớn thường niên của tập đoàn ST, trong phòng họp có mặt đầy đủ các Giám đốc cấp cao

của các bộ phận. Sắc mặt mỗi người đều nghiêm nghị, nghiêm túc ngồi nghe Lâm Việt Thịnh phát biểu.

“Phòng Kế hoạch, các anh làm mấy cái thứ rác rưởi gì thế? Đây là mấy cái thiết kế vớ vẩn gì hả ...”

Tập tài liệu bị ném lên đầu của Giám đốc Phòng Kế hoạch. Anh ta sợ hãi đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, văng văng dạ dạ, không dám nhiều lời.

“Phòng Tiêu thụ, tất cả các người đều ăn phân hết phải không? Ba quý trước mới đạt hơn sáu nghìn tỷ, thành tích ăn hại gì đây...”

Lại một tập tài liệu bị ném qua, trực tiếp rơi lên đầu của Giám đốc Bộ phận Tiêu thụ, anh ta nhỏ giọng nói: “So với cùng kỳ năm ngoái, kết quả này đã tăng hai mươi phần trăm rồi ạ...”

Giọng nói khe khẽ này đã bị Lâm Việt Thịnh nghe thấy rõ ràng, ánh mắt sắc bén, âm u của hắn liền phóng qua.

Lâm Việt Thịnh nói lỏng cả vạt rồi đá vào bàn làm việc một cái, hắn dùng khí thế bá đạo hung hãn ngoắc ngoắc ngón tay với Giám đốc Phòng Tiêu thụ. Anh ta sợ tới mức toàn thân mềm nhũn, đổ mồ hôi khắp người.

Lâm Việt Thịnh nặng nề đập tập tài liệu lên mặt bàn rồi đứng vọt dậy, hếch cằm nhìn chòng chọc vào anh ta.

“Anh vừa nói gì?”

“Tôi nói hạn mức tiêu thụ của chúng ta đã tăng hai mươi phần trăm so với năm ngoái...”

“Hai mươi phần trăm thì giỏi lắm à? Anh có biết là vật giá bây giờ đều đang tăng nhanh chóng mặt không? Tăng có thể thì tính cái mẹ gì. Nghe đây, nửa cuối năm còn lại nếu không tăng lên gấp bội, thì anh cuốn xéo luôn đi...”

“Vâng, vâng...” Giám đốc Phòng Tiêu thụ luôn mồm vâng dạ, không dám bật lại thêm câu nào nữa.

Mười phòng ban, còn có chín công ty con, ba Giám đốc chi nhánh công ty bên nước ngoài, tổng cộng hơn một trăm người. Toàn bộ những người này đều là nhân vật tinh anh của tập đoàn ST, tất cả đều bị Lâm Việt Thịnh mắng một lượt, đập phá không chừa một trường hợp ngoại lệ nào.

Huỳnh Minh San cuối cùng cũng đã nhìn ra tâm tình của Tổng giám đốc Lâm hôm nay rất tệ.

Họp xong, hắn liền đi vào phòng làm việc luôn.

Huỳnh Minh San nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc Lâm, cuộc hẹn với cô Trương Minh Nhiên...”

“Bảo cô ta biến đi...”

“Không phải đã bàn là để cô Trương Minh Nhiên làm đại diện cho nhãn hàng quần áo và trang sức nổi tiếng Mỹ Nhân Ngư của công ty ta sao ạ?”

Phải bỏ ra một khoản tiền lớn và tốn nhiều công sức mới mới được hoa hậu châu Á đến, chẳng lẽ cứ thế đuổi người ta đi hay sao?

“Cô điếc à? Bảo cô ta xéo đi!”

“Vâng ạ, tôi sẽ đi thu xếp, để hôm khác cô Trương...”

Huỳnh Minh San rất hiểu tính cách nóng nảy của Lâm Việt Thịnh, lúc hắn đang tức giận thì đừng hòng ai quấy rầy hắn.

Lâm Việt Thịnh tức giận dùng dùng đứng bật dậy.

“Gọi Lê Hùng Việt qua đây ngay...”

“Vâng ạ!” Huỳnh Minh San cung kính đứng ở cửa.

Lâm Việt Thịnh cầm lấy áo vest rồi bước nhanh ra ngoài.

Sau một giờ đồng hồ, Lâm Việt Thịnh đi đến bệnh viện mà Quách Thanh Tú và Quách Tuấn Kiệt ở.

Lê Hùng Việt tiến lên phía trước hỏi thăm y tá ở trước quầy.

“Cô ơi, xin hỏi bệnh nhân tên là Quách Tuấn Kiệt nằm ở phòng nào vậy?”

“Anh đợi một lát ạ!” Cô y tá tra trên máy tính.

Trên gương mặt tuấn tú của Lâm Việt Thịnh phủ một lớp ngông cuồng u ám, bây giờ hắn hận không thể được nhìn thấy Quách Thanh Tú ngay lập tức.

Ba ngày trời hắn không trông thấy cô, hắn phát điên lên vì nhớ nhung rồi.

Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là hắn đã động lòng với cô gái này mất rồi.

Đây hình như là một tình huống chẳng hay ho gì.

Lê Hùng Việt rất nhanh đi đến phía trước Lâm Việt Thịnh, cậu nhỏ giọng nói: “Ba hôm trước Quách Tuấn Kiệt đã xuất viện rồi ạ...”

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh giơ tay túm lấy cổ áo Lê Hùng Việt, gầm nhẹ: “Mẹ kiếp, cậu nói cái gì hả?”

Lê Hùng Việt vô tội nói: “Tổng giám đốc Lâm, y tá nói người nhà của Quách Tuấn Kiệt đã chuyển viện cho ông ta rồi ạ. Còn chuyển đến viện nào thì người ta không nói.”

“Đi tìm hiểu, đi ngay...”

Lâm Việt Thịnh muốn bùng nổ rồi. Quách Thanh Tú à, gan của cô thật không nhỏ đâu nhỉ, lại dám mang Quách Tuấn Kiệt chạy mất rồi.

Hai tay Lâm Việt Thịnh luồn tay vào mái tóc lộn xộn của mình, mi mày nhú chặt.

Lần nào cô gái đáng chết này cũng khiến hắn tức sôi máu lên!

Thật lòng mà nói, cô không hề có một chút giác ngộ và tố chất nào để làm tình nhân cả.

Trước sảnh bệnh viện, mấy cô y tá lộ đầu ra si ngốc nhìn hắn, rồi chốc chốc lại cười trộm.

“Anh kia đẹp trai quá kìa!”

“Thấy chưa thấy chưa, anh ấy nhìn tôi đấy...”

Đang lúc phát rồ lên, Lâm Việt Thịnh lại thấy một đám phụ nữ vô vị, hắn liền dùng ánh mắt sắc lẹm quét qua.

Mấy cô y tá liền bị dọa cho không dám ho he gì nữa, đúng là một ánh mắt đáng sợ, lực sát thương quá lớn.

Nửa giờ sau, Lâm Việt Thịnh đã ngồi ở trong xe.

Lê Hùng Việt thu thập toàn bộ thông tin xong liền báo cáo lại cho Lâm Việt Thịnh.

“Tổng giám đốc Lâm, chiếc điện thoại đặc biệt mà anh tặng cho cô ấy đã bị cô ấy bán đi với giá hơn ba triệu...”

Cô gái ngu xuẩn này, chiếc điện thoại đó ít nhất có giá hơn ba trăm triệu, hơn nữa trên thế giới chỉ có mười chiếc.h

“Sếp, các bộ trang phục của hãng Chanel mà anh tặng cũng bị cô ấy bán với giá thấp...”

“Còn nữa, chiếc Ferrari màu trắng mà sếp tặng, cũng bị cô ấy bán rẻ với giá chưa đến một tỷ...”

Lâm Việt Thịnh tức giận đến mức gân xanh nổi hết cả lên, chiếc Ferrari đó là hắn đặt làm riêng, có giá từ ba mươi ba tỷ trở lên. Quách Thanh Tú ngu ngốc này, cô đúng là cái đồ đần độn...

Lâm Việt Thịnh nổi giận tới mức đập nát chiếc điện thoại.

Không phải là hắn xót chỗ tiền ấy, chỉ là Quách Thanh Tú lại coi lòng tốt của hắn thành lòng lang dạ thú.

Cô rõ ràng không để hắn vào mắt.

Từ đầu tới cuối, cô đều chỉ là đang lợi dụng hắn.

Lâm Việt Thịnh trước giờ luôn là người đùa giỡn với phụ nữ, đây là lần đầu tiên hắn bị một cô gái nhỏ chơi đùa.

“Tìm cô ấy ngay cho tôi, nội trong ba ngày mà không tìm được thì cậu chết chắc đấy...”

Lâm Việt Thịnh truyền đạt thông điệp cuối cùng cho Lê Hùng Việt.

Đầu Lê Hùng Việt đỏ đẫy mồ hôi, phải tìm thế nào đây? Xem ra lại phải dùng thế lực của nhà họ Lâm rồi. Nhưng lần này thái độ của Tổng giám đốc Lâm với cô gái này dường như có hơi quá thì phải.

Ba ngày sau.

Ở một thị trấn nhỏ hẻo lánh cách xa thành phố S, Quách Thanh Tú tìm một cái bộ điện thoại rồi gọi cho Quách Hoàng Ngân.

“Chị, Lâm Việt Thịnh có ở đó không?”

Quách Hoàng Ngân không biết gì về mấy chuyện này cả, chỉ thấy kỳ quái vì sao ba ngày rồi mà Quách Thanh Tú chưa về nhà: “Thanh Tú, em đi đâu vậy? Làm chị lo muốn chết. Chị gọi cho Lê Quyên Quyên thì con bé nói em không đến trường. Rốt cuộc là em đi đâu thế hả?”

“Chị trả lời em trước đi, Lâm Việt Thịnh có ở nhà không?”

Quách Hoàng Ngân cầm điện thoại đi một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên ban công.

“Lâm Việt Thịnh không có nhà, nhưng hình như anh ấy luôn đi tìm em đấy. Hơn nữa còn thường xuyên nổi giận, đã ba ngày anh ấy không nói chuyện với chị rồi.”

“Ừm, ừm vậy thì tốt. Em nói với chị, bây giờ em đang ở một thị trấn nhỏ, ở đây có một bệnh viện rất khá, bệnh tình của bác cả đã ổn định rồi. Chị tuyệt đối không được nói cho Lâm Việt Thịnh biết là em đang ở đâu nha. Đợi sau khi bệnh của bác cả khỏi hẳn, em sẽ về tìm chị...”

Quách Hoàng Ngân vẫn còn rất lo lắng: “Thanh Tú, như vậy có tốt không?”

Quách Hoàng Ngân còn chưa nói hết câu, thì chiếc điện thoại của cô đã bị một bàn tay to lớn giật lấy mất.

Cô quay người lại, đối diện với ánh mắt sắc bén của Lâm Việt Thịnh, cô kinh hãi đến mức không nói được câu nào.

“Thanh Tú à?” Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng nói.

Sắc mặt Quách Hoàng Ngân tái nhợt gập đầu: “Vâng... Anh nghe em giải thích đã...”

37. Chương 36: Sẽ Nhốt Cô Cả Đời

Lâm Việt Thịnh dùng một tay đẩy Quách Hoàng Ngân ra, hắn cướp lấy chiếc điện thoại trong tay cô, rồi gài nhẹ vào trong điện thoại: “Quách Thanh Tú, cô nghe cho rõ đây. Nếu hôm nay tôi không nhìn thấy cô ở tập đoàn ST, thì chị cô sẽ nhập viện ngay tối nay...”

Quách Hoàng Ngân trợn trừng mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Việt Thịnh. Cô biết Lâm Việt Thịnh không yêu mình, nhưng xưa nay cô chưa từng nghĩ hắn lại không có một chút nhu tình nào với cô như vậy.

Sự buồn bã khiến trái tim cô dần dần đóng băng.

Quách Thanh Tú nghe thấy lời nói ngang ngược mà tàn nhẫn của Lâm Việt Thịnh liền ngậy ra.

“Tôi không cho phép anh động vào chị tôi! Tôi sẽ về, tôi về là được chứ gì...”

“Hừ, coi như cô thức thời...” Giọng nói của Lâm Việt Thịnh đầy ý mỉa mai.

Ngắt điện thoại, Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Hoàng Ngân, trong mắt hắn không có một chút ảm áp nào.

“Trò chơi giữa chúng ta kết thúc ở đây...”

“Cái gì?” Quách Hoàng Ngân có hơi không hiểu ý hắn.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nói: “Trước lúc tôi thay đổi chủ ý, tôi cho cô một sự lựa chọn. Cô suy nghĩ cho kỹ vào, bảo vệ mình hay là bảo vệ Thanh Tú?”

Sắc mặt Quách Hoàng Ngân trở nên trắng bệch, đến hô hấp cũng khó khăn.

“Ba em...”

“Hừ, bây giờ cô còn muốn bảo vệ ba mình à?” Lâm Việt Thịnh lạnh lùng nhìn cô, nói tiếp: “Nếu tôi mà bỏ qua cho ông ta, thì tôi đâu còn là con người nữa?”

“Tuấn Khanh, mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, anh vẫn còn ghi hận hay sao?” Toàn thân Quách Hoàng Ngân run rẩy.

“Qua lâu như vậy rồi?” Lâm Việt Thịnh cười lạnh: “Tại sao tôi lại thấy là nó chưa từng trôi qua, nó luôn ở đây, mỗi ngày đều diễn lại một lần. Nếu cô là tôi, thì cô có buông tha cho ông ta không?”

Lâm Việt Thịnh chỉ vào đầu mình, đôi mắt hắn thâm trầm, tràn ngập nỗi đau đớn sâu đậm như con sư tử vừa bị thương.

“Tuấn Khanh, xin lỗi. Nếu em có thể đổi lấy mạng sống của ba em, thì anh trừng phạt em là được rồi!”

“Hừ, toàn bộ nhà họ Quách các người có chết hết cũng không thể khiến con bé sống lại, cô có hiểu không?”

Giọng nói hắn băng lạnh, như thể tiếng nguyên rửa từ địa ngục.

Quách Hoàng Ngân lão đảo, hai mắt cô nhòe đi. Đột nhiên cô cảm thấy khắp mình mẩy tê dại, không thể

thở nổi, trước mắt tối đen, thoáng chốc cô liền ngất đi.

Dì Nguyễn liền hoảng hốt nói: “Cậu chủ, bệnh tim của cô ấy tái phát rồi.”

Lâm Việt Thịnh thờ ơ nhìn Quách Hoàng Ngân, sau đó bước bước lớn rồi đi thẳng.

Lúc ra đến cửa, hắn bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền dừng bước, nói: “Đưa cô ta đến bệnh viện.”

Khóe môi hắn cong lên một nụ cười chết chóc tàn nhẫn, người nhà họ Quách chết nhanh gọn như vậy chẳng phải quá dễ dàng sao?

Lời nói của Quách Hoàng Ngân như màn sương mờ tối đen bao trùm lên người Lâm Việt Thịnh, khiến hắn không thể thoát ra được.

Đã qua rồi sao?

Vẫn chưa, vĩnh viễn cũng không thể qua đi được. Trừ khi Thanh có thể sống lại thì mối hận của hắn với nhà họ Quách mới có thể biến mất.

Sắc trời tối dần, Quách Thanh Tú đứng ở cửa lớn của cung điện Versailles.

Xuyên qua bóng đêm, cô nhìn ánh đèn nguy nga lộng lẫy, tỏa ra ánh hào quang xa hoa như hoàng thất, vô cùng chói mắt.

Quách Thanh Tú chà xát hai bàn tay, đi qua đi lại ở trước cổng. Cô rất hồi hộp, vì cô biết lần này Lâm Việt Thịnh nhất định rất giận dữ.

Làm sao đây? Làm sao đây?

“Cậu chủ, cô Quách về rồi ạ...” Dì Nguyễn bước vào báo lại.

Lâm Việt Thịnh lạnh lùng cong môi lên, hắn thờ ơ ngồi trên sofa rồi chuyển động ly rượu thủy tinh trong tay. Rượu có màu đỏ trầm giống như máu đang chảy.

“Bảo cô ta đến đây...”

Quách Thanh Tú ôm lấy cánh tay, cẩn thận đi theo sau Dì Nguyễn, chậm chậm từng chút tiến vào.

Đối diện với đôi mắt của Lâm Việt Thịnh, cô liền quên sạch những câu chữ mà mình đã chuẩn bị trước đó.

Người đàn ông này vừa mưu mô vừa tàn bạo lại căn bã. Cô thật sự không muốn ở cùng với hắn thêm một giây phút nào cả.

Lâm Việt Thịnh dùng mắt ra hiệu cho Dì Nguyễn đi ra ngoài.

Dì Nguyễn liền gật đầu rồi lui ra đóng cửa lại.

“Quách Thanh Tú, cô giỏi quá nhỉ! Tôi đã đánh giá cô quá thấp rồi...” Lâm Việt Thịnh chế nhạo nói.

“Ồ, cảm ơn anh đã quá khen. Thật ra so với anh, tôi vẫn còn kém xa.”

Quách Thanh Tú cố nặn ra một nụ cười khan, chẳng phải có câu nói không ra tay đánh người cười với mình đó sao. Dù hắn có tức giận hơn nữa thì cô cười như vậy, có lẽ hắn sẽ không xuống tay đâu nhỉ!

“Tôi thật sự thấy kỳ quái, cô đã bán mất điện thoại, xe và cả quần áo rồi, tiếp theo cô lại định bán thứ gì nữa đây?” Lâm Việt Thịnh châm biếm nói.

“À, tôi muốn bán gì thì còn phụ thuộc vào việc anh định tặng cho tôi thứ gì tiếp nữa đã...”

“Quách Thanh Tú...”

Hắn quát lớn một tiếng, rồi đặt mạnh ly rượu xuống bàn, khiến cho rượu sánh ra trên tay hắn.

Cô gái này, đã đến nước này rồi vẫn còn không biết điều.

Hắn thật đau đầu.

“Anh đừng giận, dù sao thì mấy thứ đồ đó tôi cũng không dùng đến. Hay là sau này tôi cũng tặng một thứ gì đó cho anh, để bồi thường lại một chút được không? Vả lại anh có nhiều tiền như thế, cũng đâu có để tâm đến chút tiền lẻ này...” Quách Thanh Tú nói như đó là điều hay lắm, như là lẽ hiển nhiên.

“Quách Thanh Tú...” Lâm Việt Thịnh sôi máu rồi.

“Có!!” Quách Thanh Tú vẫn tiếp tục giả bộ cười, nhưng trái tim nhỏ bé của cô lúc này thì đang đập loạn xạ.

Tên đàn ông chết tiệt, làm gì mà hét to thế? Cô phải nhẹ nhàng xoa xoa tai mình.

“Qua đây...”

Lâm Việt Thịnh quát lên, Quách Thanh Tú xoa tai mình rồi cẩn thận đi tới.

Bàn tay lớn của hắn đưa lên liền trực tiếp kéo lấy tay Quách Thanh Tú.

Trên mặt hắn vẫn là nụ cười ác ma thương hiệu: “Quách Thanh Tú, tôi đã nói rồi. Cô đừng mong đấu với tôi, cô không có cái tư cách đấy đâu...”

“Tôi, tôi không có...”

Quách Thanh Tú còn chưa nói hết câu, thì Lâm Việt Thịnh đã khóa lấy môi cô. Bờ môi nóng rực của hắn mang theo mùi vị trừng phạt, thô bạo hôn lên môi cô.

“Buông ra...” Giọng nói của Quách Thanh Tú bị ngăn lại trong cổ họng.

Biết mà, biết mà, tên đàn ông này thực sự là một tên cầm thú. Bất cứ khi nào và ở đâu, hắn cũng có thể động dục.

Quách Thanh Tú vùng vẫy, nhưng đổi lại là động tác của Lâm Việt Thịnh càng thô bạo hơn.

Cơ hồ không chút dạo đầu, hắn liền tiến sâu vào cơ thể cô.

“Đau quá, anh là đồ khốn...”

Nếu cô sớm biết hắn sẽ trừng phạt mình như thế này, thì cô sẽ không quay lại. Nhưng chị họ cô...

Quách Thanh Tú yếu ớt bị hắn đặt lên trên sofa, thô bạo mà...

Nước mắt lại tràn lên khóe mi Quách Thanh Tú, hắn cúi đầu xuống dùng hàm răng cắn sâu vào đầu vai mềm mại của cô. Đau quá, tên cầm thú này thế mà lại cắn cô.

Lâm Việt Thịnh hung ác găm nhẹ bên tai cô: “Quách Thanh Tú, đây là hình phạt cho cô, biết chưa hả? Trên đời này không có một người phụ nữ nào dám cãi lại lệnh của tôi cả...”

Quách Thanh Tú cắn môi dưới, cơ thể không ngừng run rẩy.

Cô không còn có thể giả bộ cười cợt được nữa, cô chợt mở lớn mắt phần nộ trường Lâm Việt Thịnh.

“Đồ khốn, tôi vĩnh viễn sẽ không tha cho anh.”

Lâm Việt Thịnh cười lạnh rồi lại càng tăng thêm tốc độ trên người cô.

“Quách Thanh Tú, tốt nhất cô hãy nhìn rõ tình hình bây giờ đi...”

Lâm Việt Thịnh nói xong lại cúi đầu xuống cắn lên đầu vai bên phải của cô, mãi đến khi trong miệng hằn tràn vị tanh của máu, hắn mới nhả ra.

Phụ nữ, không thể đối xử quá tốt với họ, phải dùng bạo lực mới có thể thuần phục được.

Đặc biệt là kiểu con gái mới lớn không thức thời như Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú đau tới mức ngất đi.

Sáng ngày hôm sau, Quách Thanh Tú mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô Trương gần bị ngồi dậy thì bỗng nhiên cảm thấy trên tay có hơi lạnh lạnh. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy có một chiếc vòng tay khóa trên cổ tay mình.

Đó là một sợi xích bằng bạch kim vô cùng xinh xắn, dày khoảng bằng ngón trỏ, trên mặt khảm nạm các viên đá lớn nhỏ phát ra những tia sáng xa xỉ mà chói mắt. Một đầu sợi xích khóa trên cổ tay cô, đầu còn lại thì khóa ở bên mép giường.

Khốn kiếp, hắn lại dám xích cô lại.

Cô dùng sức rút tay ra, sợi xích liền phát lên tiếng leng keng, không thể rút ra được.

Hình ảnh cao lớn của Lâm Việt Thịnh từ nhà tắm đi ra.

Nửa thân trên để trần của hắn lộ ra những bắp thịt rắn chắc đầy sức mạnh. Hắn ung dung đi đến trước phòng thay đồ để mặc quần áo.

“Thả tôi ra, Lâm Việt Thịnh, tên khốn kiếp nhà anh...”

“Quách Thanh Tú, có phải cô thấy tôi đối tốt với cô quá rồi không?”

Lâm Việt Thịnh nhìn Quách Thanh Tú qua gương, toàn thân hấn đầy sự tàn bạo.

“Đồ khốn, anh làm gì chị tôi rồi?”

Cô gái đáng chết này, mở miệng là chị họ, trong mắt cô vẫn chưa có vị trí cho hấn.

Hấn đối xử tốt với cô như vậy, nhưng cô lại không chút nhớ đến.

“Chị cô đi rồi. Từ nay trở đi, cô không cần phải lén lút lên giường với tôi nữa. Tôi đã hủy bỏ hôn ước với cô ấy rồi, bây giờ cô sẽ là tình nhân danh chính ngôn thuận của tôi, hiểu chưa hả?”

Lâm Việt Thịnh cười ác ý nói.

Quách Thanh Tú sợ ngây người, cô không ngờ Lâm Việt Thịnh lại công khai mối quan hệ của cô và hấn với chị họ của cô.

“Lâm Việt Thịnh, anh là cái đồ cặn bã, đồ khốn kiếp. Sao anh có thể làm ra chuyện như vậy hả?”

Lâm Việt Thịnh bị Quách Thanh Tú chọc giận, hấn quăng luôn bộ âu phục trong tay đi, rồi bỏ nhào tới ấn Quách Thanh Tú lên giường.

Hấn áp lên người cô rồi giơ tay bóp lấy cổ cô.

Lâm Việt Thịnh hung hăng nói: “Không được phép mắng chửi tôi, nếu không thì tôi sẽ cho chị cô chết ngay lập tức.”

Quách Thanh Tú nổi giận nhìn hấn: “Lâm Việt Thịnh, ngoài đe dọa ra anh còn làm gì được nữa không?”

“Những thứ mà tôi có thể làm còn nhiều lắm, cô cứ từ từ mà hiểu dần...”

“Được, bây giờ tôi nói cho anh biết. Giao dịch giữa chúng ta hủy bỏ, hủy bỏ rồi, thả tôi ra...”

Nếu hấn đã công khai mối quan hệ của cô và hấn rồi, vậy thì chị cô nhất định sẽ buồn chết mất.

Dẫu sao cũng đã mất cả chì lẫn chài, cô không nhất thiết phải chịu đựng hấn thêm nữa, và cũng không cần phải tiếp tục với hấn.

“Hủy bỏ? Quách Thanh Tú, cô bị điên à?! Cô nói hủy là hủy sao? Cô coi Lâm Việt Thịnh tôi là cái gì?”

Lâm Việt Thịnh cúi gập, hoàn toàn mất đi nhân tính, lộ ra bộ mặt hung ác.

“Lâm Việt Thịnh, anh là đồ cặn bã, tâm lý anh bị biến thái phải không? Tôi nào có gây sự với anh, nào có đắc tội với anh? Tại sao lại làm thế này với tôi...”

Hai tay của Quách Thanh Tú liên tục đánh lên ngực Lâm Việt Thịnh.

Đúng thế, tại sao lại như vậy?

Lâm Việt Thịnh hơi ngẩn ra, trước giờ chỉ có phụ nữ gào khóc đòi bám dính lấy Lâm Việt Thịnh hần...

Hần từng chơi đùa với nhiều phụ nữ như vậy, nhưng chưa từng ép buộc bất kỳ ai.

Trò cười gì đây? Lâm Việt Thịnh hần cần phải yêu cầu một người phụ nữ khác ở lại bên cạnh hần sao?

Nhưng tại sao người phụ nữ trước mặt này lại làm hần động lòng như vậy?

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh càng thêm âm u, sau đó hần lạnh lùng nói: “Vì cô họ Quách, và là người nhà họ Quách.”

Ngữ khí của hần vô cùng u ám, như khiến Quách Thanh Tú nhìn thấy một sinh vật đáng sợ nào đó.

Cô ngơ ra một lúc: “Người nhà họ Quách thì sao? Chúng tôi có thù gì với anh? Anh nói rõ ràng ra cho tôi...”

Trái tim của hần như bị thứ gì đó bóp nghẹt đau đớn...

Hần buông lỏng tay thả Quách Thanh Tú ra.

Lâm Việt Thịnh quay người bỏ đi.

Quách Thanh Tú nhìn bóng lưng của hần, cô muốn mắng hần tiếp nhưng lại không cất nên lời.

Khắp người cô đều bị thương, thật đau...

Lâm Việt Thịnh, anh là đồ rác rưởi.

Quách Thanh Tú nằm trên chiếc giường mềm mại, bỗng nhiên đầu cô rất đau, rất đau.

Nhớ lại những chuyện xảy ra ngày trước, cô bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó. Nhớ lần đầu tiên Lâm Việt Thịnh từng nói với cô là, người nhà họ Quách đều đáng chết!!!

Lẽ nào nhà cô thật sự có thù hận sâu đậm gì đó với hân sao?

38. Chương 37: Đồ Khốn, Thả Tôi Ra

Suy nghĩ một lúc lâu, cô mới nhảy xuống giường, rồi nhích từng chút một đến chỗ chiếc bàn.

Trên đó có một cái điện thoại nhỏ, cô phải gọi cho chị cô để hỏi rõ ràng.

Còn một chút nữa là với tới được chiếc điện thoại rồi, nhưng đáng tiếc chỉ một chút xíu đó thôi mà cánh tay của Quách Thanh Tú cũng không thể vươn tới được.

Sợi dây xích đã bị kéo căng hết cỡ, khiến cô không còn cách nào tiến lên phía trước được nữa.

Quách Thanh Tú buồn bực gọi lớn: “Có ai không?”

Rất nhanh Dì Nguyễn đã đi vào.

“Cô Quách, cô có gì dặn dò ạ?”

“Cháu muốn gọi điện thoại, nhưng ...” Quách Thanh Tú tức giận giảng sợi xích nói: “Phiền dì giúp cháu tháo cái này ra.”

Sắc mặt Dì Nguyễn không được dễ nhìn cho lắm, bà khổ tâm lắc đầu nói: “Cô Quách, tôi cũng rất muốn giúp cô, nhưng tính khí của cậu chủ thì cô cũng biết rồi đấy. Nếu tôi thả cô ra thì cậu ấy sẽ giết tôi mất.”

“Cháu hiểu rồi, vậy phiền dì với lấy cái điện thoại giúp cháu...”

“Được ạ.”

Dì Nguyễn đưa chiếc điện thoại đến chỗ Quách Thanh Tú, cô cảm kích nhìn bà cười nói: “Cám ơn dì!”

Dì Nguyễn dè dặt xua xua tay nói: “Đừng khách sáo, cô gọi đi!”

Quách Thanh Tú liền gọi cho Quách Hoàng Ngân.

Nhưng điện thoại lại truyền đến âm thanh không liên lạc được.

Chị, rốt cuộc chị đang ở đâu? Tại sao lại không nghe điện thoại của em?

Quách Thanh Tú đành ngắt điện thoại, ánh mắt cô dừng trên người của Dì Nguyễn: “Dì Nguyễn, dì có thể nói cho cháu biết là chị cháu đang ở đâu được không?”

“Chuyện này...” Sắc mặt bà khổ sở, không dám trả lời.

“Dì Nguyễn, không sao đâu ạ. Dì chỉ cần nói cho cháu biết chị cháu không xảy ra chuyện gì đúng không?” Trong lòng cô vô cùng lo lắng.

“Chuyện này thì tôi có thể nói cho cô Quách biết được, chị của cô đã không sao nữa rồi.”

Lúc này Quách Thanh Tú mới thở phào một hơi. Chị, chỉ cần chị không sao là được rồi.

Dì Nguyễn vẫn luôn ở bên cạnh chăm chú nhìn cô, dáng vẻ như muốn nói gì đó lại thôi.

“Cô Quách, có mấy lời này tôi không biết có nên nói ra hay không...”

Dù thời gian cô ở cùng với Dì Nguyễn không quá lâu, nhưng Quách Thanh Tú có thể nhìn ra bà là một người phụ nữ trung tuổi có tấm lòng lương thiện, tốt hơn nhiều so với mấy người giúp việc khác.

“Dì Nguyễn, dì ngồi xuống đi rồi từ từ nói...”

Dì Nguyễn không dám ngồi xuống: “Vậy tôi nói thẳng nhé ạ. Cô Quách, thật ra cậu chủ rất thích cô, lẽ nào cô không nhìn ra hay sao?”

Hắn thích cô? Hắn rõ ràng còn nói với cô là: Người nhà họ Quách đều đáng chết!

Quách Thanh Tú cười khổ lắc đầu đáp: “Dì Nguyễn, mấy lời này của dì cháu cũng rất muốn tin. Nhưng dì cũng thấy, anh ta đối xử như thế nào với cháu rồi mà.”

Hắn đùa cợt với chị họ cô, rồi lại cường bạo cô, rồi còn dùng phương thức tàn bạo để giam lỏng cô. Thế

này mà gọi là thích hay sao?

Đúng, tên đàn ông như Lâm Việt Thịnh ngoài tâm lý biến thái ra còn có tính cách quái dị nữa, có trời mới biết là hắn sẽ lại làm ra mấy cái chuyện ngớ ngẩn gì.

Trong mắt Dì Nguyễn có chút gượng gạo: “Những gì cô vừa nói chúng ta đều đã thấy, nhưng trước giờ cậu chủ chưa từng giữ bất kỳ người phụ nữ nào qua đêm ở đây cả, hơn nữa còn là một khoảng thời gian dài như này. Cô xem đi, bữa ăn của cô hàng ngày, cậu chủ đều dặn dò chúng tôi phải làm nhiều món ăn đa dạng cho cô. Lúc cậu chủ đi còn dặn tôi đứng chờ ở cửa vì sợ cô nghĩ quẩn. Ha ha, dù tính cách của cậu chủ hơi xấu một chút, nhưng cậu ấy chưa từng quan tâm đến người phụ nữ nào giống như quan tâm cô Quách. Đây đã là một chuyện rất hiếm thấy rồi, haizz...”

Quách Thanh Tú lặng lẽ nghe Dì Nguyễn nói, cô nhớ lại lần đầu tiên cô bị mắc kẹt ở trên một hòn đảo nhỏ ở Maldives. Lúc hắn nhìn thấy cô khi đó đã không màng tắt đèn mà nhảy xuống nước, rồi còn lớn tiếng quở mắng cô với vẻ lo lắng sốt ruột...

Lúc cô bị Lý Vi Vi tính kế hãm hại đẩy cô vào nhà giam, hắn đã không tiếc huy động toàn lực ra mặt giúp cô.

Quách Thanh Tú cô không phải là động vật máu lạnh, tất cả những gì mà hắn làm, không phải là cô không để tâm mà hiểu cho.

Nhưng toàn bộ những chuyện hắn làm đều dựa trên chuyện cô là tình nhân của hắn.

Cô chỉ giống một con cún cưng của hắn thôi, tính cách bá đạo của hắn không cho phép ai chạm vào cô. Nhưng bản thân hắn thì có thể làm mọi điều tùy ý đối với cô.

“Dì Nguyễn, cách này của anh ta cháu không sao tiếp nhận nổi, cháu cũng không thể lâu dài với anh ta được...”

“Chà, cô Quách, tôi không nói mấy lời thừa thãi nữa. Nhưng rõ ràng cô biết tính cách của cậu ấy không tốt, vậy thì tại sao cô lại cứ đối chọi với cậu ấy thế? Như vậy không phải là tự chuốc khổ vào thân hay sao?” Nhìn đáng vẻ còn chưa tới hai mươi tuổi của Quách Thanh Tú, bà cảm thấy vô cùng thương xót cho cô.

Cô bé này trông thì yếu đuối, nhưng tính cách lại rất quật cường, chỉ sợ là sẽ phải chịu khổ nhiều.

“Ha ha, cảm ơn Dì Nguyễn. Cháu biết rồi, cháu có một chuyện muốn làm phiền dì chút ạ...”

Quách Thanh Tú hạ thấp giọng nói.

Dì Nguyễn ngạc nhiên nhìn cô: “Cô nói đi.”

“Dì có thể mua hộp thuốc đó cho cháu được không...”

Quách Thanh Tú rất khổ não, bây giờ cô bị hấn trói lại rồi, đến thuốc tránh thai cũng chẳng cách nào đi mua được.

“Không được, cô Quách, chuyện này tôi không dám làm đâu...” Dì Nguyễn lùi về sau một bước.

“Hic, Dì Nguyễn, dì nghe cháu nói đã. Bây giờ cháu còn nhỏ, không thể có con được. Dì cũng biết mà, cháu và Lâm Việt Thịnh chẳng qua chỉ là giao dịch mà thôi. Có khi chưa đến một tháng nữa là đường ai nấy đi rồi, không lẽ dì lại trơ mắt nhìn cháu đi đến bệnh viện phá thai hay sao...”

Quách Thanh Tú nói mà đáng thương vô cùng, nước mắt giàn giụa kéo lấy tẩy áo Dì Nguyễn không buông.

Dì Nguyễn cuối cùng cũng động lòng.

Được rồi, dù sao cậu chủ cũng không dặn là không được mua thuốc cho cô ấy.

Bà khẽ gật đầu nói: “VẬY cô Quách nhất định không được để cho cậu chủ biết được chuyện này nha!”

“Vâng vâng, cháu cảm ơn dì nhiều lắm. Cháu biết dì là tốt nhất mà!” Quách Thanh Tú cười híp mắt.

Suốt cả một ngày, Quách Thanh Tú đều đang nghiên cứu sợi dây xích đó, kết quả cuối cùng chính là không có cách nào tháo nó ra được cả.

Quách Thanh Tú chăm chú suy nghĩ cả ngày trời, cô thấy những lời Dì Nguyễn nói cũng hơi có lý.

Lâm Việt Thịnh là cái đồ nào tàn, trên sách vở nói rằng tốt nhất là không được đối nghịch với người nào tàn, nếu không thì hấn sẽ sử dụng kinh nghiệm nào tàn phong phú để đánh bại bạn.

Cách tốt nhất chính là đi đường vòng...

Buổi chiều, thân hình đen một màu của Lâm Việt Thịnh xuất hiện ở cửa phòng.

Hấn nói lỏng cả vạt trên cổ áo, rồi bước nhanh về phía Quách Thanh Tú. Hấn ngồi phịch lên sofa, ánh mắt đắc ý liếc nhìn cô.

“Sao rồi? Mùi vị bị xích lại thích chứ?!”

Quách Thanh Tú cố gắng nở ra một nụ cười gượng gạo: “Ha ha, Tổng giám đốc Lâm làm việc nguyên ngày mệt rồi nhỉ? Có cần tôi đắp bóp cho không...”

Lâm Việt Thịnh hí hóp đôi mắt nguy hiểm lại, cô nhóc này lại định chơi cái trò quỷ gì đây?

“Hãy, sau khi suy nghĩ thông suốt, tôi quyết định nhận sai với anh...”

Lâm Việt Thịnh đứng dậy khỏi ghế sofa, hần gơ tay bắt lấy cái cầm nhỏ nhắn của cô, mỉa mai nói: “Cô lại muốn chơi trò gì thế hả?”

Quách Thanh Tú liên tục lắc đầu, vẫn cười hết mức nịnh nọt.

Nội tâm cô thật ra đang không ngừng khinh bỉ chính mình. Quách Thanh Tú, Quách Thanh Tú, tôi coi thường cô!!

Nhưng đứng dưới mái hiên thấp không thể không cúi đầu. Dám tiến dám lùi mới là anh hùng thực sự!

“Không có không có, tôi đâu dám giở trò trước mặt ngài Tổng giám đốc anh minh thần võ chứ, như vậy không phải là tự rước lấy nhục nhã hay sao...”

Lâm Việt Thịnh rất hứng thú nhìn cô, giọng hần trầm thấp: “Nói thử xem cô sai ở đâu?”

“Ừm, tôi không nên coi những món quà mà anh tặng cho như rác rưởi rồi bán đi mất. Dù tôi có nổi khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng cũng không nên phụ tâm huyết của ngài Tổng giám đốc đúng không...” Trong đôi mắt linh hoạt của Quách Thanh Tú ánh lên tia giảo hoạt.

Bờ môi hoàn mỹ của Lâm Việt Thịnh luôn có ý cười châm biếm, ánh mắt thâm sâu của hần nhuốm lên từng chút đắc ý.

Chiêu trò của Quách Thanh Tú làm sao mà hần không nhìn ra chứ. Nhưng một Quách Thanh Tú như bây giờ càng làm hần động lòng hơn. Hần thích cô phục tùng.

“Tiếp đi...”

“Khụ, sau này tôi sẽ không làm những chuyện ngu xuẩn như thế nữa. Tôi nhất định sẽ trân trọng tâm ý của ngài Tổng giám đốc, tuyệt đối không dám giở trò gì nữa...” Quách Thanh Tú cười tới mức khóe miệng sắp co rút đến nơi.

Xem ra làm diễn viên thật sự không dễ gì mà, phải duy trì nụ cười bất biến, khó chịu quá, khó chịu chết mất.

“Ồ!” Lâm Việt Thịnh xoa cằm, ý cười trong đáy mắt khó che giấu.

“Ừm, nhiều đấy. Vậy nếu đã làm sai rồi, thì cô định đền bù thế nào đây? Giá của chiếc xe đó là ba mươi ba tỷ...”

Thật là gian trá, Quách Thanh Tú nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng. Tiền tiền tiền, chỗ tiền đó cô đã sớm tiêu hết sạch sành sanh rồi. Dù có lấy lại toàn bộ thì cũng chẳng thể nào mua lại được nữa.

Cô gơ tay vuốt gương mặt đã cứng đờ của mình, để cho nụ cười giả dối của mình tiếp tục giữ được vẻ xán lạn.

“Vậy đợi tôi tốt nghiệp rồi, tôi sẽ kiếm tiền trả lại cho anh được không?”

Khóe môi Lâm Việt Thịnh cong lên đáp: “Cần gì phải đợi lâu đến thế, bây giờ cô có thể trả tôi ngay được mà...”

“Bây giờ tôi không có tiền đâu!”

“Làm tình nhân của tôi một tháng, đợi tôi chơi chán rồi thì cô có thể đi. Chúng ta thanh toán xong xuôi...”

“Chỉ làm tình nhân thôi?” Quách Thanh Tú dứt khoát vứt bỏ luôn tự tôn. Chỉ cần có thể rời khỏi tên khốn này, bất cô ngồi trong nhà tù một tháng cô cũng đồng ý.

“Đúng, sẽ làm một cô nhân tình tận chức tận trách, chứ không phải lén lút lút giống như trước.”

“Ồ, thế thì?”

“Bây giờ tôi đói rồi, cô đi nấu chút đồ ăn cho tôi đi!” Đáy mắt Lâm Việt Thịnh ánh lên tia sáng phức tạp.

Lẽ nào bây giờ làm tình nhân cũng phải kiểm tra chứng nhận tư cách mới được hay sao? Được rồi, chỉ có một tháng thôi. Cô có uất ức thế nào chẳng nữa thì cũng chỉ có một tháng thôi mà.

Quách Thanh Tú gật đầu lia lịa, rồi gơ tay mình lên lắc lắc sợi xích.

Lâm Việt Thịnh lấy một chùm chìa khóa từ trong túi áo ra giúp cô mở khóa.

Quách Thanh Tú thầm mắng chửi trong lòng, tên khốn này thật là cẩn thận, chìa khóa còn mang theo bên mình.

Lúc Quách Thanh Tú đi vào nhà bếp, Lâm Việt Thịnh ung dung đi theo phía sau cô.

Nấu món gì được nhỉ!!

Dì Nguyễn ở trong nhà bếp, hai tay chấp lại mỉm cười đứng bên cạnh nói: “Cô Quách, rau xanh ở đây, các loại thịt thì ở trong tủ lạnh. Không biết cô cần những nguyên liệu gì...”

Quách Thanh Tú ngẩng đầu lên nhìn Lâm Việt Thịnh đang nghiêng người dựa vào cửa bếp một cái, rồi quay đầu cười nói với Dì Nguyễn: “Lấy cho cháu một ít thịt băm, rau họ, bắp cải, gừng, hành, tỏi, xì dầu và bột mỳ nữa ạ...”

“Vâng vâng, có ngay đây!”

Trong biệt thự nhà họ Lâm, phòng bếp mang kiến trúc mở, đồ làm bếp đều được đặt làm riêng từ Đức, nhìn vô cùng sang trọng, hơn nữa còn không dính lấy một hạt bụi...

Dì Nguyễn nhanh chóng mang những thứ đồ mà Quách Thanh Tú yêu cầu, đặt lên kệ bếp cho cô.

Quách Thanh Tú đưa tay cởi cái tạp dề trên eo của Dì Nguyễn xuống, rồi cười nói: “Được rồi, bây giờ đi đi nghỉ trước đi ạ, để cháu làm!”

Dì Nguyễn nhìn cô cười đáp: “Cô Quách muốn làm bánh sủi cảo sao? Có cần cây lăn bột không?”

“Cần ạ, nhà có không dì?”

“Ôi, không có. Trước giờ cậu chủ chưa từng ăn sủi cảo.”

“Tại sao ạ?”

Quách Thanh Tú trông thấy sắc mặt Dì Nguyễn khế biến, liền thấy kỳ quái hỏi lại.

Món cô làm giỏi nhất là sủi cảo, lúc nhỏ mẹ thường làm sủi cảo cho cô ăn. Sau này trong nhà xảy ra chuyện, cô đành tự học làm. Đáng tiếc là học nhiều năm rồi vẫn không thể làm giống mùi vị như mẹ cô được.

39. Chương 38: Tình Nhân Tiêu Chuẩn (phần Một)

Dì Nguyễn nhìn Lâm Việt Thịnh một cái, không dám hé răng nửa lời.

Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng nói: “Kêu người đi mua cái cây lăn bột gì đó đi, nhanh lên...”

“Vâng, vâng...” Dì Nguyễn vội chạy ra ngoài.

Quách Thanh Tú rửa tay, đeo tạp dề rồi bắt đầu thái rau.

Cô vốn cũng chẳng phải là cô chủ cao ngạo gì. Lúc còn ở nhà họ Quách, việc gì cô cũng có thể làm, thường hay làm việc bếp núc nữa.

Nhà họ Quách dù cũng có thuê người giúp việc, nhưng chỉ có một người mà thôi. Những việc nhà mà làm chưa hết thì vẫn là do Quách Thanh Tú giúp.

Đôi mắt sâu thẳm của Lâm Việt Thịnh chăm chú nhìn bóng lưng bận rộn của cô.

Trong ngôi biệt thự này, đó cũng là người con gái duy nhất nấu ăn dưới con mắt tán thưởng của hắn.

Cô gái nhỏ ngốc nghếch này lúc làm việc lại có thể nhanh nhẹn đến vậy, rất có tiềm năng làm một người vợ đảm!

Lúc Dì Nguyễn về, Quách Thanh Tú đã nhanh nhẹn làm nhân xong bánh, bột cũng được nhào sẵn.

Lâm Việt Thịnh đón lấy cái lăn bột từ tay của Dì Nguyễn rồi đưa cho Quách Thanh Tú. Quách Thanh Tú nhìn hắn cười rạng rỡ, lộ ra hai lúm đồng điệu xinh đẹp, trong thoáng chốc khiến cho Lâm Việt Thịnh hơi thất thần.

Hắn rất thích nụ cười ngọt ngào như thế này của cô.

“Đừng động đây...”

Lâm Việt Thịnh đột nhiên nhỏ giọng ra lệnh, Quách Thanh Tú chớp chớp mắt nghe lời đứng yên.

Lâm Việt Thịnh giơ tay giúp cô lau ít bột mỳ màu trắng dính trên mặt, rồi cong môi cười.

Quách Thanh Tú dùng hai tay đẩy Lâm Việt Thịnh ra nói: “Anh đi ra ngoài đi! Tôi làm xong sẽ gọi anh...”

Lâm Việt Thịnh lại không có chút phản kháng nào liền đi ra cửa.

Lúc này điện thoại vang lên.

Lâm Việt Thịnh bước nhanh ra ngoài nhận điện thoại.

“Cậu chủ, Quách Tuấn Kiệt mất tích rồi...” Bên trong truyền đến giọng nói của Lê Hùng Việt.

“Cái gì?” Lâm Việt Thịnh nhỏ giọng gầm lên: “Các cậu làm ăn kiểu gì thế hả?”

“Chuyện là thế này ạ. Bọn em lần theo manh mối của cô Quách tìm đến cái bệnh viện ở thị trấn nhỏ đó, nhưng y tá nói Quách Tuấn Kiệt đã bị người khác đưa đi rồi. Họ nói đầu của ông ta bị chấn động rất nghiêm trọng, có khả năng sẽ trở thành một người ngớ ngẩn. Vì vậy, bất luận ông ta rơi vào tay ai thì kết cục đều sẽ giống nhau thôi ạ...”

“Fuck, không thể bỏ qua cho ông ta như vậy được...”

Lâm Việt Thịnh vô cùng tức giận, thế mà lại để ông ta chạy mất.

“Mau đi tìm, nếu không thấy tung tích thì cậu đừng có vác mặt về đây nữa.”

Một vài tiếng bước chân vang lên phía sau lưng Lâm Việt Thịnh. Hắn liền ngắt điện thoại rồi bất thành linh quay đầu lại, vừa hay trông thấy Quách Thanh Tú đang hiếu kỳ nhìn hắn.

Nhìn thấy Lâm Việt Thịnh ngoảnh lại, Quách Thanh Tú cong môi cười nói: “Không thể tha cho ai cơ?”

Trên tay và mặt cô vẫn còn dính bột mỳ màu trắng, nhìn giống như một chú mèo hoa nhỏ.

Lâm Việt Thịnh bật cười, sự âm u ban nãy liền biến mất sạch sẽ.

“Sủi cỏ đâu? Tôi đói rồi...”

“Đã xong, ở trong phòng ăn ấy. Tôi ra đây gọi anh vào ném thử.”

Quách Thanh Tú cười nói.

Lâm Việt Thịnh ném điện thoại lên ghế sofa, vươn tay ôm eo Quách Thanh Tú đi về phía phòng ăn.

Trên mặt bàn phủ một tấm khăn màu trắng, một đĩa sủi cỏ nóng hổi đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Quách Thanh Tú tận tay lấy giấm và tỏi rồi đặt lên chiếc đĩa trước mặt hắn.

“Đút cho tôi...”

Lâm Việt Thịnh bá đạo nói.

Đúng là ấu trĩ, lớn như vậy rồi còn đòi người khác đút cho ăn! Quách Thanh Tú đỏ mồ hôi.

Quách Thanh Tú đưa miếng sủi cảo mà mình làm đến bên miệng của Lâm Việt Thịnh, nhưng hắn chỉ thè lưỡi ra liếm liếm, rồi vô cùng không vui nhú mày.

“Mặn quá...”

“Mặn sao?”

Quách Thanh Tú nghi hoặc cắn một miếng, rồi nhẹ nhàng nhai trong miệng. Cô không biết rằng đôi môi hồng nhuận đang khẽ mấp máy lúc này của cô có bao nhiêu mê người...

Lâm Việt Thịnh trực tiếp ấn cô vào tường, đầu lưỡi hắn cạy mở cánh môi nhỏ nhắn của cô, rồi cuốn lấy hết miếng bánh sủi cảo ở trong miệng cô.

Cô gái nhỏ này thật ngọt ngào!

Thì ra ăn sủi sảo như thế này ngon thật...

Quách Thanh Tú thở hổn hển dưới nụ hôn của hắn. Hôn nhau bao nhiêu lần rồi, vậy mà cô vẫn chưa học được cách hít thở. Đúng là cô gái gốc gác quê nhà.

Ngọn lửa tình trong đáy mắt hắn bùng cháy lên từng chút một, hắn ôm lấy cô rồi đặt cô lên bàn ăn.

Hắn mở móc khóa trước đồ lót của cô rồi vùi đầu xuống.

Một đốm lửa nổ tung trong đầu Quách Thanh Tú, khiến cô chìm ngập trong khoái cảm...

Khẩu vị của Lâm Việt Thịnh thật tốt.

Hắn vừa hoan ái với cô, lại vừa ăn hết được đĩa sủi cảo.

Sự phòng bị của Quách Thanh Tú hoàn toàn tan vỡ dưới sự tấn công của hắn.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu sau, Quách Thanh Tú mới dần dần tỉnh lại.

Không còn bị sợi xích trói buộc nữa, cô có thể tự do hoạt động trở lại.

Lâm Việt Thịnh ở bên cạnh còn đang say giấc, cánh tay dài của hắn đặt lên eo cô, ôm chặt lấy cô.

Trong lúc ngủ, trông hắn thật khôi ngô, vô hại.

Ngũ quan khắc sâu mà lạnh lùng, viền mắt hơi dài, hàng lông mi dày vừa cong vút vừa đen sẫm. Trên viền mắt lúc hắn ngủ có một quầng thâm đậm.

Đôi môi mỏng, hồng hào đầy đặn và cặp lông mày vô cùng sắc bén...

Quách Thanh Tú ngây ngốc nhìn hắn, đột nhiên cô cảm thấy mình có hơi hoảng hốt.

Cô bỗng thấy vô cùng đáng thương, từ lúc nào trong lòng cô đã không còn bài xích hắn nữa.

Cơ thể cô dễ dàng chìm đắm dưới thân hắn...

Cô chợt thấy khinh bỉ chính mình. Quách Thanh Tú, mày thật sa đọa!

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Quách Thanh Tú, Lâm Việt Thịnh chợt mở mắt, khoe miệng hắn khe cong lên.

Hai người nằm sát vào nhau như thế, khiến Quách Thanh Tú có muốn chạy trốn cũng không kịp.

Lâm Việt Thịnh trở mình một cái, cơ thể trần trụi của hắn liền áp lên người Quách Thanh Tú.

Quách Thanh Tú tỏ ra hoảng hốt, lúng túng: “Tôi, tôi đi đánh răng...”

“Chức trách đầu tiên của tình nhân, chính là phải thỏa mãn yêu cầu của chủ nhân bất cứ lúc nào...”

Đáy mắt Lâm Việt Thịnh thấm đẫm sắc tình, hắn phủ người xuống hôn cô.

Trên người Quách Thanh Tú chẳng có mảnh vải che nào, cô vùng vẫy một chốc rồi để mặc hắn hôn xuống.

Tâm tình tốt buổi sáng lại bị cái tên xấu xa này phá hủy.

Lâm Việt Thịnh hôn vào nơi mẫn cảm của cô, thủ đoạn treu ghẹo vô cùng thành thạo. Gương mặt của Quách Thanh Tú ửng đỏ, cô yêu kiều thở hổn hển, rồi nhanh chóng chìm ngập trong khoái cảm. Trong đầu cô chỉ còn lại một mảng hỗn độn, để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Lâm Việt Thịnh thỏa mãn nhếch môi, hấn thích thú tách đôi chân trắng ngà của cô ra...

Một giờ đồng hồ sau.

Lâm Việt Thịnh đi vào nhà tắm, Quách Thanh Tú chậm chậm xuống giường, hai chân cô đều đang run rẩy không khép lại được.

Tên đàn ông chết tiệt, sao tinh lực lại dồi dào như vậy chứ? Lúc nào cũng có thể phát dục như con sư tử được vậy.

Nhân lúc hấn vẫn chưa đi ra, Quách Thanh Tú tranh thủ mở lấy thuốc tránh thai, rồi uống nước nuốt xuống.

Trong nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Một tháng, tôi sẽ nhẫn nhịn!

Quách Thanh Tú buồn tủi nghĩ.

Qua một lúc sau, cô lại cầm lấy điện thoại gọi cho Quách Hoàng Ngân.

Vẫn là âm thanh tắt máy, Quách Thanh Tú cau mày lại.

Lâm Việt Thịnh quấn một chiếc khăn tắm bước ra, Quách Thanh Tú mím cười đi lên trước.

“Cái đó, anh có hài lòng với sự phục vụ của tôi không?”

Lâm Việt Thịnh cong môi đáp: “Đều là tôi xuất lực, cô có phục vụ gì đâu?”

Lần nào cũng là hấn đưa cô lên cao trào, thế mà cô còn không biết xấu hổ nói mình phục vụ.

“Ha ha...” Quách Thanh Tú vô lực cười khỏ, cô cười mà còn khó coi hơn cả khóc.

“À, tối nay tôi lại làm sủi cỏ cho anh ăn tiếp nhé?” Quách Thanh Tú chỉ biết gói sủi cỏ nịnh hấn.

Lâm Việt Thịnh liếc nhìn cô hỏi: “Có chuyện gì muốn xin tôi sao?”

“Ừm, ngài Tổng giám đốc thật là anh minh, thế mà cũng đoán ra được...”

“Hừ!” Lâm Việt Thịnh vô cùng khinh thường khề hừ một tiếng. Nếu đến một chút tâm tư nhỏ bé này của cô mà hắn cũng không nhìn ra được, thì hắn không còn Lâm Việt Thịnh nữa rồi.

“Nói đi...” Lâm Việt Thịnh kiếm lời như vàng. Hắn buông thả chiếc khăn tắm, để lộ ra thân hình rắn chắc hấp dẫn.

Quách Thanh Tú dán mắt nhìn xuống phía dưới cơ bụng sáu múi gợi cảm của hắn, vật đàn ông kiêu ngạo đó khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

Cô lập tức chuyển dời tầm mắt. Lâm Việt Thịnh rất hài lòng với thân hình của mình, hắn thấy thỏa mãn khi thấy ánh mắt của Quách Thanh Tú.

“Ngại gì chứ, cũng đâu phải là lần đầu tiên trông thấy đâu. Hàng ngày nó đều ở trong cơ thể cô còn gì...” Lâm Việt Thịnh mặt dày nói.

Mặt Quách Thanh Tú đỏ như nhả ra máu, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui ngay xuống.

Phải biết là ở cùng với một người đàn ông không biết vô liêm sỉ viết thế nào, thì cần phải có định lực mạnh mẽ.

Mãi đến khi Lâm Việt Thịnh mặc quần áo chỉnh tề xong, Quách Thanh Tú mới quay mặt lại. Mặt cô vẫn đỏ như quả cà chua chín...

“Có thể cho tôi gặp chị họ không?” Quách Thanh Tú khề hạ giọng nói.

Lâm Việt Thịnh trực tiếp cắt đứt vọng tưởng của cô: “Không được...”

“Tại sao?”

Lâm Việt Thịnh dùng đôi mắt thâm sâu lườm cô, đáp: “Trách nhiệm của tình nhân chỉ là chiều theo ý của tôi, cô không được có bất kỳ yêu cầu nào...”

“Nhưng tôi tưởng giữa chúng ta vẫn còn chút giao tình...”

Quách Thanh Tú cười khổ sở, cô biết loại giao dịch giữa tiền bạc và thể xác này sẽ không thể nói đến

chuyện tình cảm.

Nhưng cô vẫn vô cùng hèn mọn đề cập đến.

Nếu Lâm Việt Thịnh thật sự có một chút ít nào đó thích cô, thì chút yêu cầu này của cô không thành vấn đề đâu nhỉ!

Ánh mắt của Lâm Việt Thịnh lại càng thâm sâu hơn, hần bỗng nhiên nổi giận đẩy cô ra, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Cô lại dám nói giữa bọn họ có lẽ còn một chút giao tình sao?

Không lẽ cô thật sự không nhìn ra, hần thích cô đến nhường nào? Nếu không phải vì hần để ý đến cô, thì với thân phận là người nhà họ Quách, cô đã có kết cục giống như Quách Tuấn Kiệt rồi.

Tất cả người nhà họ Quách đều phải chết. Nhưng cô là một ngoại lệ.

Trái tim Quách Thanh Tú lạnh đi từng chút một.

Cô biết đáng lẽ không nên ôm bất kỳ mộng tưởng gì với hần cả, rõ ràng biết hần là một tên ác ma, thế mà cô vẫn còn giữ ý nghĩ như vậy.

Rất lâu sau, cô nặng nề thở ra một hơi, rồi điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút.

Cô gọi điện thoại cho Lê Quyên Quyên.

“Lê Quyên Quyên, tớ là Quách Thanh Tú...”

Giọng nói của Lê Quyên Quyên rõ ràng là rất kinh ngạc: “Thanh Tú, tớ còn tưởng cậu bỏ học rồi đấy. Lâu lắm không được gặp cậu. Bác cả cậu sao rồi?”

“Haizz, đừng nhắc nữa. Bây giờ tớ... rất ổn. Không nói chuyện này nữa, tớ có một việc muốn nhờ cậu.”

“Ừ, cậu nói đi! Một lát nữa tớ phải vào lớp rồi.”

“Cậu ghi lại số điện thoại này giúp tớ...” Quách Thanh Tú đọc số điện thoại xong thì nói tiếp: “Đây là số của Tăng Thanh Hải, cậu giúp tớ gọi cho anh ấy, rồi nhờ anh ấy tìm chị họ giúp tớ...”

Cô ôm một tia hi vọng cuối cùng, người mà Quách Thanh Tú có thể nghĩ đến chỉ có Tăng Thanh Hải mà thôi.

Anh Hải, nếu anh nhìn thấy dáng vẻ của em bây giờ, anh có thấy thất vọng không?

Trong lòng Quách Thanh Tú khẽ run rẩy.

“Chị cậu mất tích rồi sao? Thanh Tú, bây giờ cậu đang ở đâu? Vì sao số máy của cậu lại không liên lạc được...”

“À, mấy chuyện này tớ sẽ nói với cậu sau. Đúng rồi, cậu đừng gọi lại vào số này nhé, qua hai hôm nữa tớ sẽ lại gọi cho cậu.”

“Ừ, tớ biết rồi!” Lê Quyên Quyên cúp điện thoại.

Vào lúc quan trọng, bạn thân vẫn hiểu mình nhất.

Trưa đến, Lâm Việt Thịnh đã về nhà. Ngồi xuống bàn ăn, hắn nhìn Quách Thanh Tú chột trong mắt lướt qua một tia thâm ý.

“Ăn cơm xong thì đi chuẩn bị một chút...”

“Sao cơ?”

“Đi mua đồ!”

“À vâng!”

Quách Thanh Tú nặn ra một nụ cười vui vẻ, trong lòng cô thấp thỏm bất an chờ tin tức của Lê Quyên Quyên.

Không biết Tăng Thanh Hải có giúp cô hay không.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-kho-thoat-khoi-ban-tay-toi>